

בעזרת השם יתברך

מי שלומד בכל יום ארנ שלשת
הלמודים האלו, בונה לעצמו

בי"ת נצחי

זוה מרה שהו'ף לפניו ק'עז'מי
עז'מים ולנצח נצחים (אשר בחל).

למוד יומי

ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא
בעריכה מפארת מוקדת ומפסקת

פרשת ויגש תש"פ

לוח שעורי למוזים לאנשי שלומנו "חסידי ברסלב" תלמידי "היכל הקדש"

שבוע פרשת _____

שב"ק	ו	ה	ד	ג	ב	א	
							חמש ורש"י עם התרגום
							תנ"ך
							משניות
							בבלי
							ירושלמי
							תוספתא
							מדרש רבה
							מדרש תנחומא
							רמב"ם
							טור
							שלחן ערוך
							זהר
							תקוני זהר
							לקוטי מוהר"ן
							לקוטי הלכות

רבנו ז"ל אמר: מעט גם כן טוב, על כן ראה ללמד מכל שעור מעט או הרבה כפי הפנאי.

בגמל - ופרטו, מקום שהספנות נקבעו, שמעלת טיט, ורוצץ. ברינוני נפל - הטיט מעלה. "בריוני" - בני יודע לשונות, ונראה שהוא לשון שיבוש, שבשמשכה גרלה במים בצנאה נפל. מקוואות בימי יבם - מקוה מים מבוססין. ואינן טובלות בהר - לפי שרוב הימים בימות המען מבוטאים בשפלה, ודיש שמא ירבו נטופין על החולצין. והנאי בתרה כניסה מה מעין מטר בוחלין, אף

מקוה מטר בוחלין. כלומר, שמטבילין במבוססין דרך חולצין קודם שנקו ונתו בנקוה. ה' תלמוד לומר "אין מעין": מעין מטר בוחלין. והמקוה מטר באשכנז, ומדו "אשכנז" דקו? וקימי. דאין מטבילין במבוססין אלא משקוה למקוואות ונתו מוחלצין, ותנן במבסס מקוואות (פרק ה' משנה ה') "וחולצין". בענין. כלומר. חולצין שבנרות, כמנין. "וחוטפין" - במקוה. ומיה חוטפין מהרדים: הדין בין במקוה. ואין מטרהים בוחליה. הילכך, בימי יבם שנתרבה תהר על ידי שגשום - דיש שמא רבו נטופין שבו על חיים שבו, ובטלו חולצין, ואין מטרהין את טמאם הטובל בהן דרך חולצה. וכל הנרות לטעם הן חולצין חולצין - לפיכך בעדי דלו מקוה שאשכנז לטובל בתוה. ויש מפרשים: ובעיני מים ומים לובד - ולא מילתא היא, דנאי בתוספתא: חומר בוב מבוכה, שהוב טען מים חיים כן. ואינו כיופי תשרי - שטובלין בהר, שהוחלצו מרובין. אבל מפני הצניעה הטיט, נתן מחולצת בהר שבעבורה עלקה. הדין - שפניטורט. כוסילתא. בגמלייא. ורובן של מכות על קוה דם לתועלת גלה. תלמא יופי - גלדן דר ומחובר,

והדי בנות הבשר, ולא חיצין. לפיכך - קצרייא. פירות - פותחת ורעמת תורד בין כך ובין כך. ואינו חוצץ - לפי שפירותיה בעמרתה, ואינו עב על גב אפיה. ואינו כיופי ביהר לישנא אחרינא: ודמועה. שהדמועה מלחלת את הבחול, ואינו חוצץ. פתחה עיניה ביהר - הדין חציה למעלה. קצמה עיניה ביהר - היא חציה למטה. לא תטבול אלא ביהר גרילתה - כלומר, לא תהא ורעמתה על בשרה, ולא גרלה ורשקה הוה, אלא בדרך הליכה ושמוש המדי. ומה שדעתי על בעמרתה, ואינו מים כאן בו. לא איכפת לן, ואינה צריכה לפשט בית קמשה וסתריה, אלא ברכין מיהדי. בירגני - גבי ראיית נענים, שיהיה בהן הבחוב בית הסתרים, רחביס (ויקרא יז) "כל מראה עיני הבחן", ותנן: האיש מראה עיניו לבחן בערוד ובמוסס זיתים. כיון כהר השדה, ובמוסס זיתים - בביהר. ודיש דאם יש לו עני בבית השדה - אף בדרך הליכה ורעמתה ויהי מראי אביהר אלא ביער שגובהו ואינו טאנס עצמו. ומה שיוכל בהן לראות - אראה, ואם לא יוכל לראות - טהור. ובבית הערה - אין צריך לבחן ולטווח יותר מראי, אבל במוסס זיתים אייר גששו מן האילן ומלקטין על הארץ. והאשה נראית - לבחן בעמרתה - באורגת - בבית השדה, ואם בבית הערה - היא כופפת עצמה כמניקה את בנה. נישא אחת - מתדקא שפיר, ורוצצת.

מז. ב. כל דבר שחוצץ בטבילה - חוצץ בגר ובעבר משוחרר ובהרה. ויהיה נדה לבעלה. דאי לתרות - מאי שנא ודקט נדה ועד: ומאי נהר ועבר משוחרר דאריי בטבילה איסור היתה. והכי קאמר. כל החוצץ בטבילה טמאה וטהרה - חוצץ בגמלה איסור וטהור. וכן פירש רש"י בתבונה: דכל דמותר דרך שנתעא נהמה בעשוי בטבילה נדה לבעלה. אבל רבנו אם פירש שנסתא כמירס הסתרים, ויאתא נמי בפירוש בגמלה ונחלת גזלות ומבולכות נדה שפירש רב ערשיה. וכן צריך לחלק. ולעיל אמרינן דבית הסתרים לא בעיא ביאת מים. ובפרק תשיעי דסנתא מקוואות (משנה ב.) גבי "ואלו חולצין באים", ומחבת "בית הסתרים בשאשה" - לבעלה. דבית הסתרים שפירש רש"י דבית הסתרים חוצץ בגר בו ובהרה קיימא. אחי חציהו דפרק תשיעי דמקוואות רוצץ לענין בעלה. שכן דרך ברייתא לעמוד על המשנה. אבל הך חומרי דכלי חרס וסילתא ונמל ומפיז ומנפלת וריבאד ולפולין, שחמירות יותר מן המשנה. דקתני בפרק תשיעי: לפיכך שבתוך העין - אינו חוצץ. ומשנת: בין חל בין יבש אינו חוצץ. מרלא מפליג. ובסילתא ופוחתה עיניה ועצמה ובכל הך חומרי - לית הילכתא בוותיה, אלא בהך חומרא דרש לקש, דאיאתא אפילו לבעלה. ומיהו קשה לפירוש רבנו עמרם דרך משנה דפרק תשיעי דבית הסתרים בשאשה חוצץ, ומתעב סתמיא, קתני נמי דין חולצין שבתוך העין. שחוצץ לענין - חוצץ, שבתוך העין אינו חוצץ. דהא מוקים לה לבעלה. וכן פירוש דרך החולצין: "ואלו כהר שחוצץ קיימא אמשה וטהרה דאריי לבעלה. ומה שהקשה מבית הסתרים דשמעתי למתניתין דמקוואות - לא קשה מיהדי, דבסיפא גבי "ואלו שאין חוצצין" קא חשיב בית הסתרים שבאיש, הדינו כשבתוך העין, וצריך לתקן שם ברוך בנה גופה: מן בית חולצין יש בין בית הסתרים דאיש וראשה: וראיה: שיש בית הסתרים. תשאטה מקפדת ולא ראישי. ובהך אפילו בין איש ואלהה ולפולין שבתוך, איירי דוקא כלה, ולבעלה את בנה - פירש רש"י לענין בין התורה. ואין נראה דמותר כתיב נהר לבי נדה, דפרשייהו לעיל. ודכי נויא: "לכל מראה עיני הבחן" - פרט לבית הסתרים. ומכאן אמרו: האיש נראה כשדר ובמוסס בו, כשדר - בבית הסתרים. ובמוסס - בין שחידין. והאשה כאורגת ובמניקה את בנה. אלא בנה - חתה והרה, כאורגת - ביד והינתן. רבי אומר: כמות פשתן - ביד השואלית. ובפרק שני דנענים (משנה ד) נתן נמי "כשרכת" - פירוש: כערכת פה, לענין בית הסתרים.

נתנהו הבשיל לבנה - בפירוש רבנו תנאלא כתוב עד מימרא אחרת, שאינה כתובה בספרים שלנו, וזו היא: "ומפשל את בנה וטובלת - לא עלתה לה טבילה". ויש לפישי: "ומפשל את בנה" - לאחריה. היא ערומה ולא היו בגדיה עליה, וטבילה, לא עלתה לה טבילה - וחדישין שמא תהי עליה וירקא טיט ויכרצו בו, ורובק באמו. ורוצץ לא עלתה לה טבילה, ולא ידעה להל אף על גב דחוצין ב?

בגמל, אף על גב דהשתא ליפא - אימר ברינוני נפל. אבהו דשמואל עבר לבנתיה מקוואות ביומי יבם, ומפצי ביומי תשרי. אימר רב גידול, אימר רב: נתנהו תבשיל לבנה ומבקה ועלתה - לא עלתה לה טבילה, אף על גב דהשתא ליפא - אימר ברינוני נפל. אימר רמי פר אפא: הני רבדי דכוסילתא, עד לתלמא יומי - לא חוצץ, מכאן ואילף - חוצץ. אימר מר עוקבא: לפיכך שפיקו, לח - אינו חוצץ, אימר חוצץ, איתיה בקרא יבש - משעשה שמתחילו לירק, אימר שמואל: בחול שבתוך העין - אינו חוצץ. וישעל גבי העין - חוצץ. אם היו עיניה פורחות - אפילו על גבי העין אינו חוצץ. אימר רבי יוחנן: פתחה עיניה ביהר, או עצמה עיניה ביהר - לא עלתה לה טבילה. אימר ריש לקיש: האשה לא תטבול אף דרך גרילתה. כדריגן: האיש נראה כעורר ומולקס זיתים, אשה נראת כאורגת ובמניקה את בנה. אימר רבה בר רב הונא: ניקא אחת קשויה - חוצצת, שלש

שלא תטבול ופוחת עיניה, לפירוש רש"י ולא גרסינן כדרינוני דמי שנתעא לתרות", וכן פירושם. וצריך ללמוד לפתוח פיה, שיהא יואי לביאת מים כדאמרין לעיל דכל בית הסתרים בעינן שיהא ראיא לביאת מים. ומייתי נמי משפתחו של רבי, שטבלה ומצא עצם בין שניה, והצריכה רבי טבילה אחרת. ותנן נמי בהריא מבססת מקוואות בפרק שמיני (משנה ה') גדר שנתנה עבר בפיה, וירדה וטבילה - טהרה כוסותא, אבל בטבול אבן רוקח. נתנה עיני בפיה, קצמה עיניה ביהר. כמילא לא טבול, וגם צריך ללמוד להרחיק ירכותיה קצת, כדאמרין בסמוך. כאורגת ובמניקה את בנה, לענין הנבחת הודר קצת מעל החוה. פתחה עיני בו - אירי זה כתוב בפירוש רבנו תנאלא ובמקטת פתחה "ולית הילכתא בכל מי גבי: משנתעא. רבי איתמר בני - לטהורה. אבל לבעלה - טהרה. כי זה דאמר ריש לקיש: אשה לא תטבול אלא דרך גרילתה. ושתבשה אחת כבה רשי ולא גרסינן חדא דקאמר "אבל לבעלה - טהרה. כי זה דאמר ריש לקיש, מה ענין ריש לקיש לתך דלעיל? ועוד: דכל הני שמתעא דרב ודרב גידול ורמי בו תמא, ובולן והוי בבלא, ולצורך מקומו ותי עריבין, ודכו ודחק ולבני ארץ וישאלו הוי מרחיקין ועוד: דאבהו דשמואל דעבר לבנתיה מקוואות בבבלא ועוד: וכלהו בלשון נקבה נקטינה, "אשה לא תעמוד על כלי חרס, אשה לא תטבול בגמל, נתנה תבשיל לבנה, פתחה עיניה" - ואי לטהרות ועוד, לא אהי צריך לחסכי בכל מי פטם "אשה" ועוד: וירחי בפרק "החולצין" (בבבא

משום

1 מְשוּם סוּךְ בַּתָּה - לִיכָא לפרשי דרוקא בנדה אסור משום סוּךְ בַּתָּה, שתתא סבורה
2 שהיא שביעי, ותטבל בשביעי ותשמש ואיכא ברת. אבל זבה, אפילו אם בתה
3 סבורה שהיא שביעי, ליכא אסורא דאורייתא אלא חששא בעלמא. שגא תראה אתר
4 שתטבל ביום שביעי, כדריב שנוען - האי ליכא למישר, דהא אתקין רבא לטבול ביממא
5 דהנתיבא בנחוטא משום אבולאי: משמע: דאי לא

6 אבולאי - אסור, אף על גב דתורמא דרבי זירא
7 היתה הודת בימיו וטובלת בשמיני, כדאמר רב
8 רב פפא לאביי ולרבא: מכרי האידינא כוליה ספק
9 זבות שוינוו רבן, ואביי ורבא בדר ארז דהו.
10 הילכך, אפילו בזמן הזה אסור לטבול, בין בשמיני
11 בין בחשיעי, ביום, ומיזו אומר רבינו חב. שאין
12 קפידא רק כשתושב כביהת שיהיה לילה, ואח
13 עריך שתנא בלילה מביהת - דשוב לא יבוא
14 ליד ספק, ליכא לתימש אם תטבל היא ביום
15 סמוך לחשיכה תטבל בתה בעד היום גדול.
16 דמרגשת הבת בכך שתטבל סמוך לחשיכה
17 כאמה, אבל במקום שיש לירא מפריצי העיר או
18 מנגבים - אשוי, כדריאתא בשמעתין. ורבינו
19 משולם תהיר לאשר, כיון שיהיה לחוש לנגבים.
20 לחוף ברבית שבת בשביעי שלה, ולטבול ביום שבת
21 שהיא שמיני מעברו יום, ששום נגבים. ורבינו חב.
22 אומר - דתרי קולי לא אשכחן דשרי הלכותה.
23 דהרוקח תפיסה טבילה וסוך ברת. **אבל** רבי
24 חכמים אסור לעשות כן שלא תבוא ליד ספק -
25 עריך לומר: אסור לעשות כן לטבול, דאי
26 אתשמשי - מדו "שלא תבוא לירי ספק"? האי כבר
27 באה בשעת תשמשי שגא תראה, והוה ליה
28 למישר "שלא תבא לירי דאיו" ועוד: הכי שרי
29 רבנו לשמש? האי דארי אמרינן לקמן במנותחין
30 (ב.ב.א) דהי' דה תרבות רעה גבי שומרת יום כגון
31 יום טבילה בשני לראייתה, וקאמר: מנעה
32 ונטבילתה תלחיה. וכן בשמע בשמעתין, מפרקיך
33 ונטבילתה ביממא ערבינ? ומשני משום דרבי
34 שמעון, אלא טבילה קאמר רב שמעון דאסור.
35 ומיזו דהי' ש' לדחות: ולדעיל קאי אתשמשי, אבל
36 לטבול שריא ליה רבי שנוען, אלא אתר כך החמיר
37 לאסור על הטבילה, נורה שגא תשמשי. אבל
38 קשה לדעיל פרק "המפלה" (ב.ב.ב) בשמעתין
39 דטועה פריך בעשרים ואחד תשמשי ומשני: רבי
40 שמעון קאי, דהא דאי ביממא מטבילין לה
41 משום "טבילה בומנא מנעה" ויש לומר: הדכי
42 פירשה: רבי שמעון היא, דאמר עבי דהו זבה
43 דאסור לעשות כן לטבול ביום שבת הבא לירי
44 ספק לשמש, בעיילתה תוא תלחיה הילכך רב
45 טועה. אף על גב דאיכא אל במח ספקות: דשגא
46 לא היתה זבה כלל, ואם היתה זבה - אישר:
47 דהרוקח לירדה, ושגא לא תראה אסורה לשמש
48 לרבי שמעון, אבל טבילה תוא מותרת אפילו
49 לרבי שמעון, דשרי לה לטבול משום "טבילה
50 במנעה מנעה".

1 שלש - לא מיהדקי. דבי תורה - הלכה למשה מסיני, דאמר ר"מ (סוכה ה.ב.) שיערוך
2 חציצין ומחיצין - הלכה למשה מסיני. ורבו - דרב שיעור ששור אחת. בומנא -
3 בשביעי, ובנדה דאורייתא קמיי, שלא ספרה שבעה נקיים. בלילה - דבתיב בה (ויקרא
4 טו) "ותהי" - בנדה תוא בנדה כל שבועה. שלא בומנא - שטבול משום סוּךְ בתה
5 שנוגת אחריה לטבול ביום, ואפילו בומנא,
6 ואתיא לירי ברת. ולא ידעה דאמה בשמיני
7 דהא דטבלה ביום, אבולאי - שיערי העיר,
8 וגוים הו. קיי, לישנא אחרינא: בניגים על מערת
9 דהו דריב תית העבילה, ואם תפול שם -
10 חסדכן. פסק זבות שוינוו - שאפילו נדה
11 סופרת שביעי נקיים, דהמייזו על עצמן כדריב
12 ודאי. ליטבלה ביממא - דבעתה, נהמך נפשך
13 אם נדה היא - הרי יום טבילה יתיר משבעה
14 לראייתה, ואם זבה היא - טבולת זבה ביום.
15 אתר מעשה - כיון שספרה מקצת היום על
16 שביעי, תסודר על ידי טבילה. לירי ספק - שגא
17 תשמשי בו ביום ותראה מיד לאתר תשמשי -
18 ובמנא סותרת כל שלפניה וטבילה סופרת.
19 ובא אשה חופפת בערב שבת וטבולת למצאי
20 שבת - דהא אינה יכולת לחוף בשבת, ודנין
21 אפשר משאי אפשר. כוליה אמרינן - רבי
22 דהגיע טבילה במוצאי שבת - חופפת היא
23 שבת, ואם הגיע טבילה במוצאי יום טוב אתר
24 השבת או למוצאי יום ימים טובים של ראש
25 השנה אתר השבת - חופפת נמי מערב שבת,
26 דהא לא אפשר לחוף ביום טוב. שאן לא אמרינן
27 - דיכא וטבולת בליל יום חול, ושיבולה לחוף
28 היום - אסורה לחוף מאתמול, כדקאמרן משום
29 למצאי שבת? דהתם - לא אפשר, אבל מוצאי
30 יום חול - אפשר לחוף היום, אפילו שכן
31 אמרינן - דאפילו טבילה מוצאי יום חול -
32 יכלה לחוף מאתמול. לכי מאשה חופפת באחד
33 בשבת וטבולת בחמישי בשבת - דהרוקח תיר
34 מדאי, ואפילו טעמא ד"דשכן" ליכא למישר -
35 דאפילו במוצאי שני ימים טובים של ראש השנה
36 שאתרי השבת אסורה לחוף בערב שבת, ומנוב
37 שתחוף בליל טבילה, והלכתא ברב חסדא -
38 לתורמא. דאמר: "שכן" לא אמרינן, דהיכא
39 דטבלה מוצאי יום חול - לא תחוף מאתמול.
40 ובמאי דאמר רב חסדא: כוליה אמרינן, דהיכא
41 דטבלה במוצאי שני ימים טובים ושל ראש
42 השנה אתר השבת, חופפת בערב שבת - לית
43 להכחא כוחיה, אלא כדומרתין רב יימר. חיפא
44 בלילאי, וטבלה בלילאי, אלא מירמז חומרי תימז
45 נקט, מדרב חסדא ומרדכי יימר. מהו שתיחוף
46 בלילה - בליל טבילה מן אמרינן, מתוך
47 שנמותר לטבילה - לא חיפא שפיר?
48 דאיקוש - לשון קטטה, ולא רצחה לטבול. מאי
49 איתיה חששא - מה לך למור הלילה?
50 חמני

1 **שְׁלֹשׁ - אֵינָן חוֹצְצוֹת, שְׁתַּיִם - אֵינִי יוֹדֵעַ, וְרַבִּי יוֹחֵן**
2 **אָמַר: אֲנֹו אֵין לְנוּ אֵלָא אַחַת. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, דְּכַר**
3 **תּוֹרָה: רֹבּוֹ הַמִּקְפָּד עֲלוּי - חוֹצֵין, רֹבּוֹ וְאֵינוֹ מִקְפָּד**
4 **עֲלוּי - אֵינוֹ חוֹצֵין, וְגִירוֹ עַל רֹבּוֹ שְׁאֵינוֹ מִקְפָּד -**
5 **מִשּׁוּם רֹבּוֹ הַמִּקְפָּד, וְגִירוֹ עַל מֵיעוּטוֹ הַמִּקְפָּד -**
6 **מִשּׁוּם רֹבּוֹ הַמִּקְפָּד. - וְלָגוּר נָמִי עַל מֵיעוּטוֹ שְׁאֵינוֹ**
7 **מִקְפָּד, מִשּׁוּם מֵיעוּטוֹ הַמִּקְפָּד! - הִיא נֹפֶה וְגֵרָה,**
8 **וְאֵין יָקוּם וְלָגוּר וְגֵרָה לְגוֹרָה? אָמַר רַב: נֵדָה בְּמִנְהָה**
9 **בְּיוֹם בֵּין בְּלִילָה, וְשְׁלָא בְּמִנְהָה - טוֹבְלַת בֵּין**
10 **בְּיוֹם בֵּין בְּלִילָה. רַבִּי יוֹחֵן אָמַר: בֵּין בְּמִנְהָה בֵּין שְׁלָא**
11 **בְּמִנְהָה - אֵינָה טוֹבְלַת אֵלָא בְּלִילָה, מִשּׁוּם סוּךְ בַּתָּה.**
12 **וְאִף רַב הַרְדְּ בִיה, דְּאָמַר רַבִּי הִיאַּר פַּר אִשִּׁי, אָמַר**
13 **רַב: נֵדָה, בֵּין בְּמִנְהָה בֵּין שְׁלָא בְּמִנְהָה - אֵינָה טוֹבְלַת**
14 **אֵלָא בְּלִילָה, מִשּׁוּם סוּךְ בַּתָּה. אֲתַקֵּין רַב אִידִי בְּגִרְשָׁא**
15 **לְמַטְבַּל בְּיוֹמָא דְהַמְנַאי, מִשּׁוּם אֲרוּתָא, רַב אֲחָהּ פַּר**
16 **יַעֲקֹב בְּפַפְרֵינָא - מִשּׁוּם נְגָבִי, רַב הוֹרָהָ בְּמִקְפָּדֵיהָ -**
17 **מִשּׁוּם צְנִתָּה, דְּכָא בְּמַחְזֵיא - מִשּׁוּם אַבּוּלָי. אָמַר לִיה**
18 **רַב פַּפָּא לְרַבָּא וְלֵאבִי: מִקְפָּדֵי הַאֲדִינָא מְכֻלָּה סָפֵק**
19 **וְזוֹת שְׁוִינוּו רַבְנָן, לִיטְבַּלְיָהוּ בְּמִמָּא דְשִׁבְעִיעָרָה?**
20 **מִשּׁוּם דְרַבִּי שְׁמֹעוֹן, דִּתְנָאי: אַחַר הַמְרָר - אַחַר**
21 **אַחַר לְכוּלָּן, שְׁלָא תֵהָא טוֹמְאָה מִסְּפֵקַת בְּיַחֵן, רַבִּי**
22 **שְׁמֹעוֹן אָמַר: "אַחַר הַמְרָר" - אַחַר מַעֲשֵׂה הַמְרָר.**
23 **אָבְל אָמְרוּ תַקְמִים: אֲסוּר לַעֲשׂוֹת כֵּן, שְׁפָא תְבֵא לִידִי**
24 **סָפֵק. אָמַר רַב הוּנָא: אֵשֶׁה חוֹפֶפֶת בְּאַחַד בְּשַׁבַּת**
25 **וְטוֹבְלַת בְּשַׁבַּת, שְׁכֵן אֵשֶׁה חוֹפֶפֶת מְעַרְב**
26 **שַׁבַּת וְטוֹבְלַת בְּמוֹצָאי שַׁבַּת. אֵשֶׁה חוֹפֶפֶת בְּאַחַד**
27 **בְּשַׁבַּת וְטוֹבְלַת בְּרַבִּיעִי בְּשַׁבַּת - שְׁכֵן אֵשֶׁה חוֹפֶפֶת**
28 **מְעַרְב שַׁבַּת וְטוֹבְלַת בְּמוֹצָאי יוֹם טוֹב שְׁחָל לְהוֹתוֹ**
29 **אַחַר הַשַּׁבַּת. אֵשֶׁה חוֹפֶפֶת בְּאַחַד בְּשַׁבַּת וְטוֹבְלַת**
30 **בְּחַמִּישִׁי בְּשַׁבַּת - שְׁכֵן אֵשֶׁה חוֹפֶפֶת מְעַרְב שַׁבַּת**
31 **וְטוֹבְלַת בְּמוֹצָאי שְׁנֵי יָמִים טוֹבִים שֶׁל רֵאשִׁי הַשָּׁנָה**
32 **שְׁחָל לְהוֹתוֹ אַחַר הַשַּׁבַּת. וְרַב חֶסְדָּא אָמַר: מוֹלָהוּ -**
33 **אֲמַרְיִנּוּ, "שְׁכֵן" - לָא אֲמַרְיִנּוּ, הִיכָא דְאֶפְשֵׁר - אֶפְשֵׁר,**
34 **הִיכָא דְלָא אֶפְשֵׁר - לָא אֶפְשֵׁר. וְרַב יִימָר אָמַר: אֶפְּלוּ**
35 **"שְׁכֵן" - נָמִי אֲמַרְיִנּוּ, לְכַר מֵאִשָּׁה חוֹפֶפֶת בְּאַחַד**
36 **בְּשַׁבַּת וְטוֹבְלַת בְּחַמִּישִׁי בְּשַׁבַּת, דְּלְמוֹצָאי שְׁנֵי יָמִים**
37 **טוֹבִים שֶׁל רֵאשִׁי הַשָּׁנָה שְׁלֵאֲחַר הַשַּׁבַּת לִיהָ, דְאֶפְשֵׁר**

38 דְּחוֹפֶפֶת בְּלִילָה וְטוֹבְלַת בְּלִילָה. דְרַשׁ מְרִיר: הִלְכָתָא בְּרַב חֶסְדָּא, וְכִדְמַתְרֵין רַב יִימָר. אֵיבְעָא

39 לְהוּ: אֵשֶׁה מְהוּ שְׁתַּחֲוֶף בְּלִילָה וְתַמְבּוּל בְּלִילָה? מַד וְיִמָּר אֲסוּר, וְרַב חֵינָא מְסוּרָא שְׂרִי. אָמַר לִיה רַב אֲדָא לְרַב חֵינָא מְסוּרָא:
40 לָאו אֵשֶׁה הָוֹה עוֹבְדָא בְּדִבְתוֹתָא דְבָאָא מְרִי רַשׁ לְגוּתָא דְאִיקוּמָא, אֲלוּ רַב נַחְמֵן פַּר יִצְחָק לְפִינְהָ. וְאָמְרָה לִיה: מָאי אִיתִיהָ הַשְׁתָּא?
חמני

1 תמי ואיתו לפחר - דף אם אטכול למחר. וידע - רב נחמן. מאי קאמר ליה -
 2 שלא חפפה. עבדי הברית - להביא מים ולחמם. ורבי - קדורת לרחם בהם זמן. מששקי
 3 - פלדושוטריל לשבץ עליהן. ותמה על עצמן היאך אשה כן - שהדי בקושי היתיר
 4 להרחיק חפיפתה מטבילתה כל כך. אלא משום דאי חפפה בליל טבילתה - אימורה לא
 5 דיפסי שפיר. משום דרמזתה לטבילתה. מתוך

1 כך אמרו משמיה דרבי יוחנן אשה לא חתוף בערב שבת ותטבול למוצאי שבת ותמה על
 2 עצמן היאך אשה חופפת ביום וטובלת בלילה - שהדי בקושי היתיר לה להרחיק
 3 חפיפתה כל כך. אלא משום דאי חופפת בליל טבילתה - אימורה לא חפיפה מתוך
 4 שמזדומה לביתה ממזדורת לטבילתה. ופירש רשי: "הא דאפשר" - לחוף ביום, כגון כימי
 5 החול. חופפת ביום וטובלת בלילה. "הא דלא אפשר" - לחוף ביום, כגון שאיננה טבילתה

6 חופפת ביום. הא דלא אפשר - לחוף, כגון
 7 מוצאי יום טוב - לא חתוף אלא בלילה.
 8 משנה - לא חתפיה - לא ברקב עצמה
 9 ולחפשי בטרה. הרי זו בחוקת מהורה -
 10 בימים שבנתיים, וטרותיה שנגעה בהן לאחר
 11 טבולה בליל שבועי - וטרותיה, והדעת אה
 12 דחזאי. ומפמאה מעת לעת - אירשא קאי?
 13 דקניגן "אחרי ימים ברקב ומצאה טמאה"
 14 מטמאה מעת לעת של ראיה זו. אפילו בשנים
 15 נלתינה ברקב - שרתיה ומצאה טהורה, וכן
 16 השמשות לא חפשיה, ולסוף שבוע טבלה
 17 ואחרי ימים ברקב ומצאה טמאה - ורי זו על
 18 בעשוי בחוקת טהרה. ועלש מלחוקת דבר?
 19 לתנא שרתיה בין השמשות. ולרבנן ברתא: אפילו
 20 שרתיה. אבל שני - לא ולרבי יהודה: אפילו
 21 בדיקת שבועי שרתיה - לא מטרה, עד
 22 שרתיה בין השמשות. ולרבנן ברתא: אפילו
 23 בשני. גמרא ובה דרבי - מפרש ואויל. אהויא
 24 קאי? אפיפא - ברקב שבועי שרתיה
 25 ומצאה טמאה, ובין השמשות לא חפשיה.
 26 כשלא ספק ובה לחיי - ודיקן דלא חפשיה
 27 בטרה, שרתיה ולא ערביה - איכא
 28 לפסוקי בראה שמני ותשיעי ועשירי. אלא ובה
 29 ודאי נמי - בתמיא, והרי ברקב יאחר הימים
 30 ומצאה טהורה, ואיכא למימר: כיון דמצאה
 31 טהורה, עד השתא נמי לא חזאי באפי נפש -
 32 ולא אמרתיהן.

6 תסגי איתו למחר. וידע מאי קאמר ליה. אמר: דודי
 7 חסרת, מששקי חסרת, עבדי חסרת? דרש רבא:
 8 אשה חופפת בערב שבת וטובלת במוצאי שבת.
 9 אמר ליה רב פפא לרבא: והא שאל רבין
 10 באגרתיה, אשה לא חתוף בערב שבת וטבול
 11 במוצאי שבת. ותמה על עצמו היאך חופפת
 12 ביום וטובלת בלילה - הא בעינן "חכף לחפפה שבת"
 13 טבילה". ולפיא: הדר אויך רבא אמר: עליה
 14 ודרש: דברים שאמרת ללפנים מעות הן גבוי,
 15 ברם קד אמרו משמיה דרבי יוחנן אשה לא חתוף
 16 בערב שבת וטבול במוצאי שבת, ותמה על
 17 עצמו היאך חופפת ביום וטובלת בלילה - הא
 18 בעינן "סמוך לחפפה טבילה". ולפיא: והלכתא:
 19 אשה חופפת ביום וטובלת בלילה. והלכתא: אשה
 20 לא חתוף אלא בלילה. (אילא) קשיא הלכתא
 21 אהלכתא! לא קשיא, הא - דאפשר, הא - דלא
 22 אפשר. משנה נדה שברקב עצמה יום שבועי
 23 שרתיה ומצאה טהורה, ובין השמשות לא חפשיה,
 24 ולאחר ימים ברקב ומצאה טמאה - הרי היא בחוקת
 25 טהורה. ברקב עצמה ביום שבועי שרתיה ומצאה
 26 טמאה, ובין השמשות לא חפשיה, ולאחר זמן ברקב
 27 ומצאה טהורה - הרי זו בחוקת טמאה, ומצאה
 28 מעת לעת ומפקדה לפקדה. ואם יש לה יסת - דיה
 29 ושנתה. ורבי יהודה אמר: כל שלא חפשיה בטרה מן המנחה ולמעלה - הרי זו בחוקת
 30 ממואה. וחכמים ואמורים: אפילו בשנים לידתה ברקב ומצאה טהורה, ובין השמשות לא
 31 חפשיה, ולאחר זמן ברקב ומצאה טמאה - הרי זו בחוקת טהורה. גמרא איתמר, רב אמר:
 32 ובה ודאי, ולוי אמר: ובה ספק. אמר: אילימא אירשא - "הרי זו בחוקת טהורה" קתני.
 33 אלא אפיפא. בשלמא ספק ובה - אמרין, אלא ובה ודאי נמי? הרי ברקב ומצאה טהורה! -
 34 אלא פי איתמר דרב ולוי - שמעתא באפי נפש איתמר: נדה שברקב עצמה ביום השבועי
 35 שרתיה ומצאה טמאה, ובין השמשות לא חפשיה, ולאחר ימים ברקב ומצאה טמאה, רב
 36 אמר - ובה ודאי, ולוי אמר - ובה ספק. רב אמר: ובה ודאי, פיין דמעיקרא נמצאת ממואה,
 37 ועכשיו נמצאת ממואה - ממואה ודאי. ולוי אמר: ספק ובה, אימא, פסקה ביני וביני.
 38 וכן

39 חופפת טבילה? ואומר רבי יוחנן. רבי האי זוגא איכא בפסחים "פרק כל שעה" (בבא). ותמה על עצמן היאך חתוף אסור ברהוא כל שבעה.
 40 והלכתא אשה חופפת ביום וטובלת בלילה - פירוש: בערב שבת, וטובלת במוצאי שבת. והלכתא: אשה לא חתוף אלא בלילה - פירוש: במוצאי שבת, ולא חתוף לחוף בערב שבת.
 41 הא דאפשר - לחוף במוצאי שבת שהוא חול - חתוף בו, לא חתוף לחוף מערב שבת. והא דלא אפשר - לחוף במוצאי שבת ליל טבילה, כגון שהוא יום טוב - חופפת
 42 מערב שבת, אף על פי שטבילתה למוצאי שבת, או ליל שני ימים טובים אחר השבת, ולא איירי כלל החלמוד באיסור חפיפת שרתיה וטבילה ערביה בלא חסות. וכן לא
 43 איירי באיסור חפיפת לילה, ואומר רבי יוחנן. דאם אירע טבילתה לתשעה באב - אסורה לטבול, ולת חלמא בוך ברייתא דכל כפני הקדש" (שבט ק"א). דכל חיבי טבילתו סובלין
 44 כדרכן, כן בחיפה באב ביום הכיפורים. אלא קיימא לן כרבי תנאי סוף פרק קמא דתענית דף י"א: כרי הוא בית אלתו עובד עליו טבילה אחת בשנה. ואומר רב
 45 בירושלמי פקדו פקדו דרביה אוי רבי לוי היא דרבי תנאי סוף הכיפורים. ועוד שי לפרש: דהיא דכל כפני - כימי התנאים. שהיו נוסקים ממזדורת. והיו צורכים ביום תשעה באב להתנסק
 46 מטהרות, לפיכך טובלת מבערב. אבל במן הזה, ודלבעל דקא - אפשר לה לחוף לטבול במוצאי תשעה באב, ואם אין לה פנאי לרחוץ ולחוף בלילה - תרחוץ ותחוף ערב תשעה באב,
 47 כדי שיהיה בקל לה ערוץ לחוף קצת מוצאי תשעה באב ולטבול.

1 וכן תנא לוי בפתניתא — אסיפא דמתניתין תני הני: ברקח שבועה שחרית ומנאה טמאה,
 2 ובין השמשות לא הפרישה. ואחר הדמים, בין ברקח מנאה טמאה. בין ברקח ומנאה
 3 טמאה — הרי זו ספק זבה. לומר שאינה מטמאה מנת לעת — בפרק 'בנות כותים' (נדה
 4 טא,ט) קתני: כל אחד עשר — בחוקת טהרה. ואמרין: לנאי הלכתי? ואמר רבא לומר,
 5 שאם תראה בתוך אחד עשר — אינה מטמאה

6 מעת לעת. ומתניתין קתני 'מטמאה מעת לעת'
 7 — ארישא. וקתני 'אחר הדמים, ברקח ומנאה
 8 מטמאה'. ותמנחה התלמוד: ולא אותבינהו בפרק
 9 'בנות כותים' (שם), ולא אפירוקי? בי קתני —
 10 'מטמאה מעת לעת'. אריש פירוקין קאי —
 11 'ראתה ועודה בבית אביה' בית הלל אמורין:
 12 כל הלילה שלה, וקאמר: דאם ראתה לאחד
 13 מבאן — מטמאה מעת לעת. בתחלת נדה —
 14 כבנותל דמים. דקיימין כל (נדה זא,א) ויה שעתה
 15 בראייה אסיפא. ואם יש לה וסת — קא סלקא
 16 דעתך. ואינן דמתניתין קאי, וקתני 'אחד
 17 הדמים ברקח ומנאה טמאה — מטמאה מעת
 18 לעת'. ואם יש לה וסת קבוע לאחר הדמים
 19 הדיעני ויבנה ורואהו בו — דיה שעתה. לומר
 20 שאינה קובעת כותים — בפרק 'בנות כותים' בני 'כל
 21 אחד עשר בחוקת טהרה. אבן לך שמואל —
 22 כי אמריי אבא: קילולא, דלא בעית לקול זמני
 23 למיערערי. דתא קתני 'כל אחד עשר, בחוקת
 24 טהרה' — הדיעני, קולא. דדמיה מסולקין. אבל
 25 לענין 'דיה שעתה' — כל כשר דהוי וסת, דתא
 26 דמיה מסולקין. עם סילוק ידה ראתה — ואפילו
 27 בזכי מברת טהרה. הלכך, מה לי הפסיק
 28 בטהרה בראשון בו. כי איכא לפאן דאבן בו
 29 דתא אפילו רבנן בתראי — בשני שלה אבן
 30 דקאמיא. אבל בראשון דהוי פתחת מעיניה
 31 — ליכא למנאן דאמר דאם ברקח בצהרים
 32 ומנאה טהור, דתתוי הפרישה. ומענייני שלא
 33 מנאה — שאילוש שלתה, דהו מטתרוך. ומעיקרא
 34 מאי שביי — שלא רעה לשאלתה. חוב
 35 וחובה — שפסקי, והתחילו לספור שבעה, ובדק
 36 יום ראשון ושביעי בו. רבי עקיבא אומר: אין
 37 להם אלא שביעי — ששנאו בארבייתם. וסתה
 38 ספירתן הראשונה. **גמרא** אי אתה מודה בוב
 39 שראה קרי — בימי ספירה. שאינו מונה אותו
 40 יום. דקיימין לו דסותר זים אחד מונה לסירונין.
 41 ונידו שרילך סככות ופיריות — שתן ספק אתל
 42 אין אותו זים עולה למנן מידות, ומנא
 43 שמונח שלשית זים של סתם נידות בסירונין.
 44 התם — זב שראה קרי. לפמנא בה כתיב —
 45 'זאת תורת זבוא ואשר תנא אצא ממנו שכבת זרע'
 46 ונו (ויקרא טו) — מה זבה טהרה, אף קרי
 47 טהור. אי מה זיבה טהרתה הכל, אף קרי טהור
 48 הכל? תלמוד לומר 'למנא בה' — אין לך
 49 סתירה אלא בטמאותה האמור בה, מה טומאת
 50 קרי זים אתה, אף סתירתה זים אתה. ואי משום
 51 אחולופי — דלא לית למנות לסירונין ביובה
 52 מוגדרה? אחל מעליא בענין — אין נזיר מטמא
 53 אלא באהל מת דתיא, כדכתיב (במדבר ו): 'ויב'
 54 ימות מת עליו' — במחורת עליו, כדאמינן צוליק (פסחים פא,ב). והבנן נזיר ביה — לסתור אותו יום. ואם תאמר: אחל
 55 דרבנן בראייתא — אחל ספק דרבנן באהל דראייתא — לא מחילת, אבל הבא — אי חישינן ולא תנחנח עם שבתיים, משום דלמאן
 56 מדלא מנינ דני דמים. הואי דראייתא בתייתים, ומאי קמיא לראשון, ואתאי למנות דתיא רואה בסירונין. נראין דברי רבי
 57 בתייתים, היה לו לסתור אף הראשון, ודברי רבי עקיבא מבייר בולן — דבעי ספורין ובדוקין. יום שמיני — כבר עברו ימי הספירה, ולא היה סופן טהרה, דלא ברקח יום שבעי.

1 **אמר** ליה הרי זו בחוקת טהרה — ואם תאמר. תקשה דרבי יוסי דהבא דקאמר דסני לה
 2 בהפרישה שחרית, ארביי יוסי דפרק 'בא סימן' (נדה גא) דקאמר: ומה אילו נדה
 3 שלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה לא תהא בחוקת טומאה — אלמא, בעי הפרישה
 4 מן המנחה ולמעלה וכו'. ולומר: יהא דהא מיידי כשהפרישה ביום עשרה בו שחרית. והבא
 5 מיידי בברקח שחרית ומנאה טהרה. וקשה: דאם
 6 כן, כי פרסין לרבי יהודה 'אילו ידה בעיניה כל'
 7 בחוקת השמשות', וכו'. לימא רבי יוסי לפינשה, דתא
 8 אידו נמי מעריך הפרישה מן המנחה ולמעלה
 9 כשהפרישה שראתה. ומה מעיל עיבוב וכו'.
 10 שגא עם סילוק ידה ראתה ויש לומר: דלפשיה
 11 לא קשה, דכיון דחזוקה רואה שחרית — דין הוא
 12 להצריכה הפרשה מן המנחה ולמעלה בכלא
 13 תומרא אלא מן הדין. ואין לנו לחזמיי דהא
 14 שגא עם סילוק ידה ראתה, להצריכה בירק
 15 בסוף היום. אבל רב יודה, שבא לחזמיי ולספק
 16 דאפילו בשלא ראתה שחרית אלא בברקח עצמה
 17 ומנאה טהרה הוא מעריך הפרישה — גם בסוף
 18 היום היה לו לחזמיי לברוקו מספק שגא עם
 19 סילוק ידה ראתה.

20 **אבל** הלכה כרבי אליעזר — אף על גב דאין
 21 למדין הלכה מפני התלמוד, דהא פסקין
 22 בפרק קמא לנדו (נב,ב) אלעזר בארבע, ודא
 23 עלו חמיעיהו. והבא
 24 וימינ' למיעשר. דאמרין דמיה מסולקין, ויכוין דדמיה מסולקין - דיה שעתה. רבי יהודה
 25 אומר. תנאי, אמרו לו לרבי יהודה: אלמלי ידיה מונחות בעיניה כל בין השמשות - ופה
 26 אתה אומר, עקשיו - אמרו עם סילוק ידה ראתה, מה לי הפרישה בטהרה בשביעי מן
 27 המנחה ולמעלה - מה לי הפרישה בטהרה בראשון. בראשון - מי אפילו למאן דאמר?
 28 אין, והתנינן, אמר רבי: שאלתי את רבי יוסי ורבי שמעון בשבועה בפרק, נדה
 29 שברקח עקשיו הם? שביעי שחרית ומנאה טהרה, ובין השמשות לא הפרישה. ולאמר
 30 תנינן ברקח ומנאה טמאה, מהו? אמרו לו: הרי זו בחוקת טהרה. ששי, חמישי, רביעי,
 31 שלשי, שני, מאי? אמרו לו: לא שגא. בראשון לא שאלתי, ומעיתי שלא שאלתי. אבן בוליהו
 32 לאו בחוקת טומאה קיימי? וכוין דפסק - פסק, ראשון נמי, כיון דפסק - פסק. ומעיקרא מאי
 33 סבר? הואיל והוחזק מעין פתוח. **משנה** תוב ותקבה שברקח עצמן ביום ראשון ומנאה טהור,
 34 וזבואם השביעי ומנאה טהור, ושאר ימים שביעתיים לא ברקח, רבי אליעזר אומר: הרי הן בחוקת
 35 מטהרה. רבי יהושע אומר: אין להם אלא יום ראשון ויום שביעי בלבד. רבי עקיבא אומר: אין
 36 להם אלא יום שביעי בלבד. **גמרא** תנאי, אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע: לדרבך אתה
 37 מונה בסירונין, והתורה אמרה 'אחר מטהרה' - אחר אחר לכולן, שלא תהא טומאה מפסקת
 38 ביניהן? - אמר לו רבי יהושע: ואתה, ואי אתה מודה בוב שראה קרי, ונזיר שהילך סככות
 39 ופירות, משונה בסירונין? והתורה אמרה 'ותנינים הראשנים יפלו'. ורבי אליעזר: בשלמא
 40 התם - 'למנא בה' אמר רחמנא - שאינה סתרת אלא זימה, ואי משום אחולופי - זב
 41 כבעל קרי לא מיתלף. נזיר שהילך על גבי סככות ופירות נמי מראוייתא אהל מעליא
 42 בענין, ורבנן הוא דנזיר - ורבנן בראוייתא לא מיתלף. אבל תכא, אי חישינן דלקמי חזאי
 43 כפסקי, אחי אחולופי בודאי. תני, רבי יוסי ורבי שמעון אמרי: נראין דברי רבי אליעזר
 44 מדברי רבי יהושע, ודברי רבי עקיבא מדברי בולן, אבל הלכה כרבי אליעזר. איבעיא להו:
 45 תוב ותקבה שברקח עצמן יום ראשון ויום שמיני ומנאה טהור, ושאר תנינים לא ברקח,
 46 לרבי

1 וימינ' למיעשר. דאמרין דמיה מסולקין, ויכוין דדמיה מסולקין - דיה שעתה. רבי יהודה
 2 אומר. תנאי, אמרו לו לרבי יהודה: אלמלי ידיה מונחות בעיניה כל בין השמשות - ופה
 3 אתה אומר, עקשיו - אמרו עם סילוק ידה ראתה, מה לי הפרישה בטהרה בשביעי מן
 4 המנחה ולמעלה - מה לי הפרישה בטהרה בראשון. בראשון - מי אפילו למאן דאמר?
 5 אין, והתנינן, אמר רבי: שאלתי את רבי יוסי ורבי שמעון בשבועה בפרק, נדה
 6 שברקח עקשיו הם? שביעי שחרית ומנאה טהרה, ובין השמשות לא הפרישה. ולאמר
 7 תנינן ברקח ומנאה טמאה, מהו? אמרו לו: הרי זו בחוקת טהרה. ששי, חמישי, רביעי,
 8 שלשי, שני, מאי? אמרו לו: לא שגא. בראשון לא שאלתי, ומעיתי שלא שאלתי. אבן בוליהו
 9 לאו בחוקת טומאה קיימי? וכוין דפסק - פסק, ראשון נמי, כיון דפסק - פסק. ומעיקרא מאי
 10 סבר? הואיל והוחזק מעין פתוח. **משנה** תוב ותקבה שברקח עצמן ביום ראשון ומנאה טהור,
 11 וזבואם השביעי ומנאה טהור, ושאר ימים שביעתיים לא ברקח, רבי אליעזר אומר: הרי הן בחוקת
 12 מטהרה. רבי יהושע אומר: אין להם אלא יום ראשון ויום שביעי בלבד. רבי עקיבא אומר: אין
 13 להם אלא יום שביעי בלבד. **גמרא** תנאי, אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע: לדרבך אתה
 14 מונה בסירונין, והתורה אמרה 'אחר מטהרה' - אחר אחר לכולן, שלא תהא טומאה מפסקת
 15 ביניהן? - אמר לו רבי יהושע: ואתה, ואי אתה מודה בוב שראה קרי, ונזיר שהילך סככות
 16 ופירות, משונה בסירונין? והתורה אמרה 'ותנינים הראשנים יפלו'. ורבי אליעזר: בשלמא
 17 התם - 'למנא בה' אמר רחמנא - שאינה סתרת אלא זימה, ואי משום אחולופי - זב
 18 כבעל קרי לא מיתלף. נזיר שהילך על גבי סככות ופירות נמי מראוייתא אהל מעליא
 19 בענין, ורבנן הוא דנזיר - ורבנן בראוייתא לא מיתלף. אבל תכא, אי חישינן דלקמי חזאי
 20 כפסקי, אחי אחולופי בודאי. תני, רבי יוסי ורבי שמעון אמרי: נראין דברי רבי אליעזר
 21 מדברי רבי יהושע, ודברי רבי עקיבא מדברי בולן, אבל הלכה כרבי אליעזר. איבעיא להו:
 22 תוב ותקבה שברקח עצמן יום ראשון ויום שמיני ומנאה טהור, ושאר תנינים לא ברקח,
 23 לרבי

1 וימינ' למיעשר. דאמרין דמיה מסולקין, ויכוין דדמיה מסולקין - דיה שעתה. רבי יהודה
 2 אומר. תנאי, אמרו לו לרבי יהודה: אלמלי ידיה מונחות בעיניה כל בין השמשות - ופה
 3 אתה אומר, עקשיו - אמרו עם סילוק ידה ראתה, מה לי הפרישה בטהרה בשביעי מן
 4 המנחה ולמעלה - מה לי הפרישה בטהרה בראשון. בראשון - מי אפילו למאן דאמר?
 5 אין, והתנינן, אמר רבי: שאלתי את רבי יוסי ורבי שמעון בשבועה בפרק, נדה
 6 שברקח עקשיו הם? שביעי שחרית ומנאה טהרה, ובין השמשות לא הפרישה. ולאמר
 7 תנינן ברקח ומנאה טמאה, מהו? אמרו לו: הרי זו בחוקת טהרה. ששי, חמישי, רביעי,
 8 שלשי, שני, מאי? אמרו לו: לא שגא. בראשון לא שאלתי, ומעיתי שלא שאלתי. אבן בוליהו
 9 לאו בחוקת טומאה קיימי? וכוין דפסק - פסק, ראשון נמי, כיון דפסק - פסק. ומעיקרא מאי
 10 סבר? הואיל והוחזק מעין פתוח. **משנה** תוב ותקבה שברקח עצמן ביום ראשון ומנאה טהור,
 11 וזבואם השביעי ומנאה טהור, ושאר ימים שביעתיים לא ברקח, רבי אליעזר אומר: הרי הן בחוקת
 12 מטהרה. רבי יהושע אומר: אין להם אלא יום ראשון ויום שביעי בלבד. רבי עקיבא אומר: אין
 13 להם אלא יום שביעי בלבד. **גמרא** תנאי, אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע: לדרבך אתה
 14 מונה בסירונין, והתורה אמרה 'אחר מטהרה' - אחר אחר לכולן, שלא תהא טומאה מפסקת
 15 ביניהן? - אמר לו רבי יהושע: ואתה, ואי אתה מודה בוב שראה קרי, ונזיר שהילך סככות
 16 ופירות, משונה בסירונין? והתורה אמרה 'ותנינים הראשנים יפלו'. ורבי אליעזר: בשלמא
 17 התם - 'למנא בה' אמר רחמנא - שאינה סתרת אלא זימה, ואי משום אחולופי - זב
 18 כבעל קרי לא מיתלף. נזיר שהילך על גבי סככות ופירות נמי מראוייתא אהל מעליא
 19 בענין, ורבנן הוא דנזיר - ורבנן בראוייתא לא מיתלף. אבל תכא, אי חישינן דלקמי חזאי
 20 כפסקי, אחי אחולופי בודאי. תני, רבי יוסי ורבי שמעון אמרי: נראין דברי רבי אליעזר
 21 מדברי רבי יהושע, ודברי רבי עקיבא מדברי בולן, אבל הלכה כרבי אליעזר. איבעיא להו:
 22 תוב ותקבה שברקח עצמן יום ראשון ויום שמיני ומנאה טהור, ושאר תנינים לא ברקח,
 23 לרבי

1 ימות מת עליו' — במחורת עליו, כדאמינן צוליק (פסחים פא,ב). והבנן נזיר ביה — לסתור אותו יום. ואם תאמר: אחל
 2 דרבנן בראייתא — אחל ספק דרבנן באהל דראייתא — לא מחילת, אבל הבא — אי חישינן ולא תנחנח עם שבתיים, משום דלמאן
 3 מדלא מנינ דני דמים. הואי דראייתא בתייתים, ומאי קמיא לראשון, ואתאי למנות דתיא רואה בסירונין. נראין דברי רבי
 4 בתייתים, היה לו לסתור אף הראשון, ודברי רבי עקיבא מבייר בולן — דבעי ספורין ובדוקין. יום שמיני — כבר עברו ימי הספירה, ולא היה סופן טהרה, דלא ברקח יום שבעי.

1 לרבי

גדה. פרק עשירי - תינוקות דף סט עמוד א - מתוך מהדורת "אבן ישראל" (שטיינזליץ)
רש"י תוספות

והבא קמשהן על סופן אף על פי שאין תחלתן - ואם תאמר: (אם כן) לרב, כל זבה צריכה
הפרישה ביום שפוסקת בו, כמו גדה. ואמאי קנינו במתניתין "שברקח עצמה יום
ראשון", הא כבר ברקח עצמה מאתמול, והפרישה בטרדה; והיא אומר ולא בעיקר
הפרישה ביום שלישי חזר נחמד. ויש לומר: דליבא למידק תבי; דאילו אי סג
שפוסקת
לרב, לרב אישר לא ספי - דלא תני שפוסקת
ביום ראשון? משום פלוגתא דרבי יהושע ורבי
עקיבא. כמו "ראשון ושני" דקאמר רב לרב
אליעזר "היא היא", ולא תני מבנותיו, אף על גב
דלרבי אליעזר הוי רבוחא ספי - משום שלא
מיתני לה חו פלוגתא דרבי יהושע ורבי עקיבא.
שבעה לנדח ושנים לזיבה - מכלאן אין יכול
לדקדק ולא בעיקר ספורים בפנינו, מרובגלת אמ
על פי שלא הפיקה שוריה, ולא ברקח נמי
בתחלת ספורים. דאף על גב דלא בעיקר ספורים
בפנינו קבא הנה, בובה גדולה חזרה ויעד: וסודי.
סוף טעם לה לזיבה שברקח ביום הפרישה ומצאה
טוהרה. דאי היא בדיקת סוף היום עולה לספירה -
לא היה תקנה לנכח ישראל אלא אם כן יבדק
בעליית עמוד השדר, וסדפסרת לילה אינה ספירה

הבא קמשהן על סופן אף על פי שאין תחלתן - ואם תאמר: (אם כן) לרב, כל זבה צריכה
הפרישה ביום שפוסקת בו, כמו גדה. ואמאי קנינו במתניתין "שברקח עצמה יום
ראשון", הא כבר ברקח עצמה מאתמול, והפרישה בטרדה; והיא אומר ולא בעיקר
הפרישה ביום שלישי חזר נחמד. ויש לומר: דליבא למידק תבי; דאילו אי סג
שפוסקת
לרב, לרב אישר לא ספי - דלא תני שפוסקת
ביום ראשון? משום פלוגתא דרבי יהושע ורבי
עקיבא. כמו "ראשון ושני" דקאמר רב לרב
אליעזר "היא היא", ולא תני מבנותיו, אף על גב
דלרבי אליעזר הוי רבוחא ספי - משום שלא
מיתני לה חו פלוגתא דרבי יהושע ורבי עקיבא.
שבעה לנדח ושנים לזיבה - מכלאן אין יכול
לדקדק ולא בעיקר ספורים בפנינו, מרובגלת אמ
על פי שלא הפיקה שוריה, ולא ברקח נמי
בתחלת ספורים. דאף על גב דלא בעיקר ספורים
בפנינו קבא הנה, בובה גדולה חזרה ויעד: וסודי.
סוף טעם לה לזיבה שברקח ביום הפרישה ומצאה
טוהרה. דאי היא בדיקת סוף היום עולה לספירה -
לא היה תקנה לנכח ישראל אלא אם כן יבדק
בעליית עמוד השדר, וסדפסרת לילה אינה ספירה

הבא קמשהן על סופן אף על פי שאין תחלתן - ואם תאמר: (אם כן) לרב, כל זבה צריכה
הפרישה ביום שפוסקת בו, כמו גדה. ואמאי קנינו במתניתין "שברקח עצמה יום
ראשון", הא כבר ברקח עצמה מאתמול, והפרישה בטרדה; והיא אומר ולא בעיקר
הפרישה ביום שלישי חזר נחמד. ויש לומר: דליבא למידק תבי; דאילו אי סג
שפוסקת
לרב, לרב אישר לא ספי - דלא תני שפוסקת
ביום ראשון? משום פלוגתא דרבי יהושע ורבי
עקיבא. כמו "ראשון ושני" דקאמר רב לרב
אליעזר "היא היא", ולא תני מבנותיו, אף על גב
דלרבי אליעזר הוי רבוחא ספי - משום שלא
מיתני לה חו פלוגתא דרבי יהושע ורבי עקיבא.
שבעה לנדח ושנים לזיבה - מכלאן אין יכול
לדקדק ולא בעיקר ספורים בפנינו, מרובגלת אמ
על פי שלא הפיקה שוריה, ולא ברקח נמי
בתחלת ספורים. דאף על גב דלא בעיקר ספורים
בפנינו קבא הנה, בובה גדולה חזרה ויעד: וסודי.
סוף טעם לה לזיבה שברקח ביום הפרישה ומצאה
טוהרה. דאי היא בדיקת סוף היום עולה לספירה -
לא היה תקנה לנכח ישראל אלא אם כן יבדק
בעליית עמוד השדר, וסדפסרת לילה אינה ספירה

לרבי אליעזר - דמשכר בדיקת שבעה עם הראשון. מהו - דלרבי יהושע ורבי
להם אלא שמיני בלבד. דאף על גב דתלמיא מילתיה בבריקה, ומנהג ימים הבודקין
אפילו בסריגין - הדי מילי בראשון ושבעה, דחוו לאיעטרופי לחד מנזא. אבל שמיני
- אלא דמסר ספירת הראשון הוא, ולא מעשר. ולרבי עקיבא נמי אין לו אלא שמיני
בלבד, שמת רבא בניתוס, ומבאן ואלף ערך.

לרבי אליעזר מהו? תחלתן וסופן בעינן, והבא -
תחלתן איכא, סופן ליכא. או דילמא - תחלתן אף על
גב שאין סופן? אומר רב: היא היא, תחלתן אף על
פי שאין סופן. ורבי הנינא אמר: תחלתן וסופן בעינן,
הבא - תחלתן איכא, סופן ליכא. מיתבי: ושון קבא
הובכח שברקו עצמן יום ראשון ויום שמיני והצאנו
מחור - שאין להם אלא שמיני בלבד. מאן "שון"?
לאו רבי אליעזר ורבי יהושע? - לא, רבי יהושע ורבי
עקיבא. אומר רב בשם רבי אבהו רב ירמיה בר אבהו,
אמר רב: איהו שהפרישה בטרדה בשלישי שלה -
סופרתו למנין שבעה נקיים. - גדה, ספירה לשמה לה?
אלא איכא: וזה שהפרישה בטרדה בשלישי שלה -
סופרתו למנין שבעה נקיים. - אומר ליה רב ששנת לרב ירמיה בר אבהו: רב ככותאי
אמר לה לשמעתי, דאמר יום שפוסקת בו סופרתו למנין שבעהו - פי קאמר רב, לרב
משלישי. - בר משלישי, פשימא: - לא צריכא, כגון דלא ברקח עד שבעה, ואשמעינן הנה
תחלתן אף על פי שאין סופן, והבא קמ משמע לן - סופן אף על פי שאין תחלתן.
מהו דתיקא: תחלתן אף על פי שאין סופן הוא דאמרין, דאוקמיניהו אחונייהו, אבל סופן
אף על פי שאין תחלתן - לא, קא משמע לן. איני, והא פי אתא רבין אמר: מתיב
רבי יוסי ברבי הנינא "טוהרה", ויבא דלענא מאי תיובתיה. דקימא לן, בשבע קמא דתקאי
לפניו - גליליתא מטבלינן לה. ויבא דמטבלינן לה, ויא שקלא דעתיך לא בעינן ספורין
לפניו? ויבא נמי מטבלינה, דילמא יולדת זכר בזוב היא, ועבדה לה ספורין? אלא לאו
שמע מינה - בעינן קפנינא? - ולאו מי אוקמינא קרבי עקבא דאמר בעינן ספורין
לפניו? ומא תימרא דלרבנו לא בעינן ספורין לפניו - דתנן: טוהרה שאמרה "יום אחד
קמא ראתי" - מטבלינן אותה תשע טבילות, שעב לנדח ותרי לזיבה. "בין השמשות קמא
ראיתי" - מטבלינן אותה אחת עשרה טבילות. - אחת עשרה מא עבדיתייהו? אומר רב
ירמיה מודפתי: גזון שבאת לפניו בין השמשות, והיון תמני לנדח ותלת לזיבה. "לא ראתי
כל עקב" - מטבלינן אותה חמש עשרה טבילות. אומר רבא: האי דינא דלא דינא, דייני
בגלתי, דאית ליה תורא - ליריע חד יומא, דלית ליה תורא - ליריע תרי יומי. אתרביי
לדו תימא בר ארמלתא, רבבי ליה תורי, אול נקסוניהו. אומר לחו: דאית ליה תורא -
לשקול חד משבא, דלית ליה תורא. תחלת תורא. - שקול תרי משכי. אמרי ליה: מאי האי דקאמרת?
אמר לחו: סוף דינא תתחלת תורא. תחלת דינא לאו מאן דלית ליה עדיף? סוף דינא
נמי - מאן דלית ליה עדיף? והא נמי, ומה היבא דאמרה "ראיתי" - סגי לה! אף בתשע
טבילות אי פאחת עשרה טבילות, תיבא דקאמרה איהו? "לא ראתי" בעינא תשע עשרה
טבילות!? אלא אימא הכי: "ראיתי ואינו יודע פמה ראיתי, אי בימי גדה ראיתי או בימי זיבה
ראיתי" - מטבלינן אותה חמש עשרה טבילות. אתאי קפן בימא - יתיבין לה שב לנדח

הבא קמשהן על סופן אף על פי שאין תחלתן - ואם תאמר: (אם כן) לרב, כל זבה צריכה
הפרישה ביום שפוסקת בו, כמו גדה. ואמאי קנינו במתניתין "שברקח עצמה יום
ראשון", הא כבר ברקח עצמה מאתמול, והפרישה בטרדה; והיא אומר ולא בעיקר
הפרישה ביום שלישי חזר נחמד. ויש לומר: דליבא למידק תבי; דאילו אי סג
שפוסקת
לרב, לרב אישר לא ספי - דלא תני שפוסקת
ביום ראשון? משום פלוגתא דרבי יהושע ורבי
עקיבא. כמו "ראשון ושני" דקאמר רב לרב
אליעזר "היא היא", ולא תני מבנותיו, אף על גב
דלרבי אליעזר הוי רבוחא ספי - משום שלא
מיתני לה חו פלוגתא דרבי יהושע ורבי עקיבא.
שבעה לנדח ושנים לזיבה - מכלאן אין יכול
לדקדק ולא בעיקר ספורים בפנינו, מרובגלת אמ
על פי שלא הפיקה שוריה, ולא ברקח נמי
בתחלת ספורים. דאף על גב דלא בעיקר ספורים
בפנינו קבא הנה, בובה גדולה חזרה ויעד: וסודי.
סוף טעם לה לזיבה שברקח ביום הפרישה ומצאה
טוהרה. דאי היא בדיקת סוף היום עולה לספירה -
לא היה תקנה לנכח ישראל אלא אם כן יבדק
בעליית עמוד השדר, וסדפסרת לילה אינה ספירה

נדה. פרק עשירי - תינוקות דף סט עמוד ב - מתוך מהדורת "אבן ישראל - (שטיינזולץ)"
תוספות

1 מוח לאלמנה לכתן גדול שכן היא עצמה מתחללת האמור במחזור גרושתו שאינה מתחללת
2 — פירושו: מן הטרומה. לפירוש רש"י. רבי תהיה לליש דר', דמיניה ילפינן (בבבא
3 ס.א.) כיון שבנעלה לפסול לה — מפסלה מן הכהונה; איירי באלמנה גדולה כגון. ולא מיירי
4 במחזור גרושתו. ולא זו מעיקרא הוא אצלה. מיהו קשה: דהני דלא מעינן למילף מהאי
5 נשאל מן תחלת התורה מהאי מקל וחומר נופתי

6 וכן בפרק 'החולץ' (שם מ.ד.) דילף רבי הישע
7 דחיבי כריתות בנה פוטם מהאי קל וחומר
8 האלמנה לכתן גדול, ופרקי כי רבא: למימא היא
9 עצמה מתחללת מקל וחומר. ותאמר אבי תורתא
10 ויש לומר: כיון דאין חלל אלא מאיסור כהונה,
11 ליכא למילף בעלמא לאלמנה האשה עצמה
12 מאיסור כהונה. ולהכי אייתור רתם "החלה" —
13 למיניה דאין חללה אלא מאיסור כהונה. דחיבי
14 פסול ואשה שרתיה כשרה מתחללה. ואף על גב
15 דגר עמיה ומאברי פסולת, אף על גב דלא הוי
16 איסור כהונה — חתמינן, אף על דבין ליה, לאבן
17 מקל וחומר ליכא למילף. ומיהו קשה: נילף
18 מאלמנה לכתן גדול ומני ועבר. אי נמי מחלל וגוי
19 ועבר, או גר עמיה ומצרי וארומי. במה הניז דהאי
20 עצמה מתחללת דכי פרסוהי מה לאלמנה לכתן
21 גדול או לחלל, שכן אלוהי כהונה — איכא
22 למיניה גוי ועבר ויזהר לאיסור כהונה
23 ופסולת ביבאיתם. מני ליה ועבר, שכן אסורין לבא
24 בקהל, או דלא תפסי בהו קדושינן — אלמנה לכתן
25 גדול או חלל יוכיחו. והני הוהו שבחף. שאינם
26 ברוב הקהל. ופסולין ביבאיתן — אם מחזור גרושתו
27 נפסלת כביבאיתו. וכן מיהו רבי יהודה דגר פסול
28 כביאיתו בפרק בתרא דקדושין (ט.א.) במה הניז
29 האיסור כהונה מילתא ארומי בהדה. דחיבי
30 מחלל ומצרי ארשתו. וכן ביה קשה: אמאי מתירין
31 בפרק "אלמנה לכתן גדול" (בבבא ס.א.) קרא
32 דרבי תהיה לליש דר' לגר עמיה ומאברי דרפסולין
33 כביבאיתם; נילף במה הניז מחלל וגוי ועבר,
34 כדפירשתי ויש לומר: כיון דבני ועבר הולד נמוח
35 — ליכא למילף תו מנייהו פסול ביאה, כיון
36 דמיהו כולי האי הולדו נמוח. ודוקא בני יהודה
37 ליקף בקדושין (שם) גב דהני פסול כביבאיתו ממזרי
38 ראשון, אף על גב דבר פסול לבא בקהל. אבל
39 רבנן פליגי עליה. דליה לוד דק סברא. ומתוך האי
40 שינואי מתרביא גמי קשיאי אחריתי בפרק "הערל"
41 (בבבא ט.א.). דקאמר: עמיהו נישאש בת ישראל —
42 בתו כשרה לכהונה. ופרקי: ונימא דפסול במה
43 הניז דאלמנה לכתן גדול וחלל ומני ועבר. איכא
44 למילף, מה להניז הניז עשה שבהן שכן יש בהו עב
45 עברה, ואמאי לא קאמר: מצרי ארשתו יוכיח
46 דהכי ליקף בקדושין (ט.א.) רבי יהודה: אלא כיון
47 דבתו פסולה — לא ילפינן מניה פסול ביאה, אלא
48 דוקא פ' יהודה. ואין תאמר: לנתא דאמר (בבבא
49 מ.ה.א.) גוי ועבר הבא על בת ישראל — הולד
50 כשר, אם כן נילף היא עצמה מתחללת
51 כדפירשתי. ויש לומר: דלא ילפינן מאיסור כהונה
52 ומילתא ארומי בהדה. אלא לרבי יהודה דקרא
53 כדאשכחן בקדושין. אבל לרבנן, לית ליה דך
54 סברא.

ד.ה.א

1 והמני לויכה - בשבת גופה אחיא - מטבלין לה; שמא שלשה ימים ראתה ביותה זוב,
2 והיום כלין ספורין. וכן למחר, וכן ביום שבת הבאה יש לומר: ביום שבתה אמתא לפנינו ראתה,
3 והוא שליש לויכה, והיום כלו ספורין שלה. בלילותא - אם באת לפנינו בלילה - המני
4 לנהרה. באת בלילי שבת - שובלת מיה. שמואל מיה. שמואל מיה. שמואל מיה. שמואל מיה.
5 זה וליצי יום שבת הבא, ומשום שבאמת בלילי
6 שבאת לפנינו ראתה - חרי שמונה. ושם לויכה
7 לא מילתא היא. דוא פרסין: ובה המני
8 הויין, דוא למחר בשבת טבלה, ויום שבת הבא
9 נימי טבלה, שמואל בלילי שבת שבאמת לפנינו
10 ראתה והוא שליש לויכה, והיום כלין ימי
11 הספירה. איי ואיי - בין באת לפנינו ביום כן
12 באת לפנינו בלילה, אף פריה נדה בלילותא כר
13 — כלומר, שבאמת לפנינו בלילה, איכא טבלה
14 יתירא, שובלת מיה משום דהו ממזרה
15 ומשום ויבה דרפסיקא ליה טבלה, שם פיקב
16 דרפסיקא ליה דתמני ניהו. לעולם תשיב ליה
17 כתמני. למה י? — כל הני טבילות? אטבילות
18 דתימני דויבה קא פריך, לספור שבעה קמן,
19 ולטבלה שבביניהו ומקמי הכי — לא, דאפילו
20 שלמי נקימ דילה. לא הני טבילות. הואיל
21 ולא בדקה. אלא לאו שמע מינה רבנן היא —
22 דפליגי עליה דרבי קטיבא, רבין דאמר ליה
23 בעינן ספורין לפנינו. ורבנן סבירא ליה.
24 ספרתי — "ברקתי קצת נקיים או כולן, ואיני
25 יודעת כמות. או שמא נקימ שראיתי — לאו
26 איך ימי חווב היה, אלא לאורד ימי נדות" —
27 מטבילין אותה חמש עשרה טבילות, שמא
28 עבשתי כלן, וכדפירשתי. חד יומא מיהא אי
29 אפשיה ולא ספרי — ולכאזן דמפרק ברהאי יום
30 שבאת לפנינו. ובצד להו טבילות דשבועי.
31 אימא איני יודעת אם ספרתי אם לא ספרתי —
32 הלכך אפילו וימא קמא טבלה, ולמא כל
33 שבעה (שלפנינו) וימא לפנינו ספרה ובדקה,
34 דוא אקמה "שמוא ספרתי", ויום שבועי נמי
35 טבלה — שמא לא ספרה קודם לכן. **משנה**
36 **בפסאין בישא** — בגמרא פרקי כל מת נמי
37 מטמא במשא? ומשני: באבן מסמא. ושאר
38 תמיס — אין מטמא הבא — וכו'. מדרבנן,
39 הואיל ומחיים מטמא באבן מסמא מאריותא,
40 שהרי מטמאין מושב כל שתחתיהם, גזר בהו
41 רבנן לאורד מיתה, כדפרשש טממא בגמרא
42 גזרה שמא יתעלפה. עד שימוק הבשר —
43 דמתהשתה הוי מת ראה. גוי שפת — אף על גב
44 דמתיה הרי הוא כוב לכל דבריו, ולטמא באבן
45 מסמא — משמת. שחור מלטמא באבן מסמא,
46 כדפרשש בגמרא: הואיל ומתמא דבה עילוף
47 מחיים אינה אלא מדברי פוסלי. כל הנשים
48 מוקמין להו כניות — ומטבילין כלים שחז
49 עליהן סמוך לציאת נשמה, ושעמא מפרש
50 בגמרא. **בגמרא** כריתות והיותי אבן היא
51 ויפוטל על פום גזא — לישן "מסמא" אי
52 מפרש, דחיבי אבן כבדה תחתיה לוחתה ואינה
53 מטלטלת. הלכך, כשהוא על גבי כלים ומת נתון
54 עליה — אין זה שמא. הואיל ואינה ראייה
55 לחלטת עמו. מאי קטמא — וכן גזר בוב חבה
56 לטמא לא לאורד מיתה באבן מסמא? מיה שפא
57 יתעלפה — פאשמריה. ויחולד למת. ואי אמרת:
58 גרושתו גרושתו משינסת לאורה, וחולד בה אינה
59 אסורה — אלא לכתן גדול. **בנה פוטם** — חלל, כדכתיב (ויקרא בא') לא יחלל זרעו. זו שאיסורה שוח ככל — בישראל ובכנענים אסור לחזור גרושתו משינסת. **חיה עצמה** — ששנית
60 לכתן גדול — מתחללת, שאם מת — אסורה להנשא לדחידו, ואם היה כתנה — נפסלה מן הטרומה כביבאית, דכתיב (ויחלל זרעו בעמיו, רעמי"ז) — זו אשתו.

א.ה.א

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54

היא תועבה - במחזור גרשונה כתיב (דברים כד) כי תועבה היא. השני מה תהא עליו
היאך תודר לקדושים? אילוה יהיה מגורע ובידו זה, אף על פי שנתערבו קרבנותיהם
זה יקרב לשם מי הוא, וזה יקרב לשם מי שהוא, או אם מת האחד, והיו שני הקרבנות
בפניו - ויהי הקרבנות מותים, והו מקרב קרבן אחר, אבל שניש אינו יכול להקריב את
זה - שטא שם מת הוא, והוא תועבה שנתו

בעליה, וקרבן אחר נמי אינו יכול להביא -
שטא אהו שקרב יהיה שלו, נפטר, ומנצח מביא
חולין לעודה, ואינו יכול להחנות בנדבה -
שאין תועבה באה גרבה, ואפילו לרבי בשמעון
דאמר לקמן: אשם קרב מספק על תנאי - אם הוא
חייב אשם, והרי זה לאשם, ואם לאו, הרי זה
שלמי נרבה! - הני מילי אשם, שמתן דמי דומה
לשלמים, אבל תועבה, שאין מתן דמה דומה
לשלמים, אינו יכול להחנות ולומר "אם קרב
הטאתי, הרי תועבה זו שלמי נרבה", דמתן דמה
הכי לרבי? לעיבודי? לעיבודי אביעה מתנות ולמעלה
מתוס הסקיא - שטא שלמי נרבה ננידה, ואם
שרי מתנות ולמטה מתוס הסקיא - שטא
הטאת הוא, והוי ליה עני - והראי להבאי
בדלות, ואתא הדיק ביה כהא בספק, ואין שם
משום מביא חולין בעודה, והא איבא אשם -
שטא בעשירי ובעני, והיאך הוא מביא אשם
מספק ולגמא מייחי חולין ביה? אשם שמואל
דף תקנא דרבי יהושע, כשהביא את אשמו
קודם מיתת חבריו, אבל אם לא קרב - אין לו
הקנה, ואי כרבי יהודה - דאמר: אין אשם בא
על תנאי, ומשום הדיק ליבא תקנתא באשם, אה
אשם אשם כעני - ואם קרב את אשמו, לית ליה
תקנתא בתועבה, דאשם שרביה בעשיריות כע
את שאר קרבנותיו בעשיריות, אינו יכול להביא

את טהתו עני, מצורע שהביא - אחד מקרבנותיו, והקשיר - עד שלא הספיק להביא
את כולו, ואי עשירי והעני, הכל חולף אחר תועבה - אם הביא טהאת בדלות - מקריב
נמי עלתו בדלות, ואם בעשיריות - מקריב נמי עלתו בעשיריות, אחד אשם - אם
כשהקריב וטהאת היה עשיר - יקריב את האחרים בעשיריות, אחד צפורים - שתי צפורים
דיות טהרות, שיהיה כהן מטוהר בהם את המצורע שבעה ימים קודם גלגלתו, ולאן קרבן
הן ושוחט בעשירי ובעני, ואם באוהא אשם היה עשיר - מביא כל קרבנותיו בעשיריות,
ועמא בדלותו ומפריש בכריתות, אשר לא השיג ידו טהרותיו - רבי שמעון סבר:
"טהרות" - דאם נפטר, ורבי יהודה סבר: דבר המבשר, והיני אשם שמננו נתון על
הבהונות, ורבי אליעזר סבר: דבר ההונת לו טהרה, ומאי נניחו? צפורין, ואי כרבי שמעון
דאמר: אשה לא קבע, והלכך אפילו הקריב את אשמו כשהוא עשיר, יכול להביא
הטאת עני - למח ליה לשמואל לאוקמי כשקרב אשמו כשהוא עשיר, יכול להביא
הטאת עני, אפילו לא קרב נמי איבא תקנתא באשם, לאתיי אשם מביחתי ולומר: אבן קרב
שקרב על תבירי - דרי זה שלי, ואם שלי היה - הרי זה לשלמים, למחרת - בספק
מצורע קאי, וקאמר: למחרת שניטלתו, שהיא וזה הבאת קרבנותיה, מביא את אשמו כו,
שחיטתו

היא תועבה, ואין בניה תועבין, שני מצורעין שנתערבו
קרבנותיהן זה בזה, וקרב קרבנו של אחד מהן, ונות
אחד מהן, השני מה תהא עליו? אמר ר' הושע: כותב
נקביו לאחרים - והוי עני, ומביא תועבת הנהו קבא
על תפקס, והאיבא אשם! אמר שמואל: כשקרב
אשמו, אמר רב ששת: גברא רבה כשמואל לימא
פי האי מילתא, כמאן, אי פרבי יהודה דאמר אשם
קנעה - וכיון דקנעה ליה אשם בעשיריות, לא מי
מייחי תועבת בדלות, דתנן: מצורע שהביא קרבן
עני והעשירי, או עשיר והעני - הכל חולף אחר
תועבה, דכרי רבי שמעון, ורבי יהודה אומר: הכל
חולף אחר אשם, רבי אליעזר בן יעקב אומר: הכל
חולף אחר צפורים, ואי פרבי שמעון דאמר תועבת
קנעה - אף על גב דלא קרב אשם, יתיי אחר,
דחא שמעין ליה לרבי שמעון דאמר לייחי ולהני,
דתיבא, אמר רבי שמעון: למחרת מביא אשמו ולגמא
עמו, ומעמידו כשעיר נקנוה, ותועבה עליו ואומר "אם
מצורע הוא - הרי אשמו ולגמא עמו, ואם לאו
אשם זה והא שלמי נרבה", ואתו אשם שמעון
שחיטתו

היא תועבה ואין בניה תועבין - ואם תאמר: מה עריך, והא פריקין אלק חומר דאלמנה
לכון גדול? ימא דאלמנה לכון גדול, שכן הוא עינמה מתחילתו? ולביא למימר, ולא
פריבא גמורה היא - דהא על ידי חך פריבא חדר ביה פריק דחולין? (בבבא מרא, מטא)
דקאמר: חכמי מוריס במחזור גרשונה שדולד פומ, מקל חומר דאלמנה לכון גדול, ואומר
"אלא אי איתמוס הכי איתומר!" ועד קדשה, דבספ
קמא דיבמות (ד"ב), קאמר רבי יוחנן בן נורי: כימד
נעשה דברבי בהי הלל שמתחילין את הערות לשוק
בלא חליצה ויבום, הלל פוסק לדברי בית שטאי,
ומנלן חדי פומס? אי מקל חומר דאלמנה לכון גדול?
גדול - איבא למפריש כי הבאו ויש לומר אדך
קושיא בתרייתא: דנפק אי מקל חומר דאלמנה לכון גדול?
לשוק מיהא: תועבה ואין בניה תועבין - בכלל
דבעלמא, אפילו בניה תועבין, מיהו בשמעתא
ליבא למימר דמשום זככי שני האה קרא אף על
גב דלא עריך, משום דאשמעון דאיתערך ליה
רבי יהושע למורש בעלמא, כגון ביבמה לשוק
דביה תועבין, דבשמעתין דיבמות אית לה לרבי
יהושע הדולד על צרות כשר לשוק, דקאמר: בני
צרות אני מעיד לכם שני לומר: אי לא מיטע
רוחאי, וזה שמעון דולד פומס מיהו דמוטאה
כתיב בה בעירות, ואפילו למאן דאמר דלא קאי
מטאה אלא אסטוה, דכין דאיצטרך איצטרך -
מכל לשון "תועבה" היה אמרתי קאי נמי
אבני, אי לאו "היא" אי נמי: היה דמייחי הבא
קרא דהיא תועבה - היינו משום חליץ ונפק
מאלמנה לכון גדול ומעבד ונכרי דתחלתל כרבי
יהודה דבספ דברא דירקושי (פ"א), ומת אדך
מהן - תימה: למאי דספקא דעתיה, דלא קרב
אשמו, ודבעי רב שיש לאוקמי, בלא מה נמי
היה יכולן לשאלו היאך קריב, השני, איבא אשם
יודעין מי נפטר כבר מקרבן ולמי יעשו מתן בהונת מדה האשם שלא קרב? ורבי לומר: יכולין
לעשות לשניהם, ואי משום מסיבה - יקריבו בלא מסיבה, משום תקוני גברא, ומביא
הטאת הנהו הבא על הספק - וקשה: דבנטיק פיר: כל הנהג' (כתב) גבי "השולח טהרות
ממדת הים", ואוקמיא רב בפפא תועבת הנהו, ויכי קאמר בתר יבא "צריכין ביה אבא טהאת
הנהו, מספקא לא ליתיה חולין לעודה, והא אמרינן בשמעתין דבא על הספק ורבי לומר:
דבאב כשהמצורע לפנינו - משום תקוני גברא, מקריבין אותו אספקא, והוא יניב
לחקן בענין אחר, אבל ההם שדבעלים במנדות ימים, אם היה מת - אין לו חטאת לדחות
קרב, ואו אלו יקריבוהו מספק, דתנן: מצורע שהביא קרבן עני וכו' - "ותנן גרסין, ואף
על גב דרבי רבי אליעזר אפן שניין במנשה - לא חש לתאריך ולומר "תנאי" על דבריה,
דואיל ולא היה עריך לדבריו כל כך, אלא לדברי רבי שמעון דרבי יהודה, אבל בערבין פרק
השני י"ד (ד"ב), קאמר: תנאי רבי אליעזר בן יעקב אומר כו, ושלשון מקרא אחד דרש,
למחרת מביא אשמו ולגמא עמו - פירש רש"י: בספק מצורע איירי, למחרת טבילתו,
שהוא יום הבאת קרבנותיו, ודך ברייתא מייחי ליה בנחשים פרק "התערובת"
(ע"א), ושם פירש רש"י: "למחרת" - ביום שמיני לציירתו, ויחי נמי מייחי לה במנחת פרק
בבא (דף ק"ה), ופירש רש"י שם: "למחרת" - ביום שיש לאתו, אחד הוא, אשם שיש

ששים ואחד במקום שמיני לציירתו, אלא שחזרנו להתאחד ששים יום משום דשטא נזיר טמא הוא, ואו גלגלת שניה שלו, אבל התנאי בתוספתא דהיי: ספק נזיר טמא ספק נזיר, טהרה,
אבל ודאי נזיר היה, ספק מצורע טמא ספק מצורע טהור, אבל ודאי מצורע היה - פירוש: הוא יודע שהיה נזיר, אבל אינו יודע אם נטמא למת או לא, וזו יודע עתה שמתה היה, אבל
אינו יודע אם נטמא בעצרתו אי לאו, "אלכל קדושים לאחר ששים ואחד יום, וטהרתן מן טמאם למתים לאחר מאה ועשרים יום, כיבד: אומרים לו: נזיר טמא אתה, ונזיר טהור אתה, ונזיר טהור אתה,
כל דין נזיר טמא, ואחר תחילת נזירות טהרה, היה ושנה וגלה וקביא קרבן, מנה שבעה הוה ושנה ומבסך לגלח, אומר לו: טהור אתה, ואחר טהור מגלח פחות משלשים יום" - פירוש:
שטא נזיר טהור אתה, "ואז ומנה עשרים ושלשה" - פירוש: כד: "להשלים שלשים", "מנה שלשים ובקש לגלח, אומרים לו: נזיר טהור אתה, ואי אתה מגלח אלא על הדמים" - פירוש:
עד שירוק חדם על מנחוץ קרבנותיו, שהוא מביא שלל בהמות, טהאת עלתו לשלמים, ואין מעבב אותו מלגלח אלא אחד מהן, "כימד הוא עולה כהמה ומתנה אם טהור
הוא - זו חובה, ואז לאו - מה נרבה, ושירוקו קומה יכול לגלח" - פירוש: לכך יתנן מן העולה ולא מן הטהאת - אשך תועבת כהמה באה על הספק, וזו לא על השלמים - שלמי
נזיר טענים תופסה, וזהו ספק מצורע, ואינו יכול להניח, ועוד: שהן טענין לחם חרוע בשלה, ואין שלמים כאלו באין נרבה, הליכך, אין יכול להחנות שיהיה מוכשר לגלח אלא בורקת
דמי העולה, "כימד יעשה לחומריו לעיניו מביא פירי חרס טהרה, ונתון לחובה ברביעי מים חיים, ומביא צפר דרורי" - פירוש: כדרך כל המצורעים בגלגלתו ארשונה, וטהאת העוף
כדין טמא - פירוש: דשטא נזיר טמא הוא, ונזיר טהור נזיר טהור, ואין מתחיל נזירות טהרה עד שיבא תועבתו, וטהאתו טמאה - שחטאתו מנעבתה, ויחי לא אשמו אינו מעבב, וישא אתו
עד

נדח. פרק עשירי - תינוקת דף עא עמוד א - מתוך מהדורת "אבן ישראל - (שטיינזליץ)"
 רש"י תוספות

1 והאנן נתן שורדה מסלקת הדמים - בלא מנתין ודבא, הוי מזה למפרך אדרב, אלא
 2 אב דקאי לפרושי מנתין פרך אמנתין, אלא טעמא דבית שמאי כדנתן
 3 בראשונה - משמע דרך לא אתי כתי הלל, ותימה: דבסוף מעיקר טען (כב) הני לה גבי
 4 שאר "בראשונה" דקתני חמם, דודי הילכתא ספיקא, משמע, דבכולהו דלכתא כמו
 5 שהקטנו לבסוף, ובתוספתא דמבליחין (פרק

7 תשיעי) קתני לכולהו: ואומר רבינו תם: דברייתא
 8 דבבא אצירי בבליים שדיו עליה סמוך למיתה,
 9 מורד ויהי הלל בבליים שיש עליהם טומאת ובה,
 10 אבל פלוגתא דמתניתין ארישא, דוב ובה סמטאן
 11 באבן סמטא עד שימוק הבשר בו שמא יתפלה,
 12 דרך חזרמא מוקי ביה טעמא בכל הגשים
 13 שסמטאן באבן סמטא עד שימוק הבשר, ואתא
 14 דוקא פליגי בית הלל, ועוד ישי לומר: ד"בראשונה"
 15 דבבא, היינו דמתחלה ודו נוהגין כבית הלל,
 16 ושעקר התקנו לכולי עלמא שדיו נוהגין בבית
 17 שמאי.

18 **מטמא** משום כהן - פירוש: כדס נדה
 19 במגשה, יאי משום מו - בעי
 20 רביעית, **מקור** מקומו טמא איכא ביה -
 21 לתנא קמא: מקומו טמא, ולא לעונן שיהו דום
 22 דנוגע בו טמא טומאת מונע, דאפילו בלא מקור
 23 ליטמא אפילו פחות מרביעית, משום דנוגע גמט,
 24 אלא כתיב אריה גמטרה קמור, שיטמא דום
 25 במגע ובמשא אף על גב דלא רואה היא לאחד
 26 מיתה, הויאל וזהו במקור חיים, ומשעת בבס
 27 יצאה לטמויי משום כהן - דהא דאי השתא הוא
 28 דאת, דם, ולא חזיי טומאת בתם אלא לדחות
 29 טומאה בפחות מרביעית ובמשוהו.

30 **בין** בחייו בין במותו - מפרש ואילי: ספק בחייו
 31 כולו, ספק במותו כולו, ספק בחייו ובמותו, קצת
 32 בחייו קצת במותו, **הכי** גיטין פירוש רבינו
 33 הנגאל ובתוספתא דהלכות (פרק רביעי): רזוג
 34 שינא ממנו רביעית עד בחייו ובמותו, ועדיין לא
 35 ספק, ספק פרוו מוחים בו - דרבינו טעמא בתם
 36 דלא איתפרש, ומפרש רבינו יגחק: "ועדיין לא
 37 ספק" - דהם משעת, ושבת חורף קיבא עד שיהא
 38 רביעית שלמה, ואף על גב דהשתא ליכא אלא
 39 רובו לאחד מיתה - דנורו אלא כולו מנין דם
 40 הבוסה, אבל כשראינא כשפסק משמת - לא נור
 41 לעז רין דם הבוסה, כי בודאי לא יצא רביעית
 42 לאחר מיתה בנה שינא אורי כן, "ודמו מטפס
 43 לגומא" - (שמא) מספקא ליה לרבינו יגחק: אי
 44 בעי רבי יהודה ועדיין לא ספק רבינו, ושיפהל לא
 45 מיתה - דהא דוקא, אלא הכי קאמר, ומה
 46 שיטפספס לאחד מיתה - אינו מנטבל ראשון
 47 דראשון, אלא ממטרפין כולן עד שיהא בו שיעור
 48 לסמא, ורובן משהיין - דראשון ראשון בטל, או
 49 דלמנא, לא בעי "ועדיין לא ספק" ודנקט
 50 דוקא, ומקאמר לקמן "שאני אומר טיפה של
 51 מיתה נספחת לה על הענין", אף אם היה לנטח
 52 לעמוד על הענין אלא טעמא, הויאל דקאמר "ראשון
 53 ראשון נפקס" - רובתא קאמר: אפילו לא ספק,
 54 כיין דאיני אלא מטפס, ראשון ראשון טביל, דודי
 55 רבינו יהודה פן דרב רבינו אי טוב מפריש "ועדיין
 56 לא ספק" - פירוש: מלודות שותת, אילו היה
 57 ספק, ויהי טמא עד שיעור, דראשון ראשון
 58 טביל, ויהי טמא עד שיעור, דראשון ראשון

59 וכהכין דבתי רבי יהוהי נתן קמא, ומפרשי טעמייהו אמאי פליגי ארביי יהודה: דם תבוסה איכא ביה
 60 טיפה של מיתה נספח על הענין, ורבינו תם מפרשי: "ועדיין לא ספק" - שאחרי שנודע לנו שמת, ראינו שלא ספק, ובדאי איכא מימט לאחד מיתה, כדמפרש ואילי: ספק רובא חיים, ספק
 61 מיעוט" כו, ואתא לאפוקי מתנא קמא דאמר אפילו היכא דאיכא לספקי שמא יצא כולו מוחים, טמא, ודלמא מטפס לגומא - רבי יהודה נקט "גומא" - משום שחזיקי טפסוף שיהא יחד
 ומתערף, דבלאו גומא אי מתערף יפה, אלא נוסף כאן ובאן, אבל רבי שמעון דנקט "שותת" - אפילו בארץ מתערב יפה.

1 ויקרש עצמו - לשמש בצניעות, שפשוהו - להודיא את הורג, פחדא צניתי - דאנת
 2 יראה כי, הבא, מפני פחד ברכום, והגיע שעת וסתה ולא ברקח - שחורדה, שהחרידה
 3 מסלקת הדמים, ביעורא - ההקלות פתאום, שאדם רואה או שומע - נבהל, מרפאי.
 4 אלא את הני בל האנשים - המתים מחוקקין לזו כובין סמוך למיתתן, ואי טעמייהו
 5 דבית שמאי משום ביעורא דמולך הוות -

6 זכרים דכתיב מטמאו: הא זכר אינו מטמא אונס,
 7 דקתיין ביה "מבשרו" - ולא מומא אונסי, אלא
 8 טעמייהו דבית שמאי - מדרבנן, משום סבוך
 9 וזני התקינו שיהו מביטלי כלים של כבוד
 10 למיתה, אף על פי שלא נגעו בהם לאחר מיתה.
 11 [כלים] - אף הכלים של קודם למיתה.
 12 מתיישין - שפלא במיתתן הם משוין מכל
 13 אדם, **משנה** מטמא משום כהן - בגדי נדה
 14 במגשה, יאי משום טומאת מו - לא מטמא
 15 אלא רביעית, ומטמא באהל - אם כן
 16 הרביעית דהי, מטמא משום כהן - ששעקר
 17 מוחים, **גמרא** לתנא קמא מקור מקומו טמא
 18 - הילכך, אף על גב שעקר לאחר מיתה -
 19 מטמא נבדות, מפני שהיה במקור מוחים, ואף
 20 על גב דלאחר מיתה לא רואה היא, באהל נמי
 21 מטמא - בתמימה, דרי יוצא מוחים? ים הבוסה?
 22 איכא ביה - דרבי יהודה, הויאל וספק הוא?
 23 ספק אלא נעקר כולו מוחים, ספק אם נעקר
 24 מקומו לאחר מיתה - היה דם הבוסה, ומדרבנן
 25 מטמא באהל, ומדאורייתא - עד שהתא
 26 רביעית לאחר מיתה, ורבי יוסי סבר: האי לאו
 27 דם הבוסה הוא, דביין ומרובעת לולד הוא -
 28 כולו נעקר מוחים, אוהו דם הבוסה - דאמרין
 29 ביהוסי דרעלי (פ"ב), דטומאתו דרבנן, בחייו
 30 ובמותו - שהתחילת הרביעית לצאת מוחים
 31 ספק כולו מוחים, ספק כולו במותו - וזהו דם
 32 הבוסה, וטמא מדרבנן באהל, כדאמרין בפירקין
 33 דלעיל: דם הבוסה - דרבנן, והכמים אומרים -
 34 זה אינו, והויאל ויכא לספקי: שמא כולו במותו
 35 - היה ליה ספק טומאה דאורייתא ברשות
 36 היודי, וספק מדרבא, אלא אוהו דם הבוסה -
 37 דטומאתו טמא כספרי, הונו שינא בו -
 38 דפשיטא לן דלא אפי' מניה רביעית שלמה
 39 לאחר מיתה, וספק רובו מוחים בו - ורבנא
 40 אשמעינן: דאף על גב דמספקא לן אי רובו
 41 מוחים, גזר עליה טומאה, ומיזו אי' ויהי נמי
 42 רובא לאחר מיתה - אין טומאתו חת הוורד
 43 דרביעית שלמה דמת בעינו, ומהו אי' היה
 44 פשטא לן דרובא מוחים - לא נורו עליה, שראשון

35 **דתנא קמא סבר** באהל נמי מטמא? אמר רב יהודה: דם תבוסה איכא ביה
 36 **דתינא, אוהו דם הבוסה?** פירש רבי אלעזר רבבי יהודה: הרוג שצנא ממונו דם בין
 37 **בחייו בין במותו, ספק בחייו יצא ספק במותו יצא, ספק בחייו ובמותו - והו דם**
 38 **הבוסה, והכמים אומרים: ברשות היחיד - ספקו טמא, ברשות הרבים - ספקו מהור.**
 39 **אלא אוהו דם הבוסה - הרוג שצנא ממונו רביעית דם בחייו ובמותו, ועדיין לא**
 40 **פסק, ספק רובו בחייו ומיעוטו במותו, ספק מיעוטו בחייו ורובו במותו - והו דם**
 41 **הבוסה, רבי יהודה אומר: הרוג שצנא ממונו רביעית דם, ותקה מופל במפתח ודמו**
 42 **מטמא לגומא - טמא, מפני שהתופה של מיתה מעורבת בו, והכמים מטהרין מפני**
 43 **שראשון**

גדה. פרק עשירי - תינוקת דף עא עמוד ב - מתוך מהדורת "אבן ישראל - (שטיינזולץ)"
תוספות

רבי יהודה למעשה דאמר דף עא מבטל דם - ואם תאמר: לרבא דמשני אליבא דרבי יהודה במוחם בפרק 'ותשרט' (פ.טו.) דבלב מקום אית ליה לרבי יהודה מין במינו לא בטיל, וכן נמי בפרק 'הערל' (יבמות פ.א.) גבי 'ותחכה של חטאת' וגבי 'פרסחה של לזם הפנים', דקאמר רבא עמי יודידה לוי העלה, ומוקף לה חזם רבה רב זבא: כשנמוחה. ופרקי: אי הנה, מאי עשה דרבי יהודה ומשני:

רבי יהודה למעשה, דאמר מין במינו לא בטיל. 1
והדיא דקאמר חזם בטיל - היינו כשנמוחה 2
דרבנן, דמדאורייתא - בכל שטו אינו אבן, 3
הנה נהו דם תמוסה דרבנן, וליבטל ברובא: אב 4
לומר: כיון דבייהו קר טומאה רביעית דם מטמא 10
באלה - ראוי להחמיר בו יותר, ולא בטיל ברובו 11
במינו. אם תאמר: לפרוהו מוכא לרב חסדא. 12
דאמר בפרק 'אשכנזי רבה' (נעוהו גמא.) נבלה 13
בלטה כשחושדה, דברט מבטל אוליקן, ואי אפשר 14
לשחוטקה שתעשה כשהו, והוי ליה מין שאשני 15
מינו, הובא נמי אי אפשר ליה להבטיל לזו עולות 16
טמא וליבטל ביה דם של אחר מיתהו ויש לומר: 17
דהתם אליבא דהנא דרב דרבי חיאיא פליגי רב חסדא 18
ורבי תינאי, דסבר דהתם כרבי יהודה. אבל לרבי 19
יהודה גופיה, שאי חילוקא ולעולם לא בטיל 20
מקרה אין נוגעת לא - ואם תאמר: ולתיני 21
האידא, דלעולם לא 'איטערק'. דרשטיא 22
במקרה, דהיינו איהו נמטאנה בחוסתו יש לומר: 23
דאיטערק' לאשמעינן דלא חיישין שמא נגעה. 24
והכי נמי איבא לפרושיה או דרביא מבוססת יודים 25
ז'כל שאינו מטמא את הבית המים כשר לנטילה 26
ודישו יש שרביהו לרדוקה הא מטמא במשא אית 27
- כשר לנטילה יודים'. ומתוך כך אסורין לקבל 28
מיס מין גוי, ושיבטו חילוקא: דהא נדה ויולדת נטולת 29
דיהון, אין עשוי שפוטמאנה במשא. וכל שכן 30
עבישי, שאנו נוטלין מלגו מימי נוריא, ורואי 31
דהתם איירי להרומא או לחולין שעשועו של טורח 32
תרומה, ולא אתא לדיוקא אלא לגופיה דכשר 33
לעלות ליהודים, ואף על דהשטא מבוגג - לא 23
חיישין שמא יגנו. ולעיל מניה תניא: הכל כשרין 35
ליטול לזמן, ואפילו טמא מהו, ואפילו בעל נדה 36
שאינו מטמא (בדחוס). ושטא כי היכי דקול מנדה. 37
שאינו מטמא משבט תחתין ואלאו 38
השטובלין ביום, הכי נמי קיל מנדה שאינו מטמא 39
בדחוס, ומיהו קשיא: הא דתנו מבוססת לזמן 28
ראשון משנה ב': 'למעלה מן נבלה, דמטמא 41
במשא. למעלה מן בועל נדה, שמשטמא משבט 42
תחתון כחילוקי, אלא. מטמא מן במשאו מיהו 43
מקנה למינה: דאף על גב דאינו מטמא במשא 31
קאמר שפיר 'למעלה מנבלה' - כיון דראבאי 32
חומרא חזא, דלית נבלה, דהכי נמי תנו לעיל 46
'ומטמא אלא מטמא', ותנו רבא ביה 'למעלה' 47
מזון מן שמשטמא באהלי, אף על גב דאינו מטמא 34
באבן מטמא. ואומר רבינו יעקב: דלא קשה מיהו,

שראשון ראשון נפקס - שפיר קאמרי ליה רבנן לרבי יהודה! רבי יהודה למעשה, דאמר אין דם ממבול דם. רבי שמעון אומר: צלוב על העין שדמו שותת לארץ, ונמצא תחתיו רביעית דם - מביא. רבי יהודה מביא, שאינו אומר טפה של מיתה עומדת לו על גב העין. ורבי יהודה נמי איהו לנפשיה: שאינו אומר טפה של מיתה עומדת על גב המטה! משנה בראשונה היו אומרים: הוי' שבת הוי' כחור - היתה מקרה מים לפסח. חזרו לומר: הוי' היא פמנע מביא מת לקדשים - פקדרי בית הלל, בית שמאי אומרים: אף כממא מת. גמרא מקרה - אין, נוגעת - לא, אלמא: חולין ששעשו על מטרות הקדש - קדש דמו. אימא סיפא: חזרו לומר הוי' היא פמנע מביא מת לקדשים, לקדשים - אין, לחולין - לא, אלמא: חולין ששעשו הקדש לאו קדש דמו - מתניתין מני - אבא שאול היא, דתניא, אבא שאול אומר: טבול יום תחילה לקדש, למבא שנים, ולפסול אהר. משנה ומודים שהיא אכילת במעשה, וקוצה לה חלה, ומקפת וקורא לה שם, ואם נפל מרוקה ומדם מטהר על כפר של תרומה - שהוא טהור. בית שמאי אומרים: צריכה מביאה באחרונה, ובית הלל אומרים: אינה צריכה מביאה באחרונה. גמרא דאמר מר: טבול עולה - אוכל במעשה. 'וקוצה לה חלה'. חולין מר: מנחה להרום מן המוקף. 'וקורא לה שם'. סלקא דעתך אמינא נגזרו דלקמא אתי למנע בה מאבראי קא משמע לן, 'ואם נפל מרוקה'. דתנן: משקה טבול יום (משקין היוצאין ממונו) כמשקין תנועין בהם, ואלו אינן מטמאין, הואי ממשקה חלב - שהוא אב תבומאה. 'בית שמאי'. מנייניהו? אמר רב כהנא: טבול יום ארוך אפא בנייניהו. משנה הויהוה אין אחד עשר, ואתרוב לערב ומשפשף - בית שמאי אומר: מטמאין משבט ומושב, ותייבין כקרבן, ובית

שראשון ראשון נפקס - שאב וקילוהו, אלא טמא, הילכך, אפילו היה רוב לאחר מיתה 1
- טהור, שחור מתחילה דם נפל מחיים בתוך הנוטא, ואחר כך נפל דם מיתה עליו טיפין 2
טיפין, כל טיפה וטיפה שנפלה, בטלה ברם הראשון שדיה במוטא מחיים. והביא אמרין 3
דם תמוסה: כשבוש על הארץ דמו וזו בארץ נפקס, הווא כי דירי לאחר מיתה רובא, אוליקן 4
מטמא. דרבנן, ואי נמי מספקא לך, גזור הכי 5
טומאה. איהו דם מבטל דם - בפרק 'סמי 6
הדום'. שותת לארץ - שאינו טמא, אלא שותת 7
ואינו נפקס, הילכך, לא מבטל הווא דלארץ 8
מיתה שהוא אהר. רביבא. אבל נוטף ראשון בטל, 9
ואפילו טפה שלארץ מיתה מרובה - בטלה, 10
שלא נפל ביהו. משנה ב' שנתה מים לפסח - 11
מכיל אל כל לחוחין בו אב בשר הפסח. אבל 12
בגמא אינה נוגעת, שהיא כשולת יום ששבלה 13
על שבתועים. ואין לה הערב שמש עד יום 14
ששונים, שהוא חתך להבית בפתחה. והכתוב 15
עשאתא טבולת יום, דרובתא (וקורא ב') בכ"ב קדש 16
לא תגע', וקיימא לן: 'בכל קדש' - לרבות את 17
התרומה. וטבול יום, שני הוא. וכושאי מנדה, 18
אינה נוגעת במים אלא בכלים, ושני אינו מטמא 19
כלי. חזרו לומר הוי' היא כמנע שטא מת - 20
שהוא ראשון לקדשים, אבל לחולין - לא. 21
הילכך, אפילו נוגעת במים אם תרעה שהמים 22
הזקין הם וטבול יום שני הוא עין שני עושה 23
שלישי בחולין ואף על פי שהמים הללו נגשים 24
על מטרות הקדש שחזרו להצית פסח ששיות 25
לא מתיי בהו שני החולין הנעשה על טרת 26
הקדש לאו בקדש דמו. גמרא נוגעת - במים 27
- לא. בקדש דמו - ומניה בהו שני. משנה 28
ומודים שאובלה כמנע - כיון טבול יום. 29
וקוצה לה חלה - עד שלא תקרא עליה שם, 30
ומתחלה כבלי. ומקפת - ומקרבת כבלי אצל 31
היטיה, נמו 'אפקנינה', ולא אדמו', כשירות 32
חולין (א.) וכונו 'אין מקפין שתי בחיות', 33
מבוססת ביניה (לכב.) ובגמרא מפרשי: דמעה 34
לחרום מן המוקף - מן הקרוב לרבר שהוא 35
תורם עליו. ואם נפל מרוקה - דהוה ליה 36
מקשה היוצאין מן הטבול יום, וטורחים, 37
כדתיבא בגמרא. צריכה מביאה - ליל ששונים 38
לחרומה. מפני שטבולת יום ארוך היא, והיטיה 39
דעהו מן התרומה. ואם שראלית היא - 40
טובלת לביאת מקדש. אינה צריכה - אבל 41
לקדשי - מודו בית הלל, דקיימא לן (תנינא 42
א.) האונן ומחוסר פורים צריכה מביאה 43
לקדש. הילכך, לאחר שהביאה כפרתה טובלת 44
לקדשים. גמרא לא איתלה ידו - ולא דמי 45
בהו שני. משנה הויהוה אין אחד עשר - 46
עשה סוף ימי זב, ואין שני שלאחרי מנוטף 47
נדה ליהוה. וזוהי משבט ומושב - אפילו בעלה 48
מטמא משבט ומושב לטמא אוליקן ומשקין, 49
שהוא כבועל שזמרת יום כנגד יום, דקסברי: יום אחד עשר בניי ישימר. 50
ובית

שהוא כבועל שזמרת יום כנגד יום, דקסברי: יום אחד עשר בניי ישימר. 50
והיה 51
הטורח, כגון רבא שהוא נושא את תמי - לא מטמא. כדאמר בפרק 'רבי עקיבא' כשבת 52
(פ.ג.) או היטוי של זב, שלא מינוע לו חזר בכל תורהו כולה, שאם תרביע טומאה את התורה בכה מונוים, שיהא טמא. חולין הטבולין לחלה לאו כחלה דמו - דוקא לענין טבול יום, 53
כדאמרינן לעיל בפרק קמא (א.) כל שוראי מטמא חולין בו, ואם נמרקה מודם טורדה על כפר של תרומה שהוא טהור - והכי כן ברש פירק שני דטבול יום 'משקין היוצאין ממנו, 54
במשקה הנוגע קול, אלו ואלו אין מטמאין את הקדשים, אבל מפסל ספלי ליה. אבל תרומה - אפילו אינה ספלה, 55
כדתיבא רבא 'שאם נפל רובו על טורדה על כפר של תרומה, שטהורה'. ואין לפרש במשקה חולין הנוגע בקו, דהא טבול יום אינו מטמא משקה חולין - ומאי קאמר 'אלו ואלו אין מטמאין 56
(קדשים) אפילו מפסל מין כל ספלי ואין לפרש במשקה חולין שנעשה על טרת הקדש' - דהא חזרו לומר במשמעותן ולא בקדש דמו. 57
הויהוה אין אחד עשר ונבלה לערב רב (פ.א.) דאמר רב לוי הויהוה, ופרש רש"י: אלא ואלו אין מטמאין את הקדשים, אבל מפסל ספלי ליה. אלא תורתה ליהוה שפירשיה אף שני דוחים (א.כ.) 58
ובפסחים פרק 'כיצור עולין' (פ.א.) דאמר רב לוי הויהוה, ופרש רש"י: אלא ואלו אין מטמאין את הקדשים, אבל מפסל ספלי ליה. אלא תורתה ליהוה שפירשיה אף שני דוחים (א.כ.) 59
משבטות כל המשקה שפוטמא, אי נמי בראה בשני מן השטמא, ופרש רש"י: אלא משני 'ברואה בליות' - ששום לנמואן דאמא מקצת היום כמבולה, וליה חשיבא אבא, ודכי אריך 60
עמוד השחר לטבול. והשוא קשה, דאם כן, מתניתין דלא כרבי יוסי! וכן מתניתין דמגילה פרק 'אקורא' (א.כ.) דתנו: כולן עששו משעלה עמוד השחר כשר. משמע ברבליה לא הוי ספידה

גדה. פרק עשירי - תינוקות דף עב עמוד א - מתוך מהדורת "אבן ישראל - (שטיינזליץ)"
רש"י
 תוספות

1 ומפרש רבינו תם: הדכי פריך, וזה בימנא היכי משכחת לה, למי כלי ימיז, וזו מתאחדת
 2 אמרנן לקמן: אימי בימנא חזרי ובה. משמע דבראיית מימי אדא נמיכה ובה. מידא ומיהא מאי
 3 קא משני? ביראה בשני בן המנשות? מכל מקום ליכא אלא שתי ראות ביזמו וערץ לומה
 4 ולדא חש לחזיבי השלישית, כיון שחזיבי השלישית, מימלא דיענין השלישית, כיון צריך לומר
 5 לפירושי רש"י דבסוף פרק שני נזכיר (ט.ו.טז) דאיתא
 6 נמי חז"א דרבינו עולין (פסחים פא.א) ומשני:
 7 דהוא' תלמיא יוני מימרי לשקעת החמה, ואלא הוי
 8 שהות דסליק לה למנינא. ורלתא יומי - לאו
 9 דוקא, ובראיא מגי כשראתה בשני עד הלילה.
 10 ורבינו יצחק מפרש: וזה גמורה לרבי יוסי, היכי
 11 משכחת לה? - כיון דאית ליה לרבי יוסי מקצת
 12 הדים ככולו בתדילת הדים, דקאמר ר' דהוראה
 13 שבביעי שלו - אינו סתור התחלת הדים, וישלם
 14 שבעה. הוא הדין נמי דסוף הדים ככולו, ואפילו
 15 ראתה כליה - מה בכך בן משכחת מקצת הדים
 16 ככולו, וסוף הדים ליה מימרו וכן משמע בנדר
 17 (ט.ז.א) דקאמר: וזכרי יוסי ר' כיון דהואי פלגא
 18 דיומא, אידך פלגא סליק לא שימור - משמע
 19 שסוף הדים, שחצות ואילך, היו שימור אידך פלגא
 20 ושקיע - דהואי תלמיא יוני מימרי לשקעת חמה,
 21 ולדא הוי שחזיה - פירש: סוף הדים סליק לה
 22 למנינא דרבייתא, ואם תאמר: ולרבי יוסי נימא יוסי
 23 כבאותא אמרה לשלמתי, והוא ליה מקצת הדים
 24 ככולו, ושמעתיא דרב אקמינן לעיל (ט.ט.א) דלא
 25 כבאותא, ובמיר אקמינן רב כרבי יוסי חשי לומה:
 26 דכתיב ליה ליה מקצת הדים ככולו - הינו, שבביעי
 27 לובה, שדוחו יום אחריץ על שחצותו. בן שחצות
 28 יום כנגד יום, מקצת יום ספירה עולה, ואע"פ
 29 חזרתו, שאין לה לית יומה, דהוא סוף חשבנותו.
 30 אבל בתחלתא הספירה - לא אמרנן סוף הדים
 31 שהיא פוסקת ב, שיהא ככולו, מידו קשה דאמרנן
 32 בפרק קמא דראש השנה (י.א) אמר רבא, קל
 33 חומר: מה נדה, שנה תחלת הדים שלה לה
 34 בסופה - מה נדה עולה לה בתחלתא, שנה
 35 שתחלת הדים עולה לה בסופה - אינו דין שסוף
 36 הדים עולה לה בתחלתא. ומאי שאניא ובה תוביח
 37 לרבי יוסי, שתחלתא עולה לה בסופה, ואיך סוף
 38 הדים עולה לה בתחלתא ואומר רבי יצחק
 39 דאליבא דרבנן קאמר רבא, ולא אליבא דרבי יוסי.
 40 ועוד נראה לומר: דאפילו לרבי יוסי אין שייך לומר
 41 "ויכיה" מנהגו, דגבי נדה - ודבי נדה - אין הוא שיהיה יום
 42 ראשון מן החשבון, כי למה לא יהיה ככל השומאית
 43 שבו ארבייבן נקיים? אבל ע"פ דהריב"ה נקיים - נד
 44 דבסוף החשבון מקשה, שמי שבכנס שבועי, בכנס
 45 בחדרה. מכל מקום, יום שפוסקת ב, שאינו סתור
 46 - אינו דין שיעלה לה לחשבון נדקיים.
 47 **א**ף היא השוה מרדכיבם - אם תאמר: ומאי
 48 סלקא דעתך ודבי שמוא, ואד אריה ליהוד
 49 נמי איכא לאקשיי רבי' ויש לומר: דקסברי בית
 50 שמוא: דיום אחד עשר שדוח מדראיתיה, אי
 51 מדראיתיה ביה לטמא משכב ומושב - אתי לומר:
 52 ביה חיוב קרבן, אבל ביזמו לשאריו, שדקי' ויעק
 53 שהוא מדרבנן - לא אחי לחיובי קרבן אי מהמריך
 54 ביה לטמי' משכב ומושב.
 55 **אמר** רב כהנא ראתה שמוא - ואדרבה, מנליה
 56 לרב הווא בתוך אחד עשר יום כלא
 57 ראתה. וחישי דקאמר - ר' כהנא היכי קא קשיא
 58 ליה? - פירש: אדרבה, ועוד תניא ולא כרב
 59 דהוא.

1 ובית הלל פוסיין מן הרקבין - דלא בעי שימור, אבל בעי שמואה - מודו מדרבנן
 2 להחמיר, גורא יום אחד עשר אטו אחד עשר יום, דמטמאה בעולה מדראיתיהא עד
 3 שתספור קצת יום ומזרחא, כדילקי' לקמן מידיה ליה, פבלה יום שלאחיו - דעבדה
 4 שימור קצת, ושמר בעמליה הוא, אלא שחך אחד עשר יום - אמר לעשות כן, שלא
 5 הבא יום יום, שפיר שמוא לאחר תמשוש,
 6 ומצטרפן הדימם לזיבה, ואין טבילהא טבילה.
 7 **משמאין משכב ומושב** - ואפילו בעולה
 8 מדרבנן גורא אטו אחד עשר יום, ופוסרין יום
 9 הקרבן - דהוא עבד שימור, ואף על פי שחזרה
 10 וראתה - אין מצטרפן לזיבה, שדרי תחילה
 11 נדה היא. ניבין - ממדר לחטוא, שמוא דיגל
 12 בכך תוך אחד עשר, אבל לענין שומאה -
 13 סתור, וחיבין קרבן - ואפילו לא תראה
 14 למחר, דהא בעי שימור, ודרי בעל זבה קטנה.
 15 **פבלה יום שלאחיו** - דעבדה קצת שימור,
 16 ומשמה, היי' ד' תרבות כתי, שמוא ריקא
 17 אחד כן, ותצטרף לשלפניו, ואין טבילהא
 18 טבילה, ומעני - לענין שומאה וטוהרה, ובעילתן
 19 - לענין קרבן, תליין - שאם תראה - מנגע
 20 מנע ובה, וחיבין קרבן, ואם לא תראה - מנגע
 21 סתור ובעילתן סתורה, **גמרא** תני גבון וישין
 22 מן טבילה לזיבה - ואף על פי שחלוקין בין
 23 הלל כהנא יום אחד עשר וטבילה לרבי
 24 שפטורין מן הקרבן - תתם, משום דיום אחד
 25 עשר לא בעי שימור, הילכך, לאו זבה הוא.
 26 אבל זבה קטנה של תוך אחד עשר יום בעיא
 27 שימור, ואין טבילה ליה עולה עד שתשומר
 28 יום ומזרחא קצת ותטבול, ושיון ביראה תוך
 29 אחד עשר יום וטבילה לערב ושפסא פרישין
 30 קרבן - כאילו בעולה בהם, תוך ספא פרישין
 31 דרישא הוא, אם שיהו לו לטוהיא - שאם
 32 מוחים ששומאה בתולה משכב ומושב עליו
 33 מוכיא אחד עשר, בתוך אחד עשר מצטרף עמו
 34 לזיבה - הילכך, צריכה לשמור יום ומזרחא
 35 כנגד יום הראיה, להחמיר - מדרבנן, להקל -
 36 להביא חילק בעודה, ומשיבם - מוקשיש, אמר
 37 דהוי טבילה וטבילה וטבילה כשני -
 38 לראיתה, ודראה תוך אחד עשר, וטבילה יום
 39 שלאחיו, לרבי שמוא דמזמירי ומטמאן
 40 משכב ומושב מדרבנן לאורי טבילה, ואפילו לא
 41 ראתה, ומאי מטמאן דכין דבי חווא - מטמאה
 42 למפרע מדראיתיהא, שדרי מצטרף לזיבה, כי
 43 לא חזיא נמי - גורנין מדרבנן אטו ארתה,
 44 תנינא שדכי יום שלאחיו - אם עינים עשר
 45 שאינו מצטרף, ואחר כך ראתה, וסקלסא ערעדי
 46 היא ראתה שלאחיו - כאילו לא ראתה תוך
 47 אחד עשר רמאי, דהו עכשיו היא מטמאה
 48 ומתחילתא גיה, ואינה פוסלת כתי שחתי' -
 49 דין שומאה, מדרבנן היא, דגורנין שנים עשר
 50 אטו אחד עשר, ביה נמי גורנין לא ראתה אטו
 51 ראתה, ראית נדה היא, ואינה מצטרפת, אלא
 52 בעיני שומאה, ושומאה מטע מעת לעת
 53 דאיכא עליה, ושומאה מטע לעת אינה מטמאה
 54 אטו בעולה אלא משום דגורנין יום שלאחיו
 55 עשר אטו תוך אחד עשר אריתיהא, כל בני
 56 תוך אחד עשר כי לא ראתה בשני אחר
 57 טבילה, גורנין אטו ראתה, אמר ליה אמר ליה
 58 יוסף ר' כהנא - דאמר, ראתה שאני - הדי
 59 קא קשיא ליה, קא עב דרך שומאה מדרבנן,
 60 ליכא לממיר דכי היכי דגורנין בית שמוא ראתה
 61 שנה לראיה אחו עשר אטו ראתה שני אחר עשר, ביה
 62 דהוא, ראתה אחת של זוב - באיש שחין, כשורפת יום כנגד יום -
 63 תלוי, שמוא דיקא ראתה שניה, ומצטרף לזיבה, כבעל קרי

1 **אלא** אימא כבועל שומרת יום כנגד יום - וקשה דאם כן, מסקן דשומרת יום כנגד יום
 2 בשני שלה אין בועלה מטמא משכב ומושב, הוא תניא: "טבלה ביום שלאחריו,
 3 השמעה את ביתה, ואחר כך ראתה - מטמאין משכב ומושב"; רמטנאין משמע לשון רבים,
 4 דקאי תלמודייהו; ודא ועוד הנהלתה וליכא למימר: "ראתה שאני", ודא מרמזא מילתא דרב ספק,
 5 ואידוד רב כהנא, ויש לומר: דרך מטמא דהבא.

6 לישוויי מילתא דרב הווא אתא. דלא תקשי ליה
 7 מברייתא, מיהו מילתא דרב יוסף ארזי. ונתיב
 8 נמי טפי לרב הונא דלא תקשי "ומאי קושמתי לך",
 9 דודאי ראתה שאני, כדמורין אביי פלוגתא דרב
 10 כהנא, וסבר דרב הונא דלענין בועלה, דלא שכיב
 11 את כל לומי"ר "ראתה שאני", אבל איהו, דשכיב
 12 כל המים, אפילו לא ראתה - גזירין אנט אראתה.
 13 כי הדיכי גזירין ראתה ביום שנים עשר, אנט
 14 ראתה תוך אחד עשר, ואף על גב דראית שנים
 15 עשר אינה סותרת, ועוד אומר רבינו יצחק:
 16 דאפילו קיימא מילתא דרב יוסף, נתיב דלא תקשי
 17 ממתינותו, דודאי ביום שלאחריו, הדיינו ביום
 18 שנים עשר דשכיב בועל גבה, דליכא איסור
 19 דאורייתא - מטמא בועל משכב ומושב, אף על
 20 גב דלא ראתה. אבל תוך אחד עשר יום בשני
 21 שלה, אף על גב דגבי דידה לא נתמלעין בין ראתה
 22 ללא ראתה - בכל מקום בועל אינו מטמא אלא
 23 ומושב, אבל מילתא **"מא"** שנת אידא - פירש
 24 בקונטרס: מאי שנת בועל, דלא מטמא משכב
 25 ומושב, ודומיה: הדיינו האי דפרך בתר הכי "ומאי
 26 שנת בועל דלא מטמא משכב ומושב"; ויש לומר:
 27 דמעיקרא פריך משום תלמי דרידה, ובי משני דלא
 28 שכיב בה דמים, פריך ולמטא משום תלמי דרידה.
 29 ורבינו יצחק פירש: מאי שנת אידא ראתה רוב היום,
 30 אתה על גב, ותולין משכב ומושב שכיב
 31 ראשונה לשניה, ואין מטמא אלא על ידי תלייה
 32 אם יראה, ואם לא יראה - סותרין, "ומאי שנת
 33 אידא", דכי רואה תוך אחד עשר יום, מטמאה
 34 משכב ומושב, ואף על גב דלא ראתה רוב היום,
 35 מיהו לא דמי; ודחתם - משום דכי ראתה, סותרת.
 36 ולכן מתייבש בלא ראתה, אבל גז - אפילו ידא
 37 כל יסוריה, "ומאי שנת אידא", כדאמרי רבא
 38 טבלה יום שלאחר שנים יום עשר ושמשה ראתה
 39 - דמטמא משכב ומושב בלא תלייה, אף על גב
 40 דחתם נמי אין סותרת, ולואי פירוש דרשיתין
 41 דראתה לאו דוקא, פריך. אבל לאידך פירושא
 42 דדאמרינן ראתה שאני, אבל לא ראתה תולין -
 43 שכיב אידא ומושב, **"מא"** חזי לוג שמן לתורה
 44 ורביעית יין לודי - ונתיב דביי שבע מרבתי,
 45 ורשימיהו, אי נמי: רבי עקיבא חלק עליו מבי, כול
 46 שלשה אלה, כדאמר לקמן בני אחד עשר יום.
 47 הלכתא לרבי אלעזר בן עזריה, קראי לרבי
 48 עקיבא, ודא חזין נמי בדבשילי פליג, אף על גב
 49 דלא אשכחן.

50 **רבי** יוחנן אמר הלכתא אחד עשר - תימה: במאי
 51 פליגי רבי יוחנן ורש לקיש? דא רבי אלעזר
 52 כן עושה לא, אלא איירא אלא בחשבון המים שנים
 53 אחד עשר, דשיכח ביה זביה, אבל בשמור אחד
 54 עשר - לא איירא כלל, וכן משמע, מדפרך לקמן
 55 זבין קראי נתיב, אי איתו אידא ורביה בלבתא
 56 עשר - לישני: קרא, למנען המים שדיא זביה, והלכתא,
 57 "הלכתא דקאמר רבי אלעזר בן עזריה, לא איירא אלא במנען המים דשיכח ביה זביה, ורבי
 58 יוחנן ורש לקיש שכיבא בעלמא פליגי, דרבי יוחנן קאמר, כיון דיום שאחר אחד עשר הוא
 59 נדוח - אין עשר צריך סברא, ורש לקיש סברא דאפילו בשני יום, ורש לקיש עשירי,
 60 כיון דקאי רואי להצטרף לזביה גדולה, וליכא אלא שני ימים, והשתא נדחא דהתלמוד פריך שפיר "קראי נתיב".

והניא המסיט את הראייה - בית שמאי אומרים:
 תולין, וביה הלל מטהרין, משפכות ומושבות שפין
 ראייה ראשונה לראייה שנייה - בית שמאי תולין,
 וביה הלל מטהרין, וקתני רישא: הוואה ראייה אחת
 של זוב - בית שמאי אומרים: בשומרת יום כנגד יום.
 אלא: שומרת יום כנגד יום, לבית שמאי תולין, לא
 תימא "שומרת יום כנגד יום", מאי שנת אידא "קבועל
 משכב ומושב, ומאי שנת אידא דממטא ליה? איהו
 דלא שכיחי ביה דמים - לא גזיר ביה רבנן, איהו
 דשכיחי ביה דמים - גזיר בה רבנן, ומאי שנת משכב
 ומושב דממטא ליה, ומאי שנת בועל דלא ממטא
 ליה? משכב ומושב דשכיחי - ממטא ליה, בועל דלא
 שכיחי - לא ממטא, תנן: מטבלי יום שלאחריו ושפשה
 יתרו זו תרבות רעה, מנענע ובעלתן תלתיין, מאי
 לא, דכרי הכל היא? לא, ביה הלל היא, דתניא,
 אמר להם רבי יהודה לבית הלל: וכי לזו אתם קורין
 "תרבות רעה"? והלא לא נתכפון זה אלא לבעול
 את הנדה! נדה סלקא דעתך? אלא אימא "לבעול
 את הנדה", ובה סלקא דעתך? אלא אימא "לבעול
 שומרת יום כנגד יום", איתמה? עשירי - רבי יוחנן
 אמר: עשירי בתשיעי, מה תשיעי - בעי שימור,
 אף עשירי - בעי שימור, ויש לקיש אמר: עשירי
 כאחד עשר, מה אחד עשר - לא בעי שימור, אף
 עשירי - לא בעי שימור, איפא דמתני לה אהא,
 אמר לו רבי אלעזר בן עזריה לרבי עקיבא: אפילו
 אתה מרבה "בשמן" ["בשמן"] כל היום כפול - איני
 שומע לך? אלא, חזי לוג שמן לתורה, ורביעית יין
 לנדר, ואחד עשר יום שפין נדה לנדה - הלכה למשה
 מסיני, מאי "הלכה"? רבי יוחנן אמר: הלכה אחד
 עשר, ויש לקיש אמר: הלכות אחד עשר, רבי יוחנן
 אמר: הלכה אחד עשר, אחר עשר הוא, דלא בעי
 שימור - הא לאחריני עבד שימור, ויש לקיש אמר:
 הלכות אחד עשר, לא אחד עשר בעי שימור, ולא
 שימור לעשירי תוי - הני הלכות ניתנו? הני קראי
 ניתנו? דתניא: יכול היואה שלשה ימים בתחילת נדה
 וצופים, תהא זבה, וזהו אני מקיים "אשה כי תתנה
 וזה דם יתה ובה" - ברוואה יום אחד (אבל היואה
 שלשה ימים בתחילת נדה רצופים תהא זבה -
 לפיכך שבעה ימים נקיים ורביעית, ודכתיב ויקרא טו
 בלא

1 והניא - בוב בראייה ראשונה, הפסיק את הראייה - סתור שהיית את הספה ראשונה.
 2 בית שמאי אומרים תולין - אם יחזור הזב ויראה היום שנים - מניא בו גמור למפרע,
 3 וזב מטמא במשא, וביה הלל מטהרין - במסית את הקד, דלא מטמא במשא, משכבות
 4 ומושבות בן - אלמא מדמקיש בית שמאי ראייה ראשונה לשומרת יום, וקתני משכב
 5 ומושב שכן בין ראייה ראשונה לשנייה תולין,
 6 אלמא משכב ומושב דשומרת יום בשני שלה
 7 תולין, ואם לא תירא - סותריה, ודקא בשני,
 8 אבל בראשון - לא סלקא לה טבילה, עד
 9 תושמרו שבת שני, וכל זמן שלא טבלה - וזה
 10 היא, אלא אימא כבועל שומרת יום - דמדה
 11 רבה הווא כבועלה בשני לאחר טבילה, שהיא
 12 תולה כל זמן שלא ראתה, ואין שומרתה עליו
 13 אפילו מדרבנן, מאי שנת אידא - בועל, דלא
 14 מטמא משכב ומושב - דלילה, ומאי שנת אידא
 15 דמטמאה? איתו דלא שכיב ביה דמי לא גזיר
 16 ביה רבנן - למטא משכב ומושב, כל זמן שלא
 17 ראתה לאחר תשיעי, ומאי שנת משכב ומושב
 18 - כיון דאמרת "אידא דשכיחי בה דמים, גזיר בה
 19 רבנן" - מני שנת בועל, בלא גזיר בה רבנן
 20 שתטמאנו? דברי הכל - ואפילו בית שמאי,
 21 וקתני בשני שבתוך אחד עשר מנעה תלה,
 22 וקשיא לרב הונא עשירי - אי לו צורך לזביה,
 23 שאין מנעף עמו אלא עשר יודי לוח
 24 תרי, בתשיעי - דפשיטא לך ביה דבעי שימור
 25 אם ראתה בו, דהא ראי התביאה ליד זביה
 26 גמורה, אף עשירי - אם התחילה לאות בו.
 27 בעי שימור - אחד עשר כנגד, אף על גב
 28 דאינה ראויה לכא ליד זביה גמורה, כאחד עשר
 29 - לבית הדאמרי: לא בעי שימור, בשמן
 30 בשמן - בני רביבה כל תורה משכב ומושב כפרק
 31 "שתי מדות" (טסא), דכתיב "והקריב על זבח
 32 התודה", וכתיב תלתא "בשמן", והניא: אילו
 33 נאמר "בשמן" - הייתי אמר כל המנחות ללוג.
 34 לתורה לומר "בשמן" "בשמן" דחלות ורקיען -
 35 הוי רביי אחד ריבוי, למעט לחצי לוג, איני
 36 שומע לך? - ללמד זבין על שכן אפילו, סתלה
 37 למעשה מסיני על פה אהא, ומניא נדה לנדה - כן
 38 סוף נדה לתחילת נדה, ומשכלו נדה ימי אינה
 39 חזרת לחיות נדה לישב לראייה אחת ששה
 40 ודא, עד שיכלו אחד עשר יום, מאי הלכה -
 41 דמשמע איים אחד עשר קאמר רבי אלעזר בן
 42 עזריה דהוי הלכה למשה מסיני, ובעי התלמוד
 43 מאי הלכותיו משאר הדינים שפליגי? הלכות אחד
 44 עשר - כדבר אחד אחד חלוק משלפני, הלכות
 45 אחד עשר - בשני דברים אחד חלוק, שימור
 46 לאחריני - לעשירי, לא איתו בעי שימור -
 47 ומדאורייתא לשמור אחד עשר כנגד, ולא
 48 לאחריני הוי שימור, ועשירי הוי שימור
 49 מדאורייתא, תואיל ולא נתן בוא ליד זביה,
 50 ומדרבנן מירא אפילו רואה יום אחד עשר -
 51 אסורה לשמש ביום שלאחריו, כדמנען מתינתין
 52 דהיי הוי גרזנין, ואמרינן פירק "בא שמן נדה
 53 נדא", גרזנין דתני - אסור, יכול היואה
 54 שלשה ימים בתחילת נדה רצופים תהא זבה -
 55 לפיכך שבעה ימים נקיים ורביעית, ודכתיב ויקרא טו
 56 ימים רבים, ומעריך לה פסירה וקריבין? מה אני מקיים ואשה כי תתנה זבה - האמור
 57 בפרשה ראשונה, שלא להצריכה פסירה נקיים וקרבן, ברוואה יום אחד - אבל ראתה
 58 שלשה - תהא זבה, תולה לומר - בפרשה שנית,
 59 בלא
 60 אין

ימים רבים, ומעריך לה פסירה וקריבין? מה אני מקיים ואשה כי תתנה זבה - האמור
 בפרשה ראשונה, שלא להצריכה פסירה נקיים וקרבן, ברוואה יום אחד - אבל ראתה
 שלשה - תהא זבה, תולה לומר - בפרשה שנית,
 בלא
 אין

נדה. פרק עשירי - תניקות דף עג עמוד א - מתוך מהדורת "אבן ישראל - (שטיינזולץ)"
 תוספות

1 **אין** לי אלא יום אחד מנן לרבות מופלג שנים ושלשה - אבן רהטא נקט "שנים" דרשנים
 2 הדינו יום שני לימי זבה, דהיינו מופלג יום אחד שריבה כבר, דהא מני ואולי עד עשרה
 3 ואחד עשר, ואם כן, "שנים" היינו שני. **הוא** משמטא בראית כבימים אין דין בר - תימה
 4 דאיכא למפרך, מה לדיא - שכן משמטא באונסו הדיכ אמורין בריש פרק "בנות כותים" (נדה
 5 לבג) דלא לפינן מחודדי, וכן לקמן, דקאמר מה
 6 דוא שנינו סופר אחד לאחד בר - איכא למפרך:
 7 מה לדיא - שכן משמטא בראית כבימים מידו
 8 בזה מציעו שפיר למילק, דלגבי ספירה אחידו
 9 דבגווא באשה מבאשי, ולענין ספירה פריש בשר
 10 קל דחומר, הואיל ולענין ספירה מציעו שהחומר
 11 באשה מבאשי, ועריך לומר: שאני קל דחומר
 12 גמור, אלא כמו גילוי מלאה בעלמא, גלותו זה
 13 על זה - ועריך עין: דאיכא מקומות דאיכא תרי
 14 קראי לרם גרות ולזיבות, וש מקומות דנפק מחד
 15 קרא.

16 **תלמוד** לומר כל ימי נדה - תימה דרך
 17 מוקמין כרבי עקיבא, אלמא, רבי
 18 עקיבא קא דרש "כל", וכן בשלחי פרק
 19 "התערבות" (מכאס פבא), דרש רבי עקיבא "כל",
 20 ואם כן, כי קאמר בפסוחו פרק "אלו עוברין
 21 (מגב), מאן שמעת ליה דרדשי "כל" רבי אליעזר
 22 דוא - דלמא רבי עקיבא הוא, דרדשי נמי "כל"
 23 וש תומר: דאין לדמות דרשות רבלי לדודי, דרש
 24 "כל" רשיך למרדש לכולי עלמא, דהאי
 25 דשמטקן, דלמנא - מדרש שפיר, דמדימי
 26 למנינא, "כל" נמי למנינא.
 27 **תנא** דבי אליהו כל השנה הלכות - אית
 28 ספרים דלא גרסינן ליה, מיהו בפרוש
 29 רשי איתא, ורבינו תם גיהזו ספרו, וכן נראה
 30 דאידי דאריי לעיל בהלכתא, מייחי לה לסיים
 31 דבר טוב, ואיתא נמי כן בגיטא פרק ברא
 32 (כתג), דהכי נמי אמרין ביאן עמודין (כרבות
 33 אלא), שכן מציעו בגניאים הראשונים, שסימו
 34 דבריהן דברבי שבח ותחומין.

הדרן עלך תניקות וסליקא לה מסכת נדה

הוא **שפופרת** אהר אהר לאהר - אינו דין
 שתפסוף שבעה לשנים? - תלמוד לומר "ותיה לה" - אינה סופרת אלא יומה, אלמא קראי
 ניהו! - לרבי עקיבא - קראי, לרבי אלעזר בן עזריה - הלכתא, אמר ליה רב שמעיה לרבי
 אבא: אימא, בימא - תהו זבה, בלילא - תהו נדה! אמר ליה: עךך אמר קרא "על נדה"
 סמוך לנדה, סמוך לנדה אימת תהו? - בלילא, וקא קרי לה "נה". תנא דבי אליהו:
 כל השנה הלכות ככל יום - מוכחא לו שהוא פן העולם תפא, שפאמר "הליכות עולם לו"
 - אל תקרי "הליכות" אלא "הלכות".

הדרן עלך תניקות וסליקא לה מסכת נדה

הדרן עלך תניקות וסליקא לה מסכת נדה
 תימה דרש "מיים רבים" (טו) ויקרא (טו) - אבן רהטא בלילות - לא תהא אבי, סמוך לנדה - ליל שמיני.

בלא עת נדה - אינו אומר לך אלא בראה שלשה אחר ימי נדה, סמוך לנדה:
 שראתה יום ראשון שבעת ימי נדה, וראתה שמיני, ותשיעי, ועשירי, או כי תזכר
 לרבות ראה תשיעי ועשירי ואחד עשר, מנין לרבות שנים שלשה כו' - שכולן יש
 לתן דין אחד? אמרת מה מציעו ברביעי - לימים שאחר הנדה, שהוא ראוי - לספירת
 נקיים אם ראתה שני שלישי, וראשון שני שלישי, ופסקה.
 וראוי לזכר - לערף את שני שלישי רביעי, אם
 לא ראתה בראשון, דהא תרבינו מופלג יום אחד
 מקרא דראו כי תזכר, דהיינו שני שלישי רביעי,
 אף נא מרובה כל אלו עד עשרה, ועשירי רביעי,
 שכן ראויין לספירה, אם ראתה שלשה ראשונים
 - משכי שבעה נקיים עד שידו נמי נראין לזכר
 באחד מהם שתראה שלשה רצופין, מנין לרבות
 אחד עשר - שיצטרף עם הראשונים לזכר
 לשלשה רצופין, ואף על פי שאנו ראי לספירת
 נקיים של זבת שש ראשונים? תלמוד לומר
 בלא עת נדה - ואפילו מופלג לימים לזכר
 יבול - כיון דכתיב "בלא עת נדה", שאני
 מרבה אף שנים עשר, שאם ראתה עשירי אחד
 עשר שנים עשר - תהא זבה גמורה, ולא תהא
 תולת נדה בראית שנים עשר, אלא מצטרף
 לזכרה יום אחד עשר - שהוא ראוי לספירת
 זבה, ואי כי תזכר - ודיכה רביעי מרביעי לזכר
 כיון תזכר, ולזאתה זבה משכי ימי ספירה עד
 אחד עשר, ואין לי - שתקרא זבה לטומאה
 אלא רואה שלשה רצופין, תלמוד לומר ימי -
 "כל ימי זוב טומאה כימי נדה תהיה", מטאח
 - מלמד משמטא את בועלה נדה, שפופרת
 בה "אשר ישכב איתא וגו". היא שאינה מטפאה
 - בשלש ראיות כיום אחד טומאת זוב גמור
 לקרבן, כאילו ראתה שלשה ימים, אבל זב -
 מטמא בין בשלש ראיות כיום אחד, בין בשלש
 ימים רצופין, כבאב קמא בפרק "כיצד הוביל"
 (ברא), ואין לי - עושה משכב ומושב בימים
 שאחר הנדה, אלא הוראה שלשה ימים, שני
 ימים מנין? תלמוד לומר - "כל המשכב אשר
 ישכב עליו כל יום זובה כמשכב נדה", היה לה
 הדוסף לה היה של שמו. הוא שאינו סופר
 אחר לומר, זב בעל ראייה אחת - כבעל קרי,
 ותובל בו ביום, סופר שבעה - לשנים, אלמא
 קראי ניהו - כל דין אחד עשר שכן נדה לנדה
 מלמד משמטא את אחד עשר שני, והוראה זכר
 שלשה - הרי זו זבה, והוראה באחד בשנים -
 סופרת יום כגדו יום, ולסוף אחד עשר מתחילת
 ימי נדה, אם תראה אחד - תשב ששה וזאת,
 שהרי לא רבינו לדין יום זובה אלא אחד עשר,
 ומכאן ואילך הרי היא בדין פרישה ראשונה
 דכתיב בה "שבעת ימים תהיה בנדה", לרבי
 עקיבא קראי - דלא נהך דהא הלכתא הלכה
 למשה מסיני דקאמר רבי אלעזר בן עזריה, ובי
 הדיכ דליף חצי לוג שכן לתורה מקראי, הדי נמי
 יליף אחד עשר יום שבין נדה לנדה מקראי, כימי
 שהרי יום נדה, כל שבעה עד הלילה, כדכתיב "שבעת ימים תהיה בנדה", הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

בלא עת נדה (על נדה) סמוך לנדה, ואין לי
 אלא סמוך לנדה, מופלג לנדה יום אחד מניין -
 תלמוד לומר "או כי תזכר", אין לי אלא יום אחד,
 מנין לרבות מופלג שנים, שלשה, ארבעה, חמשה,
 ששה, ושבעה, שמונה, תשעה, עשרה, מנין? אמרת:
 מה מציעו ברביעי - שראוי לספירה וראוי לזכר, אף
 אני אביא העשירי - שראוי לספירה וראוי לזכר, ומנין
 לרבות אחד עשר? - תלמוד לומר "בלא עת נדה",
 יבול שאני מרבה אף שנים עשר? אמרת: לא, ומה
 ראית לרבות אחד עשר ולהוציא שנים עשר? מרבה
 אני אחד עשר - שראוי לספירה "או כי תזכר",
 ומוציא אני שנים עשר - שאין ראוי לספירה "או כי
 תזכר", ואין לי אלא שלשה ימים, שני ימים מניין -
 תלמוד לומר "ימי", יום אחד מניין? - תלמוד לומר
 "כל ימי טומאה" - מלמד שמשמטא את בועלה נדה,
 "היא" - היא מטמאה את בועלה, ואין הוב מטמא
 מה שהוא בועל, והלא דין הוא: ומה היא שאינה
 מטמאה בראית כבימים - מטמאה את בועלה, הוא
 שמשמטא בראית כבימים - אינו דין שמשמטא מה
 שהוא בועל? תלמוד לומר "היא" - היא מטמאה את
 בועלה, ואין הוב מטמא מה שהוא בועל, ומנין שהיא
 עושה משכב ומושב? - תלמוד לומר "במשכב
 נדה", ואין לי אלא שלשה ימים, שני ימים מניין? -
 תלמוד לומר "ימי", יום אחד מניין? - תלמוד לומר
 "כל ימי", ומנין שפופרת אהר אהר? - תלמוד לומר
 "ותיה לה", יבול תפסוף שבעה לשנים, ודין הוא: ומה
 הוא שאין סופר אהר לאהר - סופר שבעה לשנים,
 שתפסוף שבעה לשנים? - תלמוד לומר "ותיה לה" - אינה סופרת אלא יומה, אלמא קראי
 ניהו! - לרבי עקיבא - קראי, לרבי אלעזר בן עזריה - הלכתא, אמר ליה רב שמעיה לרבי
 אבא: אימא, בימא - תהו זבה, בלילא - תהו נדה! אמר ליה: עךך אמר קרא "על נדה"
 סמוך לנדה, סמוך לנדה אימת תהו? - בלילא, וקא קרי לה "נה". תנא דבי אליהו:
 כל השנה הלכות ככל יום - מוכחא לו שהוא פן העולם תפא, שפאמר "הליכות עולם לו"
 - אל תקרי "הליכות" אלא "הלכות".

הדרן עלך תניקות וסליקא לה מסכת נדה

הוא **שפופרת** אהר אהר לאהר - אינו דין
 שתפסוף שבעה לשנים? - תלמוד לומר "ותיה לה" - אינה סופרת אלא יומה, אלמא קראי
 ניהו! - לרבי עקיבא - קראי, לרבי אלעזר בן עזריה - הלכתא, אמר ליה רב שמעיה לרבי
 אבא: אימא, בימא - תהו זבה, בלילא - תהו נדה! אמר ליה: עךך אמר קרא "על נדה"
 סמוך לנדה, סמוך לנדה אימת תהו? - בלילא, וקא קרי לה "נה". תנא דבי אליהו:
 כל השנה הלכות ככל יום - מוכחא לו שהוא פן העולם תפא, שפאמר "הליכות עולם לו"
 - אל תקרי "הליכות" אלא "הלכות".

הדרן עלך תניקות וסליקא לה מסכת נדה

הדרן עלך תניקות וסליקא לה מסכת נדה
 תימה דרש "מיים רבים" (טו) ויקרא (טו) - אבן רהטא בלילות - לא תהא אבי, סמוך לנדה - ליל שמיני.

1 בלא עת נדה - אינו אומר לך אלא בראה שלשה אחר ימי נדה, סמוך לנדה:
 2 שראתה יום ראשון שבעת ימי נדה, וראתה שמיני, ותשיעי, ועשירי, או כי תזכר
 3 לרבות ראה תשיעי ועשירי ואחד עשר, מנין לרבות שנים שלשה כו' - שכולן יש
 4 לתן דין אחד? אמרת מה מציעו ברביעי - לימים שאחר הנדה, שהוא ראוי - לספירת
 5 נקיים אם ראתה שני שלישי, וראשון שני שלישי, ופסקה.
 6 וראוי לזכר - לערף את שני שלישי רביעי, אם
 7 לא ראתה בראשון, דהא תרבינו מופלג יום אחד
 8 מקרא דראו כי תזכר, דהיינו שני שלישי רביעי,
 9 אף נא מרובה כל אלו עד עשרה, ועשירי רביעי,
 10 שכן ראויין לספירה, אם ראתה שלשה ראשונים
 11 - משכי שבעה נקיים עד שידו נמי נראין לזכר
 12 באחד מהם שתראה שלשה רצופין, מנין לרבות
 13 אחד עשר - שיצטרף עם הראשונים לזכר
 14 לשלשה רצופין, ואף על פי שאנו ראי לספירת
 15 נקיים של זבת שש ראשונים? תלמוד לומר
 16 בלא עת נדה - ואפילו מופלג לימים לזכר
 17 יבול - כיון דכתיב "בלא עת נדה", שאני
 18 מרבה אף שנים עשר, שאם ראתה עשירי אחד
 19 עשר שנים עשר - תהא זבה גמורה, ולא תהא
 20 תולת נדה בראית שנים עשר, אלא מצטרף
 21 לזכרה יום אחד עשר - שהוא ראוי לספירת
 22 זבה, ואי כי תזכר - ודיכה רביעי מרביעי לזכר
 23 כיון תזכר, ולזאתה זבה משכי ימי ספירה עד
 24 אחד עשר, ואין לי - שתקרא זבה לטומאה
 25 אלא רואה שלשה רצופין, תלמוד לומר ימי -
 26 "כל ימי זוב טומאה כימי נדה תהיה", מטאח
 27 - מלמד משמטא את בועלה נדה, שפופרת
 28 בה "אשר ישכב איתא וגו". היא שאינה מטפאה
 29 - בשלש ראיות כיום אחד טומאת זוב גמור
 30 לקרבן, כאילו ראתה שלשה ימים, אבל זב -
 31 מטמא בין בשלש ראיות כיום אחד, בין בשלש
 32 ימים רצופין, כבאב קמא בפרק "כיצד הוביל"
 33 (ברא), ואין לי - עושה משכב ומושב בימים
 34 שאחר הנדה, אלא הוראה שלשה ימים, שני
 35 ימים מנין? תלמוד לומר - "כל המשכב אשר
 36 ישכב עליו כל יום זובה כמשכב נדה", היה לה
 37 הדוסף לה היה של שמו. הוא שאינו סופר
 38 אחר לומר, זב בעל ראייה אחת - כבעל קרי,
 39 ותובל בו ביום, סופר שבעה - לשנים, אלמא
 40 קראי ניהו - כל דין אחד עשר שכן נדה לנדה
 41 מלמד משמטא את אחד עשר שני, והוראה זכר
 42 שלשה - הרי זו זבה, והוראה באחד בשנים -
 43 סופרת יום כגדו יום, ולסוף אחד עשר מתחילת
 44 ימי נדה, אם תראה אחד - תשב ששה וזאת,
 45 שהרי לא רבינו לדין יום זובה אלא אחד עשר,
 46 ומכאן ואילך הרי היא בדין פרישה ראשונה
 47 דכתיב בה "שבעת ימים תהיה בנדה", לרבי
 48 עקיבא קראי - דלא נהך דהא הלכתא הלכה
 49 למשה מסיני דקאמר רבי אלעזר בן עזריה, ובי
 50 הדיכ דליף חצי לוג שכן לתורה מקראי, הדי נמי
 51 יליף אחד עשר יום שבין נדה לנדה מקראי, כימי
 52 שהרי יום נדה, כל שבעה עד הלילה, כדכתיב "שבעת ימים תהיה בנדה", הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הדרן עלך תניקות וסליקא לה מסכת נדה

אית תניי תני: במזרח. מאן דמר במזרח - באילין טקסיווט. מאן דמר במערב - באילין רומואי:

הלכה ו' מתני' - אם בא חכם מן המזרח, ערובי למזרח. מן המערב, ערובי למערב. בא לבאן ולבאן, למקום שארצה אלף. לא לבאן ולא לבאן, הריני כבני עירי. רבי יהודה אומר, אם היה אחד מהן רבו, הולך אצל רבו, ואם היו שניהם רבותיו, למקום שרצה ילף:

גמרא - אית תניי תני במערב, מאן דמר במזרח - באילין חסימיא, מאן דמר במערב - פרגיל:

הלכה ז מתניתין - רבי אליעזר אומר: יום טוב הסמוך לשבת, בין מלפניה ובין מלאחריה, מערב אדם שני ערובין ואומר, ערובי הראשון למזרח, והשני למערב. הראשון למערב, והשני למזרח. ערובי הראשון, והשני כבני עירי. ערובי השני, והראשון כבני עירי. והכמים אומרים: מערב לרוח אחת, או אינו מערב כל עקר. או מערב לשני ימים, או אינו מערב כל עקר.

פיצד יעשה, מוליכו כראשון, ויחשיף עליו

[דף כ"ה ע"א]

ונטלו ובא לו. בשני מחשיף עליו ואוכלו. ונמצא משתפר בהליכתו ומשתפר בערובו.

נאכל פראשון, ערובו לראשון ואינו ערוב לשני. אמר להם רבי אליעזר, מודים אתם לי שהן שתי קדשות.

גמרא - והכמים אומרים: מערב לרוח אחת. ביני מתניתין, או מערב לרוח אחת לשני ימים או אינו מערב כל עקר. מודה רבי אליעזר, שאינו מערב חצי יום בדרום וחצי יום בצפון, חצי יום בדרום וחצי יום בצפון לבני עירו. אמרו לו: כשם שלא חלקת לנו יום אחד כך לא תחלק לנו שני ימים.

ושוין שלא יתנגנו בפל. אמר רבי בא: שמוא שכח ויאכלנו.

נתן בפל, מוליך את הפל לשם. אכל את אחד מהן מבעוד יום - הרי זה חפר גמל.

תמן תנינן, לגין שהיא טבול יום, מן החכית מעשר טובל, אם אמר: 'הרי זה תרומת מעשר משתחשף' - הרי זו תרומת מעשר. אם אמר: 'הרי זה ערוב' - לא אמר כלום.

רבי יונה אמר רבי חמא בר עקיבה: מקשי מתניתא דלא פרי אליעזר, דרבי אליעזר אמר: אין מערבין לאדם משתחשף.

רבי ירמיה בשם רבי זעירא: דברי הכל היא תפון, פרם הקא מבוהל הוא קנה לו שכיתה לשני ימים.
 רבי חגי בעי: היה עומד בהמישי בשבת, ואמר: 'תקנה ליש ביתה בשבת', על דעתיה דרבי אליעזר
 – קנה. על דעתיה דרב – לא קנה. אמר רבי יוסה: ולמה אין מערבין לאדם מיום טוב לשבת? שכן
 מערבין לאדם מערב לשבת.

[דף כ"ה ע"ב]

פרם הקא, הואיל והוא ראוי לערב מערב שבת לשבת – מערב אפילו בהמישי בשבת.

אמר להן רבי אליעזר: אי אתם מודין לי שאם ערב בכפר בראשון שהוא מערב בכפר בשני, שאם
 אכלו בראשון שהוא ערוב לראשון ואינו ערוב לשני, הוי שתי קדשות הן? ואינן מתיבון ליה: אי אתה
 מודה לנו, שאין מערבין לאדם פתחלה ביום טוב, הוי קדשה אחת היא!

הלכה ח' מתני' – רבי יהודה אומר, ראש השנה שהיה ירא שפא תתעבר, מערב אדם שני ערויבין
 ואומר, ערויב בראשון למזרח ובשני למערב, בראשון למערב ובשני למזרח. ערויב בראשון, ובשני
 בכני עירי. ערויב בשני, ובראשון בכני עירי. ולא הודו לו חכמים:

גמרא – דאיתפלגון, שירי פתילה, שירי מדורה, שירי שמן שפכו בשבת, מהו להדליקה ביום טוב?
 רב ורבי חנינא, תריהון אמרין: אסור. רבי יוחנן אמר: מתר.

אמר רבי מנא קומי רבי יודן: מכפלה פתילה גבי ביצה.

אמר ליה: מן מה דנן המיין רבנן מדמי לה, תדא אמרה היא תדא היא תדא.

משום ארבעה זמנים אמרו: הנאכל ערובו בראשון – הרי הוא בכני עירו בשני. רבי הונא בשם רב:
 הלכה פארבעה זמנים.

רב הסדא בעא: מהלפא שיטתיה דרב, תפון איעבד לה שתי קדשות, וכא איעבד לה קדשה אחת?
 דאיתפלגון, שירי פתילה, שירי מדורה, שירי שמן שפכו בשבת, מהו להדליקה ביום טוב? רב ורבי
 חנינא: תריהון אמרין: אסור. רבי יוחנן אמר: מתר.

אמר רבי מנא קומי רבי יודן: מכפלה פתילה גבי ביצה. אמר ליה: מן מה דנן המיין רבנן מדמי לה,
 תדא אמרה אי אידא אי אידא.

רבי אחא אמר לה מן אוילפן, רבי יוסי אמר לה מן דעה פארבעה זקנים, פרי אליעזר.

אמר רבי מנא קומי רבי יוסה: רבי מאיר ורבי יודה אין הלכה פרי יודה, פארבעה זקנים פרי אליעזר.

[דף כ"ו ע"א]

מה אין תמן שלא זכה ערוב לא הייתי אומר שיעקר את רגליו מבני עירו פאן שזכה לו ערובו לא פל שפן.

ערב בכפר פראשון מערב בכפר בשני, ובלבד פאותו הכפר.

ערב פרגלו פראשון מערב פרגליו בשני. ערב פרגליו מערב בכפר, בכפר לא יערב פרגליו.

היך מה דאת אמר תמן: פרגליו לא יערב בכפר, ודכותה בכפר לא יערב פרגליו. להקל לעני שאין לו כפר.

היך מה דאת אמר תמן פרגליו לא יערב בכפר, ודכותה בכפר לא יערב פרגליו, להקל לעשות שלא יצא ויערב פרגליו.

היך מה דאת אמר תמן פרגליו לא יערב בכפר, ודכותה בכפר לא יערב פרגליו. רבי אבין בשם רבנין דתמן: עשו אותו פהולף לעירו:

הלכה ט' מתני' – ועוד אמר רבי יהודה, מתנה אדם על הפלפלה ביום טוב ראשון ואוכלה בשני. וכן ביצה שנולדה פראשון, תאכל בשני. ולא הווי לו חכמים:

גמרא – ואומר: 'אם יום טוב הווי בפולו דברי', ויקרא שם למעשרותיו ואינו אוכלן. ובשני קורא שם למעשרותיו ואוכלן.

מחלפה שיטתיה דרב, תמן איעבד לה קדשה אחת, וכא איעבד לה שתי קדשות.

תמן, קדשה אחת ארבה היא, פרם הכא אחת קדש ואחת חול.

מחלפה שיטתיה דרבנן, תמן עבדיו לה שתי קדשות, וכא אינו עבדיו ליה קדשה אחת.

תמן יום טוב אצל שבת פחול אצל שבת, פרם הכא שניהון שוין.

מודין חכמים לרבי יודה בשני ימים טובים של ראש השנה, שהן מתקנת נביאים הראשונים.

רבי בא רבי הוה בשם רבי יוחנן: "בני אמי נהרו בי" וגו'. מי גרם לי להיות נטרה את הפרמים? על שם פרכמי שלי לא נטרתי! מי גרם לי להיות משמרת שני ימים בסוריא? על שלא שמרתי יום אחד בארץ. סבורה הייתי שאני מקבלת שכר על שנים ואיני מקבלת שכר אלא על אחת. מי גרם לי להפריש שתי חלות בסוריא? על שלא הפרשתי חלה אחת בארץ.

סבורה הייתי שאני מקבלת שכר על שתיים ואיני מקבלת שכר אלא על אחת. רבי יוחנן קרי עליהון: "וגם אני נתתי להם

[דף כ"ו ע"ב]

תקים לא טובים".

רבי אבהו אול לאלכסנדריא, ואטעינין לולבין בשוכתא, שמע רבי מימר, מן מי יכול להזון רבי אבהו בכל שתא.

רבי יוסי מישלח פתיב להון: אף על פי שכתבו לכם סדרי מועדות אל תשנו מנהג אבותיכם נדחי נפש: הלכה י' מתני' – רבי דוסא בן הרבינס אומר, העובר לפני התבה ביום טוב של ראש השנה אומר, התלצינו ה' אלהינו את יום ראש החדש הזה, אם היום אם למחר. ולמחר הוא אומר, אם היום אם אמש. ולא הודו לו חכמים.

גמרא – מפני שאמר: אם היום אם אמש, או יבא פי דמר רבי יעקב בר אבא בשם רבי יסא: העובר לפני תבה ביום טוב של ראש השנה – אינו צריך להזכיר ראש חדש, אף הכא בן.

הדרן עלך בכל מערבין

פרק רביעי

הלכה א' מתני' – מי שהוצאותו גזים או רוח רעה, אין לו אלא ארבע אמות. התזויהו, כאילו לא יצא.

הולכינהו לעיר אהרת. נתנוהו בדיר או בפתח, רבן גמליאל ורבי אלעזר בן עזריה אומרים, מהלך את פלה. רבי יהושע ורבי עקיבא אומרים, אין לו אלא ארבע אמות.

מעשה שבאו מפרנדיסין והפליגה ספינתם בים. רבן גמליאל ורבי אלעזר בן עזריה הלכו את כלה. רבי יהושע ורבי עקיבא לא זזו מארבע אמות, שרצו להקמיר על עצמן.

גמרא – ולכן מה נז אמרין? ויעשה כמו שיצא ברשות ויהא לו אלפים אמה לכל רוח, לפום בן מימר אין לו אלא ארבע אמות.

ומנין לארבע אמות? "שבו איש תחתיו", ומנין לאלפים אמה? "אל יצא איש ממקומו ביום השביעי", או הלך אמר רבי אלעזר, ותינינן, אסא בן עקיבא אומר: "מקום" "מקום", נאמר בן "מקום" ונאמר להלן: "ושמתי לך מקום";

[דף כ"ז ע"א]

מה "מקום" שנאמר להלן אלפים אמה, אף "מקום" שנאמר בן אלפים אמה.

ארבע אמות שאמרו מלא קומתו ופשוט ידים. רבי יהודה אומר: הוא ושלשה אמות כדי שיהא נוטל חבית מראשותיו ונותן אל מרגלותיו.

כשהוא נפנה – נפנה מן הצד, וכשהוא מתפלל מתפלל לזכמן.

רבי יודה בן פזי בעי: ארבע אמות שאמרו, תחום הן או אינן תחום? אין תימר תחום הן – אין נותנין לו ארבע אמות משני מקומות. אין תימר אינן תחום נותנין לו ארבע אמות משני מקומות.

אמר רבי זעירא: מתניתא אמרה בן, ארבע אמות שאמרו תחום הן. והתנינן, יבלבד שלא יוציא זה מתוך שלו לתוך של חברו וכו'.

לא אמר אלא החזירה, הא אם חזר הוא אסור. אמר רבי אהא: דרבי נחמיה היא, דתני, פרות שיצאו לרשות הרבים וחזרה, שוגג – יאכלו. מויד – לא יאכלו. רבי נחמיה אומר: בין שוגג בין מויד – לא יאכלו, עד שיהזירם למקומן שוגג. ותייא דרבי נחמיה ברבי מאיר, דתני, המעשר והמכשול בשבת,

[דף כ"ז ע"ב]

שוגג – יאכל, מויד – לא יאכל; דברי רבי מאיר.

קנה לו שבתה ובאו עבו"ם והקיפוה מחיצה, רבי חזנה אומר: לא הועילה לו מחצתו פלום, אלא מהלך באלפים ומטלטל בארבע. היה ברירה דרב אומר: מהלך ומטלטל באלפים.

רבי יעקב בר אבהו ר' אבהו בשם ר' יהודה ברביה דרב: מהלך באלפים ומטלטל בארבעת אלפים אמה על ידי זריקה.

הוון בעין מימר, מה פליגין ברבי יהושע וברבי עקיבה. ברם ברבן גמליאל וברבי אלעזר בן עזריה לא פליגין.

ואפילו ברבן גמליאל וברבי אלעזר בן עזריה, פליגין, קל הוא מי שקנה לו שכיתה ממי שלא קנה לו שכיתה.

נתנו על פתח הדיר על דעתיה דרבי יהושע ורבי עקיבה: נותנין לו שתי אמות מבפנים ושתי אמות מבחוץ, על דעתיה דרבן גמליאל ורבי אלעזר בן עזריה: אין נותנין לו שתי אמות מבפנים ושתי אמות מבחוץ. שאם אומר את לתן לו שתי אמות מבפנים ושתי אמות מבחוץ, אף הוא מטלטל בכל הדיר בלו.

נתנו באמצע הדיר, היה הדיר חציו בתוך התחום וחציו חוץ לתחום. רבי אבהו אומר מן אולפן. רבי יהודה אומר לה מן דעה, מהלכת. רב הונא ורביה ברביה דרב,

רבי זעירא רב הונא בשם רב: מה שרצו רבי יהושע ורבי עקיבה להחמיר על עצמן, ואת אומרת שהלכה ברבן גמליאל וברבי אלעזר בן עזריה. רבי בא בשם רבי יהודה בר אשי, אף בדיר ובסתר הלכה ברבן גמליאל וברבי אלעזר בן עזריה.

הנניה בן אחי רבי יהושע אומר: כל היום היו דנין אלו בנגד אלו עד שבא אחי אבא והכריע ביניהן, והתקין שתהא הלכה ברבן גמליאל וברבי אלעזר בן עזריה בספינה, וברבי יהושע וברבי עקיבה בדיר וסתר.

מה בין סתר ומה בין ספינה? חבריא אמרו: ספינה מפני שמחיצותיה עולות עמה. אומר רבי זעירא: מכיון שעוקרין אותה מארבע אמות אלו ונותנין אותה בארבע אמות אלו.

מה נפק מביניהן? אם היתה אכסדרה על דעתהון דחבריא מותר. על דעתיה דרבי זעירא – אסור.

[דף כ"ח ע"א]

אם היה הים גלגלי, על דעתיהון דחבריא – אסור, על דעתיה דרבי זעירא – מותר.

אמר רבי זעירא: מתניתא אמרה בן, ארבע אמות שאמרו אינן תחום.

הלכה ב' מתני' – פעם אחת לא נכנסו לנמל עד שחשכה. אמרו לו לרבן גמליאל: מה אנו לירד? אמר להן: מתרים אתם, שכבר הייתי מסתפל, והיינו בתוך התחום עד שלא חשכה.

גמרא – מצודות היו לו לרבן גמליאל שהיה משער בית הכנסת עיניו במישר.

ולמה לי עד שלא חשכה? ואפילו משחשכה, ולא רבן גמליאל היא, תפטר, שהיה בנמל יותר מבית סאתים, ולא יהיו מחיצות גבוהות עשרה, ולא יהיו פרוצות יותר מעשר, ולא יהא עומד בנגד עומד ופרוץ בנגד פרוץ.

הלכה ג' מתני' – מי שיצא ברשות ואמרו לו: 'כבר נעשה מעשה' – יש לו אלפים אמה לכל רוח. אם היה בתוך התחום, כאלו לא יצא, שכל היוצאים להציל, חוזרין למקומן.

גמרא – דל בן מיה אנו אמרין. נעשה כמי שיצא באנס, ולא יהיה לו אלא ארבע אמות, לפום בן צריך מימר יש לו אלפים אמה לכל רוח.

אמר רב הונא: והו שיהו ארבע אמות אוכלות מתחום מבריא ומתחום מגדלה. רבי הונא בשם רב אדא בר אהור, רבי לא בשם רבי שמעון בן לקיש: ואפילו יצא למגדלה, וחזר באלו לא יצא.

רבי ישוע דרומיה בעי: עד פדון בשיצא שונג, ואפילו יצא מזיד. אמר רבי פנחס: מתניתא אמרה בן, שכל היוצאין להציל חוזרין למקומן.

חוזרין אפילו בויינן:

תניא, עכו"ם שבאו לעירות הסמוכות לספר לטול מהן, אפילו תבן אפלו עצים – יוצאין עליהן בוינן ומחזירין את הוינן למקומן, באו לעירות

[דף כ"ח ע"ב]

המבלעות אין יוצאין עליהן בוינן, אלא אם בן באו לעסקי נפשות.

בראשונה היו מוליכין את הוינן לבית שהוא סמוך להומה. פעם אחת באו עליהן השונאים, היו מדחקין לטול את הוינן והרגו אלו מאלו יותר ממה שהרגו מהן השונאים, התקינו שיהא כל אחד ואחד נוטל בביתו.

הלכה ד' מתני' – מי שישב בדרה, ועמד, וראה ותרי הוא סמוך לעיר, (הואיל) ולא היתה כונתו לכה, לא יבגם. דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, יבגם.

אמר רבי יהודה: מעשה היה ונבגם רבי טרפון בלא מתפון.

גמרא – אמרו, והלא בית מדרשו של רבי טרפון היה בתוך אלפים אמה, או שפא הקנה עצמו לכני עירו מבעוד יום. אשכח תני, בשחרית זרחה החמה. אמרו לו: רבי! הרי העיר לפני הבגם:

הלכה ה' מתני' – מי שישן בדרה ולא ידע שחשכה, יש לו אלפים אמה לכל רוח, דברי רבי יוחנן בן נורי. וחכמים אומרים: אין לו אלא ארבע אמות.

רבי אליעזר אומר, והוא באמצעו. רבי יהודה אומר: לאיזה רוח שירצה ילך. ומודה רבי יהודה, שאם ברר לו, שאינו יכול להזור בו.

גמרא – רבי זעירא בשם רבי חסדי: טעמא דרבי יוחנן בן נורי, מאחר שאילו היה ער היה קונה שביתה – וישן לא קנה לו שביתה. אין לו אלא אלפים אמה לכל רוח.

רבי יודה אומר: אפילו ער ולא קנה לו שביתה אין לו אלא אלפים אמה לכל רוח.

אתיא דרבי יודה ברבי יוחנן בן נורי, דרבי יוחנן בן נורי אמר: אחר שאילו היה ער קונה לו שביתה, היה ער ולא קנה לו שביתה, אין לו אלא אלפים אמה לכל רוח.

ר' חונה אמר רב נחמן בר יעקב בעא: גר שפכל לאחר שהאיר המזורה, מאחר שאילו היה ער

[דף כ"ט ע"א]

היה קונה לו שביתה.

מה אמר באומר רבי יוחנן בן נורי, נישמעניה מן הדא, דמר רבי יצחק בר נחמן בשם רבי יהושע בן לוי: הלכה ברבי יוחנן בן נורי.

ברר לו מבעוד יום – הזור בו, מבעוד יום משחשכה הזור בו, משחשכה ברר לו מבעוד יום, וקדש עליו היום נישמעניה מן הדא – לא יבגם; דברי רבי מאיר. רבי יודה אומר: יבגם.

לא על הדא אמרה אלא על רישיה דפרקא, מי שהוציא וזו עבדו או רוח רעה איתאמרת עליה. אמר רבי בון: מודה רבי יודה, שאם ברר לו – שאינו יכול להזור בו.

הַלְכָה ו' מִתְנִי' – הָיוּ שְׁנַיִם, מִקְצַת אַמּוּתָיו שֶׁל זֶה בְּתוֹף אַמּוּתָיו שֶׁל זֶה, מְבִיאִין וְאוֹכְלִין בְּאַמְצַע, וּבְלֶבֶד שְׁלֵא יוֹצִיא זֶה מִתּוֹף שְׁלוֹ לְתוֹף שֶׁל חֶבְרוֹ.

הָיוּ שְׁלֹשָׁה, וְהָאֲמֻצְעֵי מְכַלְע בִּינְיָהוּ, הוּא מִתֵּר עִמָּהוּן וְהוּן מִתְרִין עִמּוֹ, וְשְׁנַיִם הִיּוֹצִיזִנִים אֲסוּרִין זֶה עִם זֶה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לְמָה הִדְבָּר דּוּמָה, לְשֵׁלשׁ הַצְּרוֹת הַפְּתוּחוֹת זוֹ לְזוֹ וּפְתוּחוֹת לְרִשּׁוֹת הַרְבִּיבִים, עֲרַבּוּ שְׁתֵּיהֶן עִם הָאֲמֻצְעִיתִי, הִיא מִתְרַת עִמָּהוּן וְהוּן מִתְרֹות עִמָּהּ, וְשְׁתֵּים הִיּוֹצִיזוֹת אֲסוּרוֹת זוֹ עִם זוֹ.

גְּמָרָא – אַף עַל גַּב דְּרַבִּי הֲנַגִּיה בֵּין אֲנִיּוֹנָס פְּלִיג עַל רַבִּנִין בְּאַמּוּת, מוֹדָה הוּא הֵכָא בְּעַבּוּרֵי עִירוֹת.

הַלְכָה ז' מִתְנִי' – מִי שֶׁבָּא בְּדֶרֶךְ וְחִשְׁבָה לוֹ, וְהָיָה מְכִיר אֵילָן אוֹ גֵּדֵר, וְאָמַר שְׁבִיתִיתִי תִּהְיֶינּוּ,

[דף כ"ט ע"ב]

לֹא אָמַר בְּלוּם. שְׁבִיתִיתִי בְּעַקְרוֹ, מִהֲלֵךְ מִמְּקוֹם רַגְלָיו וְעַד עַקְרוֹ אֲלֵפִים אִמָּה וּמַעַקְרוֹ וְעַד בֵּיתוֹ אֲלֵפִים אִמָּה. נִמְצָא מִהֲלֵךְ מִשְׁחֻשְׁכָּה אַרְבַּעַת אֲלֵפִים אִמָּה:

אִם אֵינוֹ מְכִיר, אוֹ שְׂאִינוֹ בְּקִי בְּהַלְכָּה, וְאָמַר, שְׁבִיתִיתִי בְּמִקּוּמִי, זָכָה לוֹ מִקּוּמוֹ אֲלֵפִים אִמָּה לְכָל רוּת. עֲגֻלוֹת, דְּבָרֵי רַבִּי הֲנִינָא בֵּין אֲנִיּוֹנָס. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, מְרַבְּעוֹת, כְּמִבְּלֵא מְרַבְּעַת, כְּדִי שִׁיְהֵא נִשְׁכָּר לְזוּיוֹת.

גְּמָרָא – הָיָה אֶחָד מְכִיר וְאֶחָד שְׂאִינוֹ מְכִיר, זֶה שֶׁהוּא מְכִיר מִהֲלֵךְ עִם זֶה שְׂאִינוֹ מְכִיר, וְזֶה שְׂאִינוֹ מְכִיר – מִהֲלֵךְ עִם זֶה שֶׁהוּא מְכִיר.

הַלְכָּה ח' מִתְנִי' – זֶהוּ שְׂאִמְרוֹ, הָעֵנִי מְעַרְב בְּרַגְלָיו. אָמַר רַבִּי מֵאִיר, אֲנִי אֵין לָנוּ אֵלָא עֵנִי. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמַר, אֶחָד עֵנִי וְאֶחָד עֵשִׂיר, לֹא אֲמָרוּ מְעַרְבִין בְּפֶת אֵלָא לְחַקֵּל עַל הָעֵשִׂיר, שְׁלֵא יֵצֵא וְיַעַרְב בְּרַגְלָיו.

גְּמָרָא – רַבִּי מֵאִיר סָבַר: עַקֵּר עָרוּב כְּכַפֵּר. וְלָמָּה אֲמָרוּ בְּרַגְלָיו? לְחַקֵּל עַל הָעֵנִי שְׂאִין לוֹ כְּפֶר. וְרַבִּי יוֹדָא אָמַר: עַקֵּר עָרוּב בְּרַגְלָיו, וְלָמָּה אֲמָרוּ כְּכַפֵּר? לְחַקֵּל עַל הָעֵשִׂיר שְׁלֵא יֵצֵא בְּרַגְלָיו.

אַף עַל גַּב דְּרַבִּי יוֹדָא אָמַר: עַקֵּר עָרוּב בְּרַגְלָיו, וּבְלֶבֶד שְׁלֵא יוֹשֵׁב לוֹ בְּתוֹף בֵּיתוֹ, וְיֹאמַר: 'תִּקְנָה לִי שְׁבִיתָה בְּמִקּוֹם פְּלוּזִי', אֵלָא יֵצֵא לוֹ חוּץ לְתַחוּם, וְיֹאמַר: 'תִּקְנָה לִי שְׁבִיתָה בְּמִקּוֹם הַזֶּה', וּמִמֵּתִין שֵׁם עַד שֶׁחֻשְׁכָּה וְחוּזָר וְכֹא לְעִירוֹ. וְתַנִּי בּוֹ, מַעֲשֵׂה בְּמִשְׁפַּחַת בֵּית מִמָּה וּמִשְׁפַּחַת בֵּית גּוֹרִיזִין מְרוּמָה, שְׁהָיוּ

מהלקין בגרונרות לעניים בשני בצורות, והיו עניי שיהיו יוצאין ומערבין בגליתן וממתינים שם עד שתחשה, ולמחר היו נכנסין ואוכלין שם והזרין. וכל מה שהן עושין על פי חכמים היו עושין:

הלכה ט' מתני' – מי שוצא לילך בעיר שמערבין בה והחזירו חברו, הוא מתר לילך וכל בני העיר אסורין, דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר, כל שהוא יכול לערב ולא ערב, חרי זה תמר נפל.

[דף ל' ע"א]

גמרא – פתר לה תרין פתרין. אמר, אגא מערב עליה ועל בני קרתה, וערב על בני קרתיה ולא ערב עלוי, הוא אסור לילך באותה הרוח, ומתו בשאר כל הרוחות שבעירו, והן מתרין באותה הרוח ואסורין בשאר כל הרוחות שבעירן.

פתר לה פתר חורן, אמר ליה: אגא מערב עליה ועל בני קרתה, ולא ערב לא עליו ולא על בני קרתיה, הוא מתר לילך באותה הרוח שכבר קנו לו רגליו מאתמול, והן אסורין לילך באותה הרוח ומתרין בשאר כל הרוחות שבעירו.

הלכה י' מתני' – מי שוצא חוץ לתחום, אפלו אמה אחת, לא יכנס. רבי אליעזר אומר, שתים, יכנס, שלש, לא יכנס.

מי שהחשיף חוץ לתחום, אפלו אמה אחת, לא יכנס. רבי שמעון אומר, אפלו חמש עשרה אמות, יכנס, שאין המשוחות מוציין את המדות, מפני הפועים:

גמרא – רבי אחא בשם רבי הוננא ורב חסדיי, תריהון אמרין: לא מר אלא שתים, הא שתים וכל שהוא – יכנס, דהוא דרבי לעזר, דרבי לעזר אומר: שתים – יכנס. שלש – לא יכנס. אמר לו רבי יוסה: אמרין דבתרה, שלש – לא יכנס, הא שלש פחות כל שהוא – יכנס.

[דף ל' ע"ב]

הוון בעיי מימר: מה דמר רבי לעזר ביוצא, הא במחשיף – לא. אשפח תני, היא אדא היא אדא. הוון בעיי מימר: מה דמר רבי שמעון, במחשיף. הא ביוצא לא, אשפח תני היא אדא היא אדא.

הדרן עלך מי שהוציא והו

פֶּרֶק הַמִּישִׁי

הַלְכָה א' מִתְנִי' – פִּיצַד מְעַבְרִין אֶת הָעָרִים, בֵּית נִכְנָם בֵּית יוֹצֵא, פְּגוּם נִכְנָם פְּגוּם יוֹצֵא. הֵיּוּ שָׁם גְּדוּדוֹת גְּבוּהוֹת עֲשָׂרָה טַפָּחִים, וּנְשָׂרִים וּנְפֹשׁוֹת, שׁוֹשׁ בְּהֵן בֵּית דִּירָה, מוֹצִיאִין אֶת הַמִּדָּה כְּנִגְדָּן, וְעוֹשִׂין אוֹתָהּ כְּמִין טַבָּלָא מְרַבְעָת, כְּדִי שִׁיחָא נִשְׁכַּר אֶת הַחַיּוֹת.

גְּמָרָא – בֵּית נִכְנָם מוֹצִיאִין אוֹתוֹ כְּנִגְדַּת הָעִיר. פְּגוּם יוֹצֵא מוֹצִיאִין אֶת הָעִיר כְּנִגְדָּו.

רַב אָמַר: מֵאֲבָרִין, וְשִׁמּוּאֵל אָמַר: מְעַבְרִין. מֵאֵן דְּמַר 'מֵאֲבָרִין' – מוֹסִיפִין לָהּ אֲבָר, מֵאֵן דְּמַר 'מְעַבְרִין' כַּאֲשֶׁר עָבְרָה.

תַּמָּן תְּנִינָן, אִין מְכַרְכִּין עַל הַנֶּר עַד שִׁיֵּאֲוֹתוֹ לְאֹרוֹ. רַב אָמַר: יֵאֲוֹתוּ, וְשִׁמּוּאֵל אָמַר: יַעֲוֹתוּ. מֵאֵן דְּמַר יֵאֲוֹתוּ – "אֵךְ בּוֹאֵת נֵאֲוֹת לְכֶם" (בְּרֵאשִׁית ל"ד, טו); מֵאֵן דְּמַר יַעֲוֹתוּ – "לְדַעַת לַעֲוֹת אֶת יַעֲקֹב דְּכַר" (שְׁעִיָּה ג' ד).

תַּמָּן תְּנִינָן, לִפְנֵי אִידִיקָן וְשִׁמּוּאֵל תְּנִי עִידִיקָן מֵאֵן דְּמַר אִידִיקָן כִּי קְרוּב יוֹם אִידָם (דְּכָרִים ל"ב, ל"ח), וּמֵאֵן דְּמַר עִידִיקָן – "וְעִידִיקָם הַמָּחָ" (שְׁעִיָּה מ"ד, ט), שֶׁהֵן עֵתִידִין לְכַיֵּשׁ עוֹבְדֵיהֶם לְיוֹם הַדִּין. ר' יוֹחָנָן בְּשֵׁם רַבִּי הוֹשַׁעְיָה מוֹסִיפִין לָהּ אֲבָר.

[דף ל"א ע"א]

תַּלְתָּה עֵינָיו וְאִיסְתַּכַּל בֵּיהּ. אָמַר לֵיהּ: לָמָּה אֲתָהּ מְסַתַּכַּל בֵּי? צְרִיף לָךְ, צַחֲק לָךְ, הַפְּלִיג עֲלִיף. תַּלְתָּה עֲשָׂר שָׁנִין עָבַד עֲלִיל קוּמֵי רַבִּיהּ דְּלָא צְרִיף.

רַבִּי שִׁמּוּאֵל בְּשֵׁם רַבִּי זְעִירָא: אֵלּוּלָא דִּי, אֵלּוּלָא שְׁהִיָּה מְקַבֵּל פְּנֵי רַבּוֹ, שְׂכַל מְקַבֵּל פְּנֵי רַבּוֹ כְּאֵלוֹ מְקַבֵּל פְּנֵי שְׂכִינָה.

רַבִּי פְּרַכְיָה רַבִּי יְרֵמְיָה בְּשֵׁם רַבִּי הִנְיָה בַר בָּא: כְּתִיב "וּמִשָּׁה יָקַח אֶת הָאֶחָל" וְגו'. כְּמָה הָיָה רְהוּקָ? רַבִּי יִצְחָק אָמַר: מִיֵּל. 'וְהָיָה כָּל מְבַקֵּשׁ מִשָּׁה' אִין כְּתִיב כְּאֵן אֵלּוּלָא "וְהָיָה כָּל מְבַקֵּשׁ ה'", מִיכַן שְׂכַל מְקַבֵּל פְּנֵי רַבּוֹ כְּאֵלוֹ מְקַבֵּל פְּנֵי שְׂכִינָה.

רַבִּי חֶלְבּוֹ רַבִּי חוּנָה בְּשֵׁם רַבִּי: כְּתִיב "וַיֵּאמֶר אֱלֹהֵינוּ הַתְּשִׁבֵנוּ" וְגו', וְחֵלְבּוֹ אֱלֵיהּ טִירוּנִין לְנִבְיָאִים הָיָה! אֵלּוּלָא מְלַמֵּד שְׂכַל עֲמִידוֹת שְׁעָמֵד לִפְנֵי אֲהִיָּה הַשִּׁילוּנֵי רַבּוֹ כְּלוֹ עָמֵד לִפְנֵי הַשְּׂכִינָה.

ר' חלבב בשם אילן דבית שילא: אפילו אליהו מבקש מים לפניו היה אלישע נותן על ידיו, מה טעמא?
 "פה אלישע בן שפט אשר למד תורה" אין בתיב באן, אלא "אשר יצק מים על ידי אליהו". בתיב
 "והנער שמואל משרת את ה' לפני עלי", והלא לא משרת אלא לפני עלי, אלא מלמד שכל שרות
 ששרה לפני עלי רבו כלו שרת לפני שכינה.

תני רבי ישמעאל, "ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים"; וכי לפני
 האלהים אכלו? אלא מיכן שהמקבל פני חברו כלו מקבל פני שכינה.

רבי יעקב בר אהא רבי יסא בשם רבי יוחנן, מאיכן מעברין? בנגד השקוף עד אלפון אמה.

אמר רבי יוסה לרבי יסא בר אהא: לא מסתפרא אלא בנגד הפגום, אבל מנגד העיר אפילו כפמה.
 אמר ליה: איף אנא סבר בן.

אמר ליה: ומה חמית מימר, פגום או נאמר ההן גו פגום.

אמר רב נחמן:

[דף ל"א ע"ב]

עד ראשה דמדינתא.

מילתיה דרבי שמעון אמר בן, דמר רבי שמעון בן יוחי: יכול אני לעשות שיהו מהלכין מצור לצידון
 מטבריה לצפורין על ידי מערות ועל ידי ברננין.

מהו לתן פגום לפגום?

מילתא דרבי שמעון בן לקיש אמרה בן, נותנין פגום לפגום, דמר רבי שמעון בן לקיש: יכול אני
 לעשות שתהא בית מעון מתעברת עם מטבריא. ואת רואה את האצטדין כלו היא מלאה בתים.
 והקצרין נתון בתוך שבעים ושירים לאצטדין, ובית מעון נתון בתוך שבעים ושירים לקצרים, ואין
 תמשח מן פגמא לית נפשה דסיריקין בתוך שבעים ושירים. ואין תמשח מן פהורתה נפשה דסיריקין
 בתוך שבעים ושירים. מהו לתן עבור לעבור?

מילתא דרבי שמעון בר יוחי אמרה בן: נותנין עבור לעבור. דמר ר' שמעון בן יוחי: יכול אני לעשות
 שיהו מהלכין מצור לצידון מטבריה לצפורין על ידי מערות ועל ידי ברננין.

באן להלודו ובאן לעבור.

רבי אחא אומר איתפלגון רבי הנה רובה ובר קפרא, חד אומר תדא דאת מר בעיר גדולה, אבל בעיר קטנה לא תהא התוספת יתרה על העקר. והורגה אומר: בין גדולה בין קטנה זו ואלפים.

אמר רבי פנהם: מעשה בתלמיד ותיק למד עבורו בשלשה שנים ומחצה לפני רבו, וכא ועבר את הגליל, ולא הספיק לעבור את הדרום עד שנמרפה השעה.

רבי פא רב יהודה בשם רב:

[דף ל"ב ע"א]

עיר שהיא בנויה במין קשת, אם יש בין זו לזו ארבעת אלפים חסר אחת – מחלף את בלה וחוצה לה אלפים אמה ארבעת אלפים, אין לו ממקום ערובו אלא אלפים אמה.

אמר רבי אחא סבר רבי שמואל: אין יתן סנדלוי, הקא הוא אתי ברא ונסי לון. ואין יתן סנדלוי הקא הוא אתי ברא ונסי לון. מן פאן אתא ברא ומן פאן אתא ברא מרוח אחת – אסור. משתי רוחות – מתיר.

רבי פא בשם רב יהודה: היתה עיר אחת גדולה ויש בה חריץ עמוק עשרה ורחב ארבעה את רואה אותו בלו מלא עפר וצורות, ואם לא רואה אותו כמפלש.

רבי פא אמי בר יחזקאל בשם רב: עיר שהיא בנויה על שפת הנחל, אם יש בינה לנחל ארבע מפהים – מווד מן החומה. שלשה מווד משפת הנחל תחיצונה ובלבד שלא יהא בנחל יותר משבועים ושירים.

מה נן קימין? אם במתלקטת עשרה מפהים מתווד שלש – מווד משפת הנחלת תחיצונה. אם מתווד ארבע – מווד מן החומה,

אלא אם בן אגן קימין משלש ועד ארבע. רב אומר:

[דף ל"ב ע"ב]

עיר שהיא בנויה אהלים כל אחד ואחד מווד מאהלו. היו שם שלשה צריפין ושלשה ברגנין, מווד מן תחיצון.

התיב אפי, והכתבי: "ויד תהיה לך מחוץ לפתחה", היאף היו נפנין להוין?

מסכת מעילה פרק ראשון

א. רבי יהושע אומר: קדשי קדשים ששחטן בדרום - מועלין בהן. שחטן בדרום וקבל דמן בצפון, בצפון וקבל דמן בדרום, שחט ביום וזרק בלילה, בלילה וזרק ביום, נתן את הנתנין למטה למעלה, ואת הנתנין למעלה למטה, ואת הנתנין בפנים בחוץ, ואת הנתנין בחוץ בפנים, או ששחטן חוץ לזמנן וחוץ למקומן - מועלין בהן. כלל אמר רבי יהושע: כל שהיה לה שעת התר לכהנים - מועלין בה, וכל שלא היה לה שעת התר לכהנים - אין מועלין בה. פגל בקדשי קדשים - מועלין בו, ובקדשים קלים - אין מועלין בו. יש נותר שמועלין בו, ויש נותר שאין מועלין בו. כיצד? לן לפני זריקת דמים - מועלין בו, לאחר זריקת דמים - אין מועלין בו. אכל טמא שנטמא, בין לפני זריקת דמים ובין לאחר זריקת דמים - אין מועלין בו, מפני שהציץ מרצה עליו.

ב. בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת דמים, ונזרק את הדם עליו; רבי אליעזר אומר: מועלין בו, ואין חזיבין עליו משום פגול נותר וטמא. רבי עקיבא אומר: הרצה הציץ על היוצא, אין מועלין בו, אבל חזיבין עליו משום פגול נותר וטמא. אמר רבי שמעון: כששבתו בכפר עכו, מצאני תלמיד אחד מתלמידי רבי עקיבא, ואמר לי: בשר שיצא חוץ לקלעים ונזרק את הדם עליו - הרצה! וכשבאתי והרצתי הדברים לפני חברי בגליל, אמרו לי: והלא פסול הוא! האידך מרצה על הפסול? ובאתי והרצתי הדברים לפני רבי עקיבא, ואמר לי: הרי המפריש חטאתו ואבדה, והפריש אחרת תחתיה, ואחר כך נמצאת הראשונה, והרי שתיהן עומדות - מועלים בשתיהן. שחטה והרי דמה מנח בכוסות - מועלין בשתיהן, נזרק דמה של אחת מהן - הציל את הבשר חביתה מן המעילה, אם הציל את הבשר חביתה מן המעילה, אף על פי שפסול, דין הוא שיציל את בשרה.

ג. אמורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקת דמים, ונזרק את הדם עליהן; רבי אליעזר אומר: אין מועלין בהן, ואין חזיבין עליהם משום פגול נותר וטמא. רבי עקיבא אומר: הרצה הציץ על היוצא, מועלין בהן וחזיבין עליהם משום פגול נותר וטמא. פרים הנשרפים, כיון ששחטן וזרק דמן - מועלין בהן, וחזיבין עליהם משום פגול נותר וטמא; דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: אין פגול בפנים. כל חטאות המתות - הדמים ילכו לים המלח, לא נהנין ולא מועלין. חטאת שמתה מעצמה, ועולה שמתה מעצמה - אין מועלין בהן. עולת העוף שמצה את דמה - יצא מידי מעילה, הנוצה והמוראה - מועלין בה עד שתצא לבית הדשן.

ד. המפריש מעות לנזירותו - לא נהנין ולא מועלין, מפני שהן ראויין להביא בכלן שלמים. במה דברים אמורים? בזמן שהיו סתומים, אבל אם מפרשין - מועלין בדמי חטאת ובדמי עולה, ואין מועלין בדמי שלמים. אם הייתה בהמה - מועלין בחטאת ובעולה, ואין מועלין בשלמים. מת, היו סתומין - פלו לנדרה, אם היו מפרשין, דמי חטאת ילכו לים המלח, דמי עולה ודמי שלמים יקרבו. אם הייתה חטאת תמות, עולה ושלמים יקרבו.

ה. אלו לעולתי והשאר לשאר נזירותי, ומת - דמי עולה יביא עולה, ומועלין בהן, והשאר יפלו לנדרה ומועלין בהן. אלו לשלמי והשאר לשאר נזירותי, ומת, דמי שלמים יביא שלמים ואין מועלין בהן, והשאר יפלו לנדרה ומועלין בהן. אלו לחטאת והשאר לשאר נזירותי, ומת, דמי חטאת ילכו לים המלח, ולא נהנין ולא מועלין, והשאר רוצה להביא בהן עולה - יביא. שלמים - יביא. ומועלין בכלן, ואין מועלין במקצתן. היה חיב חטאת העוף, ואמר: הרי עלי עולה והפריש מעות, ואמר: הרי אלו לחובתי, רצה להביא בהן חטאת העוף - לא יביא עולת העוף, מועלין

- זה מזבחת. "וגם יקב חצב בו" - זה השית. כל הראוי למזבח ולא לברך הבית, לברך הבית ולא למזבח, אפלו חלב ואפלו גבינה, ואפלו מוריס - מועלין בהן. הקדיש את הפרה - מועלין בהן ולדה וחלבה. חמורה - מועלין בה וחלבה, ותרנגולת מועלין בה וכביצה.

ט. ביצת תורין ומוראת העוף, וקרננות - לא נהנין ולא מועלין. המקדיש תורין לברך הבית - מועלין בכביצה.

י. אשפה - מועלין בה ובזבלה. בור - מועלין בו ובמימיו. שובך - מועלין בו וביוניו. הקדישין ריקנין ואחר כך נתמלאו - מועלין בהן, ואין מועלין במה שבתוכן; דברי רבי מאיר. רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: אף מועלין במה שבתוכו. אומר רבי יוסי: רואה אני בכלן דברי רבי מאיר, חוץ מן השדה ומן האילן, מפני שדרכן להתמלאות.

יא. פועלין שהיו עושין בהקדש - לא יאכלו מגורגרות של הקדש, אבל אחרים מתנדבין להן. וכן פרה שהיה עושה בהקדש - לא תאכל מפרשיני הקדש, אבל אחרים מתנדבין לה. הקדיש את הפרה ואת הפרשינין ואת העמיר - אין אומרים תאכל פרה זו את הפרשינין ואת העמיר, אבל אחרים מתנדבין לה. פועל שעשה מלאכה, בין במנה בין במאתים, לא יאמר: 'תנו לי פרה זו במנה וטלית זו בחמשים וזו, שאין הקדש מתחלל על מלאכה אלא על המעות בלבד. כיצד הן עושין? מפרישין שכר האומנין, מחללין אותן על מעות האומנין, ונותנין אותן לאומנין בשכרן, וחוזרין ולוקחין אותן מתרומת הלשכה. הזבל והפרש של מקדשין - הרי אלו אסורין ויפלו דמיהן ללשכה.

יב. הדר בצלו של שובך ובצלו של מערה - לא נהנין ולא מועלין. ושבתקעות - מועלין בהם. מים שבתבית - אין מועלין בהן. נותנין לצלוחתה - מועלין בהן. אבל תבית וצלוחתה עצמן - מועלין בהן, מפני שגופן

בכלן ומועלין במקצתן. מת, הדמים ילכו לים המלח, מפני שדמי חטאת מערבין בהן, אלו לחטאתו ואלו לעולתו, ואלו לשלמים, ונתערבו בו - הרי זה לוקח בהן שלש בהמות, בין במקום אחד ובין משלשה מקומות, מחלל דמי חטאת על חטאת, דמי עולה על עולה, דמי שלמים על שלמים - מועלין בכלן ומועלין במקצתן.

ו. הזב והזבה והילולת והמצרע, וכל חיבי קניין שבתורה, שהפריש מעות, ואמר: 'הרי אלו לחובתי', רצה להביא בהן חטאת העוף - יביא, עולת העוף - יביא. מועלין בכלן ומועלין במקצתן. מת - יפלו לנדבה ומועלין בהן.

ז. 'כיס מכיס הקדש', ו'שור משורי הקדש' - מועלין בכלן ומועלין במקצתן. כיצד היה עושה? מביא את הגדול שבהן, ואומר: אם הקדש הוא הרי הוא הקדש, אם לאו הקדש בכל מקום מחלל על זה. העצמות והגידים והטלפים שפרשו מקדשין לפני זריקת דמים - מועלין בהן, לאחר זריקת דמים - אין מועלין בהן. אבל גחלת שפקעה מעל המזבחת, בין לפני חצות בין לאחר חצות - הרי זה לא יחזיר, אין נהנין ולא מועלין בהן.

ח. רבי שמעון אומר: הדם קל בתחלתו חמור בסופו, מתערב באמה, מתגלגל ויורד לנחל קדרון, ונמכרין לגננין ומועלין בהן; דברי רבי מאיר ורבי שמעון. וחכמים אומרים: אין מעילה בדמים. וכן היה רבי שמעון אומר: המקדיש דמים לברך הבית - מועלין בהן. ונסכין, חמר בתחלתן וקל בסופן. רבי אלעזר ברבי צדוק אומר: לול קטן היה בין האולם למזבח למערבו של כבש, אחד לששים ושבעים שנה, פרחי כהונה יורדין לשם, ומלקטין משם יין קרוש כעגולי דבלה, מועלין ושוּרפין אותן בקדשה, שגאמר (במדבר כט, ז): "בקדש הפך נסך שכר לה" - כשם שנסיכתו בקדשה כך שרפתו בקדשה. ואומר (ישעיה ה, ב): "ויבן מגדל בתוכה וגם יקב חצב בו". "ויבן מגדל" - זה היכל. "יקב חצב בו"

הקדש. הקדיש חרש לקורות - מועלין בקורות, ומועלין בשפור ובנמויה. אבל גזברין שלקחו חרש לעצים - מועלין בעצים, ואין מועלין לא בשפור ולא בנמויה.

יג. המפריש שקלו והוציאו - הרי זה מעל. המפריש שקלו לחברו - הרי זה מעל. לקח בו קני זבין, קני זבות, וקני ילדות, המביא חטאתו ואשמו ופסחו מן ההקדש, השוקל שקלו מן הקדש - כיון שלקח מעל. דברי רבי שמעון. וחקמים אומרים: לא מעל עד שיזרקו דמים.

יד. מכאן אמרו: אין מביאין מנחות ונסכים, ומנחת בהמה, ולחמה של תודה מן הטבל ומן התרומה ממעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ממעשר שני והקדש שלא נפדו, מן המדמץ ומן הקדש מפרות שביעית. ואם הביא - לא מעל, ואין צריך לומר מעולה וכלאי הכרם.

טו. כחצי פרוטה מקדשי מזבח וכחצי פרוטה מקדשי בדיק הבית - מצטרפין זה עם זה למעלה. עולה ואמורין - מצטרפין זה עם זה למעלה בחוץ, לחיב עליהן משום פגול נותר וטמא. עולה ונסכיה - מצטרפין זה עם זה למעלה בחוץ, ולחיב עליהן משום פגול נותר וטמא. עולה ונסכיה - מצטרפין זה עם זה למעלה בחוץ ולחיב עליהן משום פגול נותר וטמא. תודה ולחמה - מצטרפין זה עם זה למעלה בחוץ, ולחיב עליהן משום פגול נותר וטמא. כחצי זית בשר וכחצי זית לחם - מצטרפין זה עם זה לפגל בלחם, אבל לא בבשר. פגול בקדשי קדשים - מצטרפין זה עם זה. נותר - בין קדשי קדשים ובין קדשים קלים - אין מצטרפין זה עם זה. כל המשקין - מצטרפין זה עם זה לרביעית, ולשפיכת שבת. השרץ - דמו בשרו ואמוריו מצטרפין לכעדשה. כל האסורין בנזיר - מצטרפין זה עם זה לכזית. כחצי זית מן בהמה טהורה בחייה וכחצי זית במיתה - הרי אלו מצטרפין. וכחצי זית מן בהמה טמאה בחייה וכחצי זית במיתה - אין מצטרפין.

כחצי זית מן בהמה טהורה וכחצי זית מן בהמה טמאה, בין בחייה ובין במיתה - אין מצטרפין.

טז. כל המתים מצטרפין זה עם זה לכזית. כחצי זית בשר, וכחצי זית נצל - מצטרפין זה עם זה. ושאר כל הטמאות שבמת - אין מצטרפות זה עם זה, מפני שלא שוו בשעורין. כחצי זית בשר וכחצי זית חלב - מצטרפין זה עם זה, לחיב עליהן משום אוכל ומשום מבשל. אבני בית מנגע, ועציו, ועפרו - מצטרפין זה עם זה. רבי שמעון אומר: הבגר, והשק, והעור, והמפץ - מצטרפין זה עם זה, מפני ששונה טפח על טפח משם קצוע.

מסכת מעילה פרק שני

א. הנהגה והפוגם בשונה פרוטה מן הקדש - מועל, נהנה ולא פגם, פגם ולא נהנה - הרי זה לא מעל, עד שיהנה ויתפונן להנות, עד שתהא הנאתו ופגמתו כאחד, בדבר שדרכו לפגם, ובשעה שנהנה פגם ובשליח שעשה שליחותו. רבי עקיבה אומר: אם נהנה - אף על פי שלא פגם - מעל. מודה רבי עקיבה לחקמים, בדברים שאין בהם פגם, כגון השירים ונזמים קטלאות וטבעות, שאם נהנה, אף על פי שלא פגם - מעל. מודים חכמים לרבי עקיבה, בדברים שיש בהן פגם, שאם נהנה ולא פגם - שלא מעל. נטל קרדם של הקדש ובקע בו, אם נהנה ופגם בשונה פרוטה - מעל. אם לא - לא מעל. בא חברו ובקע בו - בלן מעלו. נטלו הראשון ונתנו לשני - הראשון מעל והשני לא מעל. נטל חמור של הקדש, ורכב עליה, אם נהנה ופגם בשונה פרוטה - מעל, ואם לאו - לא מעל. בא חברו ורכב - בלן מעלו. נטלו הראשון ונתנו לשני - הראשון מעל והשני לא מעל. נטל אבן של הקדש ובגאה בתוך ביתו, קורה וקירה בתוך ביתו - הרי זה לא מעל עד שידור תחתיה בשונה פרוטה. נטל פרוטה של הקדש, ואמר: הרי היא שלו - לא אמר כלום, עד שיוציאנה לחלין. נתנו

לספר, אף על פי שלא ספר - מעל. ובעולה, נתנו לחברו, וחברו לחברו - כלן מעלו.

ב. אין המועל אחר המועל במקדשין אלא בהמה. רבי נחמיה אומר: בהמה וכלי שרת. הנהנה מחטאת כשהיא חיה - לא מעל עד שיפגם כשהיא מתה, כיון שנהנה מעל, שאין פגם למיתה. נהנה ולא פגם, פגם ולא נהנה - הרי זה לא מעל עד שיהנה ויפגם, ויתכונן להנות עד שתהא הנאתו ופגימתו כאחד, ובתלוש מן הקרקע ובשליח בשעת שליחותו. הקדיש בשר לאורחין, ואמר לו: 'תן להן חתיכה חתיכה', והוא אומר: 'טלו שתיים שתיים', והן נטלו שלש שלש - כלן מעלו, ובעולה - לא מעלו אלא אוכלין בלבד.

ג. פרוטה של הקדש יש לי בחלון, והלך הבן והוציאה - הבן מעל והאב לא מעל. אם אמר לו אביו: 'צא וטול' - האב מעל והבן לא מעל. נתן לו פרוטה, ואמר לו: 'צא וקח לי מקח מן השוק', ונזכר בעל הבית שהוא של הקדש, ולא נזכר השליח - שליח מעל, נזכרו שניהן - שניהן לא מעלו, וחגוני מעל, כשיוצא נזכרו שלשתן - לא מעל והמקח תפוס להקדש, כיצד יעשה? יוציא את חברו ידי מעילה, נוטל פרוטה או כלי, אומר: 'פרוטה של הקדש בכל מקום שהיא - מתחללת על סלע זו, ועל קתון זה, ועל טלית זו'; שהקדש חל על הכל. אין חל, לא על העבדים, ולא על שטרות, ולא על קרקעות.

ד. נתן לו פרוטה, ואמר: 'הבא לי בחציה גרות ובחציה פתילות', והלך והביא לו בכלה גרות, בכלה פתילות - שניהם לא מעלו. בעל הבית שלא נעשה שליחותו, ושליח שלא שנה שליחותו - בשוה פרוטה. אבל נתן לו מעה כסף, ואמר לו: 'הבא לי בכלה גרות, בכלה פתילות', והלך והביא לו בחציה גרות ובחציה פתילות - שניהם מעלו, בעל הבית שנעשה שליחותו בשוה פרוטה. ושליח ששנה שליחותו בשוה פרוטה. אבל אמר לו: 'הבא לי מיוסף'

והביא לו משמעון, 'משיחין' והביא מצפורי - השליח מעל. נתן לו שתי פרוטות, ואמר לו: 'הבא לי אתרוג', והלך והביא לו בפרוטה אתרוג, ובפרוטה שניה רמון - שניהן מעלו. רבי יהודה אומר: בעל הבית לא מעל, שאומר: 'אתרוג גדול הייתי מבקש והבאת לי קטן רע'. נתן לו דינר זהב, ואמר לו: 'הבא לי חלוק', והלך והביא לו בשליש חלוק, ובשליש טלית - שניהן מעלו. רבי יהודה אומר: בעל הבית לא מעל, שהוא אומר לו - 'לחלוק גדול הייתי מבקש והבאת לי קטן רע'. ומודה רבי יהודה בקטנית, ששניהן מעלו, שקטנית של סלע בקטנית של פרוטה.

ה. המפקיד מעות אצל שלחני: אם צוררין - לא ישתמש בהן, לפיכך אם הוציא - לא מעל. אם מתרין - ישתמש בהן, לפיכך אם הוציא - מעל. אצל בעל הבית - בין כך ובין כך לא ישתמש בהן. לפיכך אם הוציא - לא מעל. חגוני כבעל הבית; דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: כשלחני.

מסקנת מעילה פרק שלישי

א. פרוטה של הקדש שנפל לתוך הכיס, או שאומר: 'פרוטה מן הכיס זה הקדש', כיון שהוציא את הראשונה - מביא אשם תלוי, ואת השנייה - מביא אשם ודאי. דברי רבי עקיבה. וחכמים אומרים: אין מביא אשם תלוי, ואת השנייה כרת, ושגגתו חטאת, להיכן מעילה זו נופלת? הנהנה מחטאת ומאשם - הרי זה מוסיף, מביא חטאת ואשם אחר. כבר קרבה חטאתו - ילך לים המלח. כבר קרב אשמו - יפול לנדבה. מקדשים קדשים לפני זריקת דמים, מקדשים קלים לאחר זריקת דמים, מן העולה ומן האמורין, מן קמץ ולבונה ומנחת כהן משיח, ומנחת נסכים - יפלו ללשפה. מקרבנות צבור - יפלו לנדבה. מהקדש מזבח - יפלו להקדש המזבח. מהקדש בדק הבית - יפלו להקדש בדק הבית.

הַדְרֵךְ עֲלֵן וְהַדְרֵן עֲלֵךְ סֵדֵר קִדְשִׁים בְּסִימָתָא
דְּשְׂמִיא

מִסְכַּת פְּלִים קָמָא פֶּרֶק ראשון

א. חֲמֵר בְּשֶׁרֶץ שְׂאִין בְּשִׁכְבַּת זֶרַע וּבְשִׁכְבַּת זֶרַע שְׂאִין בְּשֶׁרֶץ. חֲמֵר בְּשֶׁרֶץ: שֶׁהֶשְׂרֵץ אֵין חִלּוּקָה טְמֵאָתוֹ, וְשִׁכְבַּת זֶרַע חִלּוּקָה טְמֵאָתָה. חֲמֵר בְּשִׁכְבַּת זֶרַע, שֶׁשִׁכְבַּת זֶרַע מִטְמֵא בְּכָל שְׁהוּא, וְהֶשְׂרֵץ אֵינוֹ מִטְמֵא אֶלָּא בְּכַעֲדָשָׁה.

ב. חֲמֵר בְּנִבְלָה שְׂאִין בְּמִי חֲטָאת וּבְמִי חֲטָאת שְׂאִין בְּנִבְלָה. חֲמֵר בְּמִי חֲטָאת: שְׁמַעוּט מִי חֲטָאת - טְמֵא, וּמַעוּט נִבְלָה - טְהוֹר. חֲמֵר בְּנִבְלָה שְׁבִימִי חֲטָאת שְׁלֵהֵן טְהוֹרִין מִטְמֵאָתָן, וּמִטְהַרִין אֶת הַטְּמֵאִים, וְאֵין מִטְמֵאִין בְּצִרוּפָן, מַה שְׂאִין כֵּן בְּנִבְלָה. מִי חֲטָאת שְׁיִכְשׁוּ - הֵרִי אֵלוֹ טְהוֹרִין. נִבְלָה שְׁיִכְשָׁה, אִם יְכוּלָה לְשָׂרוֹת וּלְחַזֵּר לְכַמּוֹת שְׁהִיתָה - הֵרִי זֶה טְמֵאָה.

ג. חֲמֵר בְּטְמֵא מִתְּ שְׂאִין בְּבוּעֵל נִדָּה וּבְבוּעֵל נִדָּה שְׂאִין בְּטְמֵא מִתְּ. חֲמֵר בְּטְמֵא מִתְּ: שְׁטְמֵא מִתְּ טְעוֹן הַזָּאָה שְׁלִישִׁי וְשִׁבְעִי, מַה שְׂאִין כֵּן בְּבוּעֵל נִדָּה. חֲמֵר בְּבוּעֵל נִדָּה: שְׁבוּעֵל נִדָּה מִטְמֵא כִּר הַתַּחֲתוֹן כְּעֵלְיוֹן, מַה שְׂאִין כֵּן בְּטְמֵא מִתְּ. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: זֹכּוֹ שֶׁל זָב, וְרִקּוֹ, וְשִׁכְבַּת זֶרַעוֹ, וּמִימֵי רִגְלָיו, וְדָם הַנִּדָּה וְרִבִּיעִית דָּם מִן הַמֵּת, לְמָה אָמְרוּ רַבִּיעִית? לְפִי שְׁכָל עֶבֶר תַּחֲלַת בְּרִיתוֹ יֵשׁ כּוֹ רַבִּיעִית דָּם, כִּיּוֹצֵא בְּמֶרְכָּב לְטְמֵא שְׁנַיִם וּלְפֶסֶל אֶחָד. חֲמֵר בְּהֵן שְׂאִין בְּמֶרְכָּב וּבְמֶרְכָּב שְׂאִין בְּהֵן. חֲמֵר בְּהֵן - שְׁשׁוּה מְגַעֵן לְמִשְׁאֵן לְטְמֵא אֲדָם וּלְטְמֵא בְּגָדִים, מַה

1 בעל הפול - מלשון אין 'פולין' (אין בודקין), והינו המשגיח והממנה לבדוק את טהרת הפדש בהר הבית.

שְׂאִין כֵּן בְּמֶרְכָּב. חֲמֵר בְּמֶרְכָּב, שֶׁהֶמְרָכָב מִטְמֵא תַּחַת אַבְּן מִסְמָא, מַה שְׂאִין כֵּן בְּהֵן.

ד. חֲמֵר בְּכוֹזֵית מִן הַמֵּת מִן הַמֵּת, שְׁכוֹזֵית מִן הַמֵּת - פִּתְחוּ בְּטֶפַח, וְהַמֵּת עֲצָמוֹ פִּתְחוּ בְּאַרְבָּעָה טְפָחִים. וְכַמָּה הִיא כְּדֵי לְעִלוֹת אֶרְכָּה? רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלוֹ יַחֲזֵר שֶׁל תְּאֵנָה שְׁנַפְשָׁח וּמַעֲרָה בְּקִלְפָּה קִטְנָה, אִם יְכוּל לְחַיּוֹת הַיַּמָּנָה - טְמֵא.

ה. בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים שְׁוָה סוּרְיָא לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וּבְשִׁלְשָׁה לְחוּצָה לְאַרְץ: עֶפְרָה מִטְמֵא כְּחוּצָה לְאַרְץ, וְהַמְבִיא גִט מִסוּרְיָא כְּמִבְיָא מִחוּצָה לְאַרְץ, וְהַמּוֹכֵר עֲבָדוֹ לְסוּרְיָא כְּמוֹכֵר לְחוּצָה לְאַרְץ. שְׁלֹשָׁה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל: שְׁהַקּוֹנָה שְׂדֵה בְּסוּרְיָא כְּקוֹנָה בְּפִרְזֵר שְׁבִירוּשָׁלַיִם, וְחִיבַת בְּמַעֲשָׂרוֹת וּבְשִׁבְעִיעִית, וְהַרוּצָה לְכַנֵּס לָהּ בְּטַהֲרָה - נִכְנָס.

ו. נִכְנָסִין לְבֵין הָאוּלָם וּלְמִזְבֵּחַ שְׁלֵא רַחוּץ יָדַיִם וְרַגְלָיִם; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: אֵין נִכְנָסִין. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן הַצּוֹנֵעַ לְפָנַי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר: אֲנִי נִכְנָסְתִּי לְבֵין הָאוּלָם וּלְמִזְבֵּחַ שְׁלֵא רַחוּץ יָדַיִם וְרַגְלָיִם. אָמַר לוֹ: מִי חָבִיב? אֵתָּה אוֹ כֵּהֵן גְּדוֹל? הִיָּה שׁוֹתֵק. אָמַר לוֹ: בּוֹשׁ אֵתָּה לוֹמֵר, שְׁכַלְבוּ שֶׁל כֵּהֵן גְּדוֹל חָבִיב הַיַּמָּה! אָמַר לוֹ: רַבִּי! אָמַרְתָּ. אָמַר לוֹ: הַעֲבוּדָה! אֶפְלוּ כֵּהֵן גְּדוֹל נִכְנָס, פּוֹצְעִין אֶת מוֹחוֹ בְּגִזְרִין אֶלָּא שְׁלֵא מְצַאָךְ, מַה תַּעֲשֶׂה שְׁלֵא מְצַאָךְ בַּעַל הַפּוֹלִי. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: כִּשֶׁם שֶׁהַכֵּל פּוֹרְשִׁין מִבֵּין הָאוּלָם וּלְמִזְבֵּחַ בְּשַׁעַת הַקְּטָרָה, כִּךְ פּוֹרְשִׁין בְּשַׁעַת מִתֵּן דָּמִים. פֶּר כֵּהֵן מִשִּׁיחַ, פֶּר הָעֵלֶם דְּבָר שֶׁל צַבוּר, וְשַׁעֲרֵי עֲבוּדַת כּוֹכָבִים, מַה מַּעֲלָה יֵשׁ בֵּין הַהִיכָל לְבֵין הָאוּלָם וּלְמִזְבֵּחַ? אֶלָּא שְׁבַהִיכַל פּוֹרְשִׁין בֵּין בְּשַׁעַת הַקְּטָרָה בֵּין שְׁלֵא בְּשַׁעַת הַקְּטָרָה. וּבֵין הָאוּלָם וּלְמִזְבֵּחַ - אֵין פּוֹרְשִׁין אֶלָּא

בשעת הקטרה. בין האולם ולמזבח - נכנסין לעבודה ושלא לעבודה. ולהיכל - אין נכנסין אלא לעבודה בלבד.

ז. אבא שאול אומר: עלית בית קדשי הקדשים חמורה מבית קדשי הקדשים, שבבית קדשי הקדשים כהן גדול נכנס לשם בכל שנה ושנה לעבודת יום הכפורים ארבע פעמים ביום, ואם נכנס חמש - חייב מיתה. ולעלית בית קדשי קדשים אין נכנסין לה אלא פעם אחת בשבוע², ואמרי לה: פעמים בשבוע, ואמרי לה: פעם אחת ביובל, לידע מה היא צריכה. אמרו לו: אין זו מעלה. מצרעים שנכנסו לפנים מן החומה - לוקין את הארבעים. וזבין וזבות נדות ויולדות שנכנסו להר הבית - לוקין ארבעים. מצורע שנכנס להר הבית - לוקה שמונים. טמא מת נכנס להר הבית, ולא טמא מת אמרו, אלא אפילו מת עצמו, שנאמר (שמות יג, יט): "ויקח משה את עצמות יוסף עמו"; עמו - במחנה לוי. רבי שמעון אומר: החיל ועזרת נשים, טמאי מת שנכנסו לשם - פטורין.

ח. כל העזרה כשרה לאכילת קדשי קדשים ולשחיטת קדשים קלים, והשוחט בתוכה חלין - אסורין בהנאה, והיא היתה חצר המשכן לפנים מן הקלעים שהיו במדבר. כל הטמאים שנכנסו משער נקנור ולפנים, אפילו הן מחסרי כפרה - הרי אלו חייבין על זדונן כרת, ועל שנגתן חטאת, ואין צריך לומר טבול יום, ושאר כל הטמאין וטהורין שנכנסו לפנים ממחיצתן להיכל - בלן בארבעים. מבית לפרכת אל פני הפרכת במיתה. רבי יהודה אומר: אל פני הפרכת במיתה, וכל ההיכל כלו ומבית לפרכת בארבעים.

ט. הכל נכנסים לבנות ולתקן ולהוציא את הטמאה, מצוה בכהנים, אין כהנים - נכנסין לויים. אין לויים - נכנסים ישראלים. מצוה

בטהורים. אין טהורין - נכנסין טמאין. מצוה בתמימין. אין תמימין - נכנסין בעלי מומין. מצוה שיכנסו בתבות. אין שם תבות - נכנסין דרך פתחים. וכן הוא אומר (דברי הימים ב כט, טז): "ויבאו הכהנים לפנימה בית ה' לטהר ויוציאו את כל הטמאה" וגו'. רבי יהודה אומר: מחילות שתחת היכל - חול, ובגגו של היכל - קדש, אין אוכלין שם קדשי קדשים, ואין שוחטין שם קדשים קלים, והטמאין שנכנסו לשם - פטורין.

י. וכשם שהיו במדבר שלש מחנות: מחנה שכינה מחנה לוייה מחנה ישראל, כך היו בירושלים מפתח ירושלים: ועד פתח הר הבית - מחנה ישראל. מפתח הר הבית ועד שערי נקנור - מחנה לוייה. משערי נקנור ולפנים - מחנה שכינה. והן הן קלעים שבמדבר, בשעת מסעות אין בהם משום קדשה, ואין חייבין עליהן משום טמאה.

יא. רבי מנחם ברבי יוסי אומר: עירות מקפות חומה מקדשות מארץ ישראל, שמשלחין מתוכן את המצורעין והבית צמות בתוכן לאחר שנים עשר חדש, ומסבבין בתוכן המת עד שירצו, יצא - אין מחזירין אותו. וכן הוא אומר (דברי הימים - ב, כו, כג): "וישכב עזיהו עם אבותיו ויקברו אותו עם אבותיו בשדה הקבורה אשר למלכים כי אמרו מצורע הוא, וימלך יותם בנו תחתיו". רבי שמעון אומר: כשם שאין זבים ונדות ויולדות נכנסות להר הבית - כך משכבן ומושכן כיוצא בהן.

מסכת פלים קמא פרק שני

א. כלי נתר, בית שמאי אומרים: מטמאין מתוכן ומאורן ככלי חרש, ומאחוריהן ככלי שטף. ובית הלל אומרים: כלי נתר הרי הן ככלי חרש לכל דבר. רבי שמעון בן אלעזר אומר: בלשון אחרת. בית שמאי אומרים: מטמאין בכלי חרש ובכלי שטף. ובית הלל אומרים: הרי הן ככלי חרש לכל

² בשבע שנים.

שְׁמִסְנַנְתָּ לְתוֹכוֹ אֶת הַיָּרֵק. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּרַבִּי צְדוֹק אָמַר: מִפְּנֵי שֶׁהוֹפְכָה עָלָיו אֶת הַרוֹקְמָה⁵. זֶה הַכֶּלֶל: כָּל הַמְשַׁמֵּשׁ כְּפוּי בְּכָלִי חָרֵס – טְהוֹר.

ב. גִּסְטְרָא שְׁנִסְדָּקָה בְּכַבְשָׁן, כִּיצַד מְשַׁעְרִין אוֹתָהּ? אִם הָיָה שְׁבָרִיָּה שְׁוִין וְתוֹכָה מְאָדִים, בְּיָדוֹעַ שֶׁעַד שֶׁלֹּא נִגְמְרָה מְלֹאכְתָּה נִסְדָּקָה. בֵּית תְּבַלִּין שֶׁל עֵץ הַעֲשׂוּי מִגְּגוּרוֹת מְגוּרוֹת, וְאִין לֹא לִזְבוּ נִטְמָא אַחַד מֵהֶן בְּמִשְׁקָה – הוּא טְמֵא וְחִבְרוּ טְהוֹר. וּבִשְׂרָץ – כְּלוּ טְמֵא. הָרַחֵב שְׁלוֹ – רַבִּי יוֹסִי אָמַר מִשֵּׁם רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי: חוֹלְקִין אֶת עֵבִיב. הַמְשַׁמֵּשׁ אֶת הַטְּמֵא – טְמֵא. וְהַמְשַׁמֵּשׁ אֶת הַטְּהוֹר – טְהוֹר. גִּסְטְרָא – שְׁעוּרָה כְּמוֹצֵיא מִשְׁקָה. נָפְלוּ מִשְׁקִין – נִדוּן כְּפֹאֲחִירִים. קָבְעוּ בְּמִסְמַר – חִבּוּר לְטְמֵאָה וְלַהֲזָאָה. תִּקְעוּ – חִבּוּר לְטְמֵאָה וְאִין חִבּוּר לַהֲזָאָה. נוֹטֵל וְנוֹתֵן – אִין חִבּוּר לֹא לְטְמֵאָה וְלֹא לַהֲזָאָה.

ג. מִסְרַק שֶׁל צְרַצְרוֹר⁶, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר: אִין מְטֵמֵא בְּאִוִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: מְטֵמֵא בְּאִוִיר. הַעֲשׂוּי לֶכֶד וְלֶכֶךְ, כְּגוֹן הַכֶּבֶכֶב, וְהָאֶלְפֶס, וְהַקְדָּרָה – מְטִילִין אוֹתוֹ לְחֹמֶר, לְהַכְנִיס וְלַהּוֹצִיא טְמֵאָה לְאַחֲרִים כְּכוֹנֵס מִשְׁקָה, אֲבָל הוּא עֲצָמוֹ – אִין טְהוֹר אֲלֵא כְּמוֹצֵיא זִיתִים בְּלֶבֶד. נִבְלִי יֵין – שְׁעוּרָן בְּמִשְׁקִין. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר: בְּזַרְעוֹנִין. נִבְלִי שְׁמֵן – שְׁעוּרָן בְּמִשְׁקִין. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר: בְּזַרְעוֹנִין. גִּסְטְרָא שְׁעוּרָה כְּמוֹצֵיא מִשְׁקָה.

דָּבַר. הַדְּקִין שְׁבַכְלִי חָרֵשׁ – יוֹשְׁבֵין שֶׁלֹּא מְסַמְכִין, שְׁעוּרָן בְּכַדִּי סִיכַת קֶטֶן עַד לֹוג, לֹוג כְּלִמְטָה הֵימְנוּ. מְלוּג וְעַד סֵאָה בְּרַבִּיעִית סֵאָה כְּלִמְטָה הֵימְנוּ מִסְּאָה, וְעַד סֵאֲתִים כְּחֻצֵי לֹוג סֵאֲתִים כְּלִמְטָה הֵימְנוּ. מִסְּאֲתִים וְעַד שְׁלֹשׁ, וְעַד חֲמֵשׁ סֵאֲתִין בְּלוּג, וְחֲמֵשׁ וְלִמְעָלָה כְּלִמְטָה הֵימְנוּ. רַבִּי עֲקִיבָה אָמַר: מְלַחֲמִיּוֹת וְעַד חֻצְבִים גְּדוּלִים בְּלוּג. מִכָּאֵן וְאֵילָף בְּלוּג. נִשְׁתַּקְעוּ דְבָרִים וְלֹא נֶאֱמְרוּ. רַבִּי נַחֲמִיָּה וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמְרוּ: חֻצְבִים גְּדוּלִים. שְׁנֵי לוּגִין. הַפְּכִין הַגְּלִילִין וְהַחֲבִיוֹנוֹת שְׁבִיהוּדָה – יֵשׁ לָהֶן קְרָרוֹת⁷ וְאִין לָהֶן דְּפִנּוֹת. הַסִּילּוֹנוֹת⁸ וְהַקְרָמִיּוֹן שֶׁעֲשָׂה בְּהֵן בֵּית קְבוּל מַיִם, אוֹ צְרוּרוֹת טְמֵאִין אוֹ לֹולְגִין פְּרוּסָה טְהוֹרָה מִגְּפַפְתָּ – הָיָה זֶה טְמֵאָה. הַכֶּסֶף וְהַסְּפֶסֶל וְכָל מִדְרָס כְּלִי חָרֵס – טְהוֹרִין. רַבִּי יוֹסִי אָמַר: טְמֵאִים. לְגִין פְּרוּצָה – טְהוֹרָה. מִגְּפַפְתָּ – טְמֵאָה. מִשְׁפָּךְ שֶׁל מַתְכָּת, בֵּין שֶׁל בְּעָלֵי בָתִּים וּבֵין שֶׁל רוֹכְלִין וּמְגוּפַת הַיּוֹצְרִין, אֶת שֶׁהוּא פּוֹתַח בָּהּ – טְהוֹרָה, וְשֶׁהוּא גּוֹמֵר בָּהּ – טְמֵאָה. וְרַבִּי נַחֲמִיָּה אָמַר: חִלוּף הַדְּבָרִים. וְשֶׁל עֵץ וְשֶׁל עֶצֶם וְשֶׁל זְכוּכִית שֶׁל בְּעָלֵי בָתִּים – טְהוֹר, וְשֶׁל רוֹכְלִין – טְמֵא, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּשֶׁל מִדָּה; דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּתִירָה. וְרַבִּי עֲקִיבָה אָמַר: מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְטָה עַל צִדּוֹ וּמְרִיחַ בּוֹ לְלוֹקַח. כִּסּוּי כְּדֵי יֵין וְכַדִּי שְׁמֵן וְכִסּוּי חֲבִיּוֹת וּנְיָרוֹת שֶׁמְשַׁתְּמֵשׁ בְּהֵן עֲרָאִי וּמְשַׁלִּיכֵן – טְהוֹרִין. וְאִם הִתְקִינוּ לְתַשְׁמִישׁ – טְמֵאִין. כִּסּוּי אֶלְפֶס, בְּזִמְן שֶׁנֶּקֶב וְיֵשׁ לוֹ חֲדוּד – טְהוֹר, וְאִין לוֹ חֲדוּד – טְמֵא, מִפְּנֵי

⁶ צְרַצְרוֹר – הוּא כְּלִי חָרֵס שֶׁעוֹשִׂים עַל פְּנֵי כִּסּוּי שֵׁיֶשׁ בּוֹ נִקְבִים קְטַנִּים כְּעֵין כְּבָרָה, כְּדֵי שִׁיכְנֵם עַל יְדֵי הַנְּקִיבִים אִוִיר לְתוֹךְ הַכְּלִי וְלֹא יִתְעַפְּשׂוּ הַפּוּיִם, וְהַמְעַרְהָ מִמּוֹנֵי מַיִם, הַפּוּיִם נִשְׁפָּכִים עַל יְדֵי הַנְּקִיבִים הַצָּרִים. וְסָבִיב כִּסּוּי זֶה בּוֹלְטִים שְׁנַיִם בְּשְׁנֵי הַמְּסַרְק לְנֵי.

³ שׁוּלֵי הַכְּלִי.
⁴ צְנוּרוֹת.
⁵ כְּמוֹשְׁנִיּוֹת בָּלִים (פְּרָק ב, מוֹשְׁנָה ה) הַגְּרָסָה הִיא: 'הַרְזָנְקִי. וּפְרֵשׁ רַבִּי עוֹבְדִיָּה בְּרַמְנוּרָא (וְכֵן כְּפִרוּשׁ הַמוֹשְׁנִיּוֹת לְרַמְבַּ"ם): 'הַיָּרְקוֹת לֹאֲהַר שֶׁנִּתְבַּשְׁלוּ וְדִבְקוּסִים זֶה בְּזֶה וְנִגְעָשִׁים גּוֹף אַחַד, נִקְרָאִים רִזְנָקִי.'

הפתיקה⁷ - הרי זה טהור. הפכין הגלילין שמוליכין בהן שמן למרחץ. והצרצורין⁸, והשקודין⁹, עד שלא הוסקו - טהורין. ומשהוסקו - טמאין. הוסקו והן נאין - טמאין. חרש שפרש מן החביות ומן הקדרה. אם מקבל כשעור - טמא. אם לאו - טהור. נקב ועשאו בזפת - טהור. שכלי חרש שטהר שעה אחת - אין לו טמאה לעולם.

מסכת כלים קמא פרק שלישי

א. הביא שבירי כלי חרס ודבקן זה לזה ועשאן תנור, ועשה להן טפלה בין מבפנים ובין מבחוץ, והסיקו, אף על פי שאין בכל אחד ואחד כשעור - בלן מטמאין במגע ובאור. הקנונים הגדולים שטפלום ביבולות ובאדמה - הרי אלו הן חבור. הטבילן - הרי זו חוצצת עליו. חרש שטפלו להיות מבשל - הרי זה אינו חבור. היקרין שטפלו להיות זופת בהן - הרי אלו חבור. מודים חכמים לרבי מאיר ולרבי שמעון במחם שטפלו עד מקום שהאור שולט בו - שהוא חבור, ועד מקום שאין האור שולט בו - שאין חבור. הטבילה - אין חוצץ עליו. בהדיק הקרויה הבריאה - הרי זה חבור. הטבילה - הרי זה אינו חבור. הטבילה - אינה חוצצת עליו. כשות שלקטן - הרי זה אינו חבור. הטבילן, צואה שעל הכסא - אינה חוצצת עליו.

⁷ בגרסת הספרים כתוב "העתיקה". והביא בחזון יחזקאל את מה שגמר הגר"א בבאורו, "העתיקה של כלי". ופרש החזון יחזקאל: העתק של כלי שעושים לראות. אבל בגרסת הגר"א גרס "הפתיקה", וכן גרס ב'חכמי דוד', ובאר שם, שהוא מילשון פותחין את הנגה, שהוא כלי העשוי לזרק מים לנגה ואינו בית קבול, לכן אינו מקבל טמאה.

האבר והבשר המדלדלין באדם - הרי אלו אינן חבור. טבל - אין חוצצין עליו.

ב. הזפת, חבור בכלי מתכות בדבר הראוי לה, אבל דבר שאין ראוי לה - הרי זה אין חבור. הטבילו - הרי זה חוצצת. כיצד? קתון הנקב ועשאו בזפת - הרי זה אינו חבור. הטבילו - הרי זה חוצצת עליו. אבל חבית שנקבה ועשאו כבעץ, ובקנטרין, ובגפרית, ובזפת, ובסיד, ובגפסית - חבור, ושאר כל הדברים - אינו חבור. ורבי עקיבה מטמא בשל עץ, מפני שהוא מינו.

ג. ערכה גדולה של חרס, אף על פי שבאה במדה - טמאה. נפחתה - במוציא זיתים, אף על פי שהוא מטה על צדה ולש בה - טהורה, שמתחלה לא לכך נעשית.

ד. המביא ארניות, ותנורין, וספלים, וכלי חרש - מחוצה לארץ לארץ, עד שלא הוסקו - טמאין משום ארץ העמים, וטהורין משום כלי חרש. הוסקו - טמאין משום כלי חרש וטהורין משום ארץ העמים, נמצאת אומר: בשעת שהן טמאין משום ארץ העמים - טהורים משום כלי חרש, ובשעת שהם טמאים משום כלי חרש - טהורים משום ארץ העמים. הביא עפר ממקום הטמאה ונבלו במקום הטהרה, או ממקום הטהרה ונבלו במקום הטמאה - טמא. נבלו על גבי הסלע, אפלו במקום הטהרה - טמא. הלכן לבנים בבית הפרס במקום הטמאה - טמא.

⁸ כלי שמשקים בו שדות ויש בו נקבים רבים, והמים שוטפים על ידם את השדות כמו גשם.
⁹ היו להם כלים שהיו נעשים לפי הצורך במהירות ובזריזות (ולכן שמום 'שקודין', מפני שהיו עושים אותם בשקידה ובמהירות), מבלי שיצטרף אותם צרוף גמור כפכשו, אלא בהסקה או בחצי הסקה.

במקום הטְהָרָה – טהור. רבי שמעון אומר: אפילו לבנה מבית הפרס במקום השטמאה – טהור. שלא אמרו אלא גוש כביריתו. חזקת חרסין הנמצאין בכל מקום – טהורין, חוץ מן הנמצאין בבית היוצר, מפני שרובן מן הגסטרואות. חרש שפרש מדפנה של חבית, ומן דפנה של קדרה. רבי שמעון בן אלעזר אומר משם רבי מאיר, וכן היה רבי יהודה אומר כדבריו: כדרך קבלתה – טמאה. שלא כדרך קבלתה – טהורה. נטלה האון ונשבר החדוד; רבי יהודה מטמא, וחכמים מטהרין, שכלי שטהר שעה אחת – אין לו טמאה לעולם.

ה. חבית שנפחתה ומקבל על דפנה, או שנחלקה כמין שתי ערבות. רבי יהודה מטהר וחכמים מטמאין, שמתחלה לכך נעשית, להיות מטה על צדה ומוציא מה שבתוכו לצדדין, ואם היתה גסטרוא – הרי זו טהורה, שלא אמרו שירין לשירין אלא שירין לכלים. איזו היא גסטרוא? כל שנסדקים אוניה, ואפלו אחת מהן נסדקה למטה מאוניה, אף על פי שאוניה קימות – הרי זו כגיסטרוא. ואם מתחלה עשאה יד של אונים – נדונת כחבית, היתה מטה על צדה כמין קתדרא הוא הדבר כל המתקבל עמה, מים בשעה שהוא מערה משקין לתוכה – מטמא במגע ובאור, כל שאין מקבל עמה מים בשעה שמערה משקין לתוכה – מטמא במגע, ואין מטמא באור.

ו. שולי הקרפאות ושולי הקסוסם הצידוניים, וכלי חרש ששוליו חדים וכדברי רבי נתן. הקוז והקוד הפבלי שנסדקו מלמעלה ומקבלין כשעור מלמטה, אף על פי שאינן יכולין לישוב שלא מסמכין טמאין, שלכך נעשו מתחלתן. שולי כלי יצאים וכלי זכויות וכלי עצם, קרטיסין שפון ועשאן ומקבלין כל שהן – טמאין. היה שוות, מן השפה הפנימית ולפנים הימנה ולחוץ – טהורה. כלי חרש מקבלין טמאה משתגמר מלאכתן; דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: משיצרפו בכבשן. צרפן, אפלו בגפת –

טמאה, ואינו חושש שמא מצה משקין, ומשם רשות עם הארץ אין חושש להן, וחברתה, אפלו בא לאחר שלשה ימים ונוטל.

ז. גלה חפאין ומצא אבק על גבי כלם – הרי זו נוטל. נטל אחד מהן ברשות בעם הארץ, מקום שמשקעין את הנאות, בטיט הלבן, והחבר עומד על שקועו, ועם הארץ עומד על העמוד – אינו טמא אלא אותו עמוד בלבד. חבר עומד מלמעלה ועם הארץ עומד מלמטה ושולה ונותן לו, ועם הארץ נאמן לומר: "לא טמאתי", מפני שהוא בחזקת המשתמר.

מסכת פלים קמא פרק רביעי

א. תנור של לבנות, תחלתו בכל שהוא, ושיריו ברבו, שרבי מאיר אומר: תחלתו ארבעה ושיריו ארבעה. תנור, מאימתי מקבל טמאה? משהוסק כדי לאפות בו ספגנין. רבי יוסי אומר: רואין את העצים שהוסק בהן, כאלו הוסקו לאחר רדית הפת. רבי שמעון בן גמליאל אומר משם רבי יוחנן: טפילת התנור, עד כמה חבור לתנור? עד כדי צרף! וכמה הוא צרף? בתנור – טפח, ובכירה שלש אצבעות.

ב. שלש אבנים שחברן זו לזו, ועשאן תנור ועשה להן טפלה, בין מבפנים ובין בחוץ – מטמאות במגע ובאור; דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: מבפנים מטמאות במגע ובאור, ומבחוץ מטמאות במגע ואין מטמאות באור. חברן לתנור ולא חברן זו לזו – מטמאות. חברן זו לזו ולא חברן לתנור – הרי הן כירה. חפר בארץ ועשה להן טירה – טהורה, וטירת כירה – טהורה.

ק ד, תנור שהסיקו להיות צולה בו – טמא. להיות טומן בו אונין של פשתן – טהור שאינו עושה מלאכה בגופו. תנור שהסיקו עד שלא נגמרה מלאכתו; רבי יהודה אומר: טהור. אמר רבי יהודה: זה היה מעשה בתנורי כפר סיגנא, והיה רבן גמליאל מטמא וחכמים מטהרין. מפני מה מוסף

של תנור שנתנו בזוית להיות אופה בו – טהור. ואם יש בו רב תנור – טמא. תנור של סדקין שעשה טפלה לכל אחד ואחד, ומקום הסדקים מגלה – טמא. נתן חול לצרורות – טהור. כפרן טיט על גבי הסדק – טמא. חרש על גבי סדק – טהור. מרחו בטיט מלמעלה, או שעשה לו מעלה מבחוץ – טמא. מפני שהטפלה עושה את כלו אחד. נתן עליו טיט חרסית אדמה, סיד וגפסית, אפילו כל שהוא, ואפילו מבית האמן – טמא. זפת וגפרית, שעוה ושמרים, בצק וגללין. וכן דבר שאין עושין בו תנורים – טהור. כללו של דבר: כל דבר שאין עושין בו תנורים – אין מחבר את הסדקין.

ח. תנור שבא מחתך מבית האמן, עשה למודין ונתן עליו – טהור. מרחו בטיט טמא – נטמא. סלק את הלמודין – טהור. החזירן לו – טהור. מרחו בטיט – מקבל טמאה, ואין צריך להסיקו, שכבר הסק משיסיקנו כדי לאפות בו ספגנין. ורבי שמעון מטמא מיד. תנור של חלונות, שכל אחת ואחת פחותה מארבעה טפחים, והיתה בהן אחת שיש בה ארבעה טפחים – היא מטמאה במגע ובאיר, והשאר מטמאות במגע ואין מטמאות באור. תנור של חליות שכל אחת ואחת פחותה מארבעה טפחים, והיתה בהן אחת שיש בה ארבעה טפחים, היא מטמא במגע, ואין מטמא באור והשאר טהור. רבן שמעון בן גמליאל אומר: הרוצה לעשות לו תנור בטהרה – מביא תנור של סדקים, ומביא תנור של חרש ומלבישו מבחוץ, ונותן חול או צרורות בינתים, ואף על פי שעשה טפלה לחיצון – טהור. פיתים שקירו לו ועשאו תנור ועשה לו טפלה מבחוץ, אף על פי שמקבל טמאה על דפנותיו כשעור – טהור.

ט. תנור, מאימתי טמא? משיסיקנו כדי לאפות בו ספגנין. ורבי שמעון מטמא מיד. רבן שמעון בן גמליאל אומר משם רבי שילא: הטיחו בטהרה ונטמא, מאימתי טהרתו? אומר רבי חלפתא איש כפר חנניא:

תנור של נחתומין טמא? מפני שהוא סומך עליו שפוד של צלי. ורבי יהודה אומר: מפני שהוא תולה, יורד בשפוד ונותנה עליו. רבן שמעון בן גמליאל אומר משם רבי יוחנן הסנדלר: מוסף תנור – טפח, מוסף יורה של שולקי זיתים – טפחים, ואינו מטמא באור אלא כנגד המוסף. ומאימתי הוא מטמא? משיחיל לשולקו.

ד. תנור הנתן בו עפר עד חציו, מעפר ולמטה – מטמא במגע, מעפר ולמעלה – מטמא באור; דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: אין חולקין כלי חרס אלא בלה מטמא באור. רבי יוסי אומר: מעפר ולמטה מטמא במגע, מעפר ולמעלה מטמא באור; דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: אין חולקין, אלא בלה מטמא במגע ובאור. אומר רבי יהודה: במה דברים אמורים? בזמן שנתן בו עפר, ואחר כך הסיקו. אבל הסיקו ואחר כך נתן בו עפר – כלו מטמא במגע ובאור. ומודה רבי יהודה לחכמים: בתנור שנתנו על פי הבור, או על פי הדות ונתן שם אבן ומרחו בטיט מן הצדדין, שהוא טמא, וחכמים אומרים: בין כך ובין כך טמא.

ה. תנור שחצצו לשנים, והסק אחד מהן ונטמא, הוא טמא וחברו טהור. בשרץ – כלו טמא. והעבי שביניהן – כלו טמא. הוסקו שניהן ונטמא אחד מהן, רבי יוסי אומר משם רבי יוחנן בן נורי: חולקין את עריו. המשמש את הטמא – טמא. והמשמש את הטהור – טהור. במה דברים אמורים? בזמן שחצצו ואחר כך הסיקו, אבל הסיקו ואחר כך חצצו – מטמא במגע ובאור. נטמא אחד מהן במשקה – הרי חברו טהור.

ו. תנור שנהלק לשנים, ואפלו כל שהוא, ואפלו מבית האמן – טמא לפי שאי אפשר לכוון.

ז. תנור של סדקין שנתן הסדק כלפי הזוית, ומרחו בטיט מן הצדדין, רבי נתן מטמא, מפני שזוית מחברתו. וחכמים מטהרין. דף

שְׁאֵלֹתַי אֶת שְׂמֵעוֹן בֶּן חֲנַנְיָא שֶׁשָּׂאל אֶת בְּנוֹ
 שֶׁל רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן תְּרַדְיּוֹן, וְאָמַר מְשִׁי־סִיעֵנו
 מִמְּקוֹמוֹ. וּבִתּוֹ אוֹמְרָת: מְשִׁיפְשֻׁטוֹ אֶת
 חִלּוּקוֹ, כְּשֶׁנֶּאֱמָרוּ דְבָרִים לְפָנָי רַבִּי יְהוּדָה בֶּן
 בְּבַא, אָמַר: יִפֶּה אֶמְרָה בִּתּוֹ מֵהוּא.

י. תנור של מתכת שעשה לו טפלה, ועשה
 לו מוסף, וחלקו לשנים ונטמא אחד מהן
 באויר - הוא טמא וחברו טהור. נגע בו
 השרץ מתוכו - הוא מטמא במגע ובאויר,
 וחברו מטמא במגע ובאויר. וטפלה טהורין.
 נגע בו השרץ מאחריו - כלו מטמא מגע
 אחד ופוסל אחד. נגע בו בזית מן המת
 מאחריו - כלו מטמא מגע שנים ופוסל אחד,
 ואוירו מטמא אוכלין ומשקין וידיים, מפני
 שנעשה אב הטמאה ומטמא את גופו דברי
 רבי. רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר משם
 אביו: אינו מטמא אוכלין ומשקין וידיים,
 שאין כלי חרש מטמא מאחריו. נקב, נפגם
 נסדק ועשאו בטיט, אפלו כל שהוא טמא,
 נפל השרץ לאוירו - כלו מטמא במגע
 ובאויר. נפל לתוכו שלא באהל - כלו מטמא
 אוכלין ומשקין וידיים, בין מתוכו ובין
 מאחריו. כללו של דבר: שהוא טמא משום
 כלי חרש נדון משום כלי חרש משום כלי
 מתכות - נדון משום כלי מתכות. מרחו
 בטיט בין מבחוץ בין מבפנים - טהור. רבי
 יהודה אומר: מבפנים, אם להטיחו בפני
 עצמו - טהור. ואם לאו - טמא, בין כך ובין
 כך - טמא משום כלי מתכת. כירה של
 מתכת שעשה לה מגור, ועשו לה פטפוטים
 - טהורה. מרח בטיט, בין מבפנים ובין
 מבחוץ - טהורה. רבי יהודה אומר:
 מבפנים, אם יכול להטיחו לעמד בפני עצמו
 - טהורה, ואם לאו - טמאה משום כלי
 מתכות.

<p>29</p>	<p>ראשון Sunday</p>	<p>א</p> <p>1</p>	<p>7th Day of Chanukah ב' דראש חודש, ז דחנוכה</p> <p>עלות השחר _____ 6:07 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:02 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:00 שקיעה _____ 4:36 בבלי: נדה סז • ירושלמי: ערובין כה • תוספתא: מעילה א נ"ך: שיר השירים ח - רות א • רמב"ם: קניה ומתנה ח</p>
<p>30</p>	<p>שני Monday</p>	<p>ב</p> <p>2</p>	<p>8th Day of Chanukah זאת חנוכה</p> <p>עלות השחר _____ 6:07 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:02 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:01 שקיעה _____ 4:37 בבלי: נדה סח • ירושלמי: ערובין כו • תוספתא: מעילה ב נ"ך: רות ב-ג • רמב"ם: קניה ומתנה ט</p>
<p>31</p>	<p>שלישי Tuesday</p>	<p>ג</p> <p>3</p>	<p>עלות השחר _____ 6:08 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:03 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:01 שקיעה _____ 4:38 בבלי: נדה סט • ירושלמי: ערובין כז • תוספתא: מעילה ג נ"ך: רות ד - איכה א • רמב"ם: קניה ומתנה י</p>
<p>1</p>	<p>רביעי Wednesday</p>	<p>ד</p> <p>4</p>	<p>עלות השחר _____ 6:08 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:03 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:02 שקיעה _____ 4:39 בבלי: נדה ע • ירושלמי: ערובין כח • תוספתא: כלים קמא א נ"ך: איכה ב-ג • רמב"ם: קניה ומתנה יא</p>
<p>2</p>	<p>חמישי Thursday</p>	<p>ה</p> <p>5</p>	<p>עלות השחר _____ 6:08 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:03 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:02 שקיעה _____ 4:40 בבלי: נדה עא • ירושלמי: ערובין כט • תוספתא: כלים קמא ב נ"ך: איכה ד-ה • רמב"ם: קניה ומתנה יב</p>
<p>3</p>	<p>ששי Friday</p>	<p>ו</p> <p>6</p>	<p>עלות השחר _____ 6:08 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:04 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:02 שקיעה _____ 4:40 בבלי: נדה עב • ירושלמי: ערובין ל • תוספתא: כלים קמא ג נ"ך: קהלת א-ב • רמב"ם: שכנים א</p>
<p>4</p>	<p>שב"ק Shabbos</p>	<p>ז</p> <p>7</p>	<p>ויגש</p> <p>עלות השחר _____ 6:08 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:04 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:03 שקיעה _____ 4:41 בבלי: נדה עג • ירושלמי: ערובין לא • תוספתא: כלים קמא ד נ"ך: קהלת ג-ד • רמב"ם: שכנים ב</p>

ודלקת הנרות 4:23 Candle Lighting

זמן מוצש"ק 5:54 Shabbos Ends

די קדושה פון חנוכה קומט פון דעם וואס דער אייבערשטער האט אוינגעזען זיין געווען יום כיפור.

(ליקושי מוה"רן ח"ק ב' סימן ו')